

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาร
สาสน์เอกตรา

THE STUDY IN LEARNING ACHIEVEMENT IN JAZZ ENSEMBLE AND SATISFACTION
TOWARD TEACHING AND LEARNING THOUGH INSTRUCTIONAL PACKAGE ON JAZZ

ณัฐพล สุทธิเกษม

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษามลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียน
การสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE STUDY IN LEARNING ACHIEVEMENT IN JAZZ ENSEMBLE AND
SATISFACTION TOWARD TEACHING AND LEARNING THOUGH
INSTRUCTIONAL PACKAGE ON JAZZ ENSEMBLE FOR MUSIC STUDENTS IN
SENIOR HIGH SCHOOL, SARSAS EKTRA SCHOOL

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF EDUCATION (Art Education)
Faculty of Fine Arts Srinakharinwirot University

2018

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาร

สาสน์เอกตรา

ของ

ณัฐพล สุทธิเกษม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(อาจารย์ดร.ฉานิก หวังพานิช)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.คมกริช การินทร์)

กรรมการ

(อาจารย์ดร.นงนุช สุวรรณผล)

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สของนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
ผู้วิจัย	ณัฐพล สุทธิเกษม
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2561
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ฌานิก หวังพานิช

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มทดลองก่อนและหลัง มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สที่เรียนด้วยชุดการสอน การรวมวงแจ๊ส และศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ที่เลือกเรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือทดลองคือชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส และเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สก่อนและหลังการเรียน ด้วยสถิติการทดสอบค่าที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยใช้สถิติพื้นฐาน ผลวิจัยพบว่า นักเรียนดนตรีที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนดนตรีมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สอยู่ในระดับมาก ($X = 4.36, S.D. = 0.71$)

คำสำคัญ : ชุดการสอน, การรวมวงแจ๊ส, ผลสัมฤทธิ์ทางการรวมวง, ความพึงพอใจ

Title	THE STUDY IN LEARNING ACHIEVEMENT IN JAZZ ENSEMBLE AND SATISFACTION TOWARD TEACHING AND LEARNING THOUGH INSTRUCTIONAL PACKAGE ON JAZZ ENSEMBLE FOR MUSIC STUDENTS IN SENIOR HIGH SCHOOL, SARSAS EKTRA SCHOOL
Author	NATTAPOL SUTTIKASEM
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2018
Thesis Advisor	Dr. Chanick Wangphanich

This research is a quasi-experimental research using a one-group pretest-posttest design, as follows examine the learning achievement of a jazz ensemble through an instructional package on jazz ensembles; and to study the satisfaction toward teaching and learning through the instructional package on jazz ensembles. The sample consisted of twenty senior high school students at Sarasas Ektra High School who were enrolled in jazz ensemble class. The tools comprised the experimental tools, including the instructional package on jazz ensemble; and the data-collection tool including learning achievement in the jazz ensemble test and the satisfaction toward teaching and learning through the instructional package on jazz ensembles test. The results derived by comparing learning achievement in jazz ensembles through the instructional package on jazz ensemble used a statistical analysis of the t-test for the dependent sample; and analyzing the satisfaction toward teaching and learning through the instructional package on jazz ensemble using a simple descriptive statistical analysis. The results were the learning achievement in a jazz ensemble composed of music students were significantly higher than before using an instructional package on jazz ensemble at a .05 level; and the satisfaction of students toward the teaching and learning through the instructional package was at a high level ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.71).

Keyword : Instructional Package, Jazz Ensemble, Learning Achievement, Satisfaction

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิช อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ที่ได้ให้ความเมตตา คอยช่วยเหลือติดตาม ให้คำปรึกษา ในการทำงานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี รวมถึงอาจารย์ ดร.นัฐริกา สุนทรธนะผล ที่ได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความกรุณา มาเป็นประธานกรรมการสอบปริญญาานิพนธ์ และให้คำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุงงานวิจัยให้ถูกต้องและมีคุณภาพมากขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่น อยู่ประเสริฐ และอาจารย์ข้างต้น กุญชร ณ อยุธยา ที่ได้ให้ความรู้ทั้งทางดนตรีแจ๊ส การสอนดนตรีแจ๊ส รวมไปถึงการเป็นครูดนตรีที่ดี

ขอขอบคุณอาจารย์สมเกียรติ หอมยก ที่ช่วยผลักดัน ให้กำลังใจ ในการศึกษาของผู้วิจัยมาจนถึงวันนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู และคอยเป็นกำลังใจสนับสนุนผู้วิจัยตลอดมา

ณัฐพล สุทธิเกษม

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ศ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย	3
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ใช้ในการทดลอง	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
1. ดนตรีแจ๊ส.....	6
1.1 ประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส (Jazz History)	6

1.1.1	ต้นกำเนิดของดนตรีแจ๊ส	6
1.1.2	ดนตรีแจ๊สในยุคเริ่มต้น	7
1.1.3	ยุคดนตรีสวิง	8
1.1.4	การปฏิบัติ เพลง BEBOP	9
1.1.5	การเกิดขึ้นของ Cool Jazz	10
1.1.6	ดนตรีแจ๊สรูปแบบอื่นๆ ที่เกิดขึ้นใหม่นอกเหนือจาก Bebop	11
1.1.7	การดำเนินต่อไปของดนตรีแจ๊ส	12
1.2	องค์ประกอบดนตรีแจ๊ส	13
1.2.1	คีตลักษณ์ของดนตรีบลูส์ (Blues Form)	13
1.2.2	บันไดเสียงและโหมด	15
1.2.3	Jazz Rhythm	19
1.2.4	ทิวไฟว์วัน (II – V – I)	20
1.2.5	การฟังเพลงแจ๊ส	21
1.2.6	การทำ Transcription	23
1.2.7	การบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation)	24
2.	ชุดการสอน	26
2.1	ความหมายของชุดการสอน	26
2.2	ประเภทของชุดการสอน	27
2.3	ขั้นตอนในการสร้างชุดการสอน	29
2.4	องค์ประกอบของชุดการสอน	32
3.	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	33
3.1	ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	33
3.2	แนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	33

4. ความพึงพอใจ	34
4.1 ความหมายความพึงพอใจ	34
4.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	35
5. โรงเรียนสารสนเทศรา	36
5.1 ประวัติโรงเรียน.....	36
5.2 ลักษณะทั่วไป.....	36
5.3 หลักสูตรการเรียนการสอน	37
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
1. แบบแผนการวิจัย	40
2. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	41
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	41
4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	41
4.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส	43
4.3 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส.....	44
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
6. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย	46
7.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย.....	46
7.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแฉ้สที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ้ส ของนักเรียน ดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา	49
2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ้ส ของนักเรียน ดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา	51
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	55
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สรุปผลการวิจัย.....	56
อภิปรายผล	57
ข้อเสนอแนะ	59
ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้	60
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	60
บรรณานุกรม.....	62
ภาคผนวก.....	66
ประวัติผู้เขียน.....	108

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนการรวมวง แจ้ส	50
ตาราง 2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ้ส.....	52

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 คีตลักษณ์ของเพลงบลูส์ ในบันไดเสียง C เมเจอร์	13
ภาพประกอบ 2 การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์ได้บันไดเสียง C เมเจอร์ ที่ได้ถูกพัฒนาขึ้น โดยผสมผสานกับดนตรีแจ๊ส.....	14
ภาพประกอบ 3 การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์แบบไมเนอร์แบบทั่วไป ในบันไดเสียง C ไมเนอร์ 14	
ภาพประกอบ 4 การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์แบบไมเนอร์ ในบันไดเสียง C ไมเนอร์ โดยมีการเปลี่ยน และเพิ่มคอร์ดให้มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น	15
ภาพประกอบ 5 บันไดเสียงเมเจอร์	16
ภาพประกอบ 6 โหมดไอโอเนียน.....	17
ภาพประกอบ 7 โหมดโดเรียน.....	17
ภาพประกอบ 8 โหมดฟริเจียน	17
ภาพประกอบ 9 โหมดลิเดียน.....	18
ภาพประกอบ 10 โหมดมิกโซลิเดียน.....	18
ภาพประกอบ 11 โหมดเอโอเลียน	18
ภาพประกอบ 12 โหมดโลครีียน.....	19
ภาพประกอบ 13 โน้ตที่จะใช้เล่นในจังหวะสวิง	19
ภาพประกอบ 14 การเล่นโดยเปลี่ยนสัดส่วนโน้ตในจังหวะสวิง	19
ภาพประกอบ 15 การเน้นเสียงของโน้ตเซปต์ 1 ขึ้นในการเล่นจังหวะสวิง.....	19
ภาพประกอบ 16 ทางเดินคอร์ดที่มีพื้นฐานจากเพลง “Tune Up” ของ Miles Davis	21
ภาพประกอบ 17 แผนภูมิเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส.....	50

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ดนตรีแจ๊สเป็นดนตรีอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความนิยมอย่างแพร่หลาย มีต้นกำเนิดมาจากชาวอเมริกันผิวดำ ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 รูปแบบและการบรรเลงของดนตรีแจ๊สยากที่จะอธิบายอย่างเฉพาะเจาะจง เนื่องจากเป็นดนตรีที่มีความอิสระในการสร้างสรรค์และการบรรเลง ทำให้ดนตรีแจ๊ส มีการพัฒนาหลากหลายรูปแบบอยู่ตลอดเวลา ซึ่งลักษณะเฉพาะของดนตรีแจ๊สได้แก่ การใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation), การใช้การลัดจังหวะ (Syncopation), การใช้โน้ตบลู (Blue Notes) การเล่นในจังหวะสวิง (Swing Feel) และการโต้ตอบกันทางดนตรี (Call and Response) เป็นต้น โดยนิยมบรรเลงแบบรวมนวง เครื่องดนตรีหลักที่ใช้ในการรวมนวงแจ๊ส จะประกอบด้วย เปียโน, กีตาร์, กีตาร์เบส หรือ ดับเบิลเบส เครื่องลมทองเหลือง และเครื่องลมไม้ ซึ่งมีลักษณะการรวมนวงที่หลากหลาย ตั้งแต่การรวมนวงผู้บรรเลง 3 คน (Trio) ไปจนถึงการรวมนวงผู้บรรเลงมากกว่าสิบคน (Big Band) การมีกลุ่มเครื่องที่เล่นเป็นจังหวะ (Rhythm Section) โดยในกลุ่มนี้มักจะประกอบด้วย กีตาร์เบส หรือดับเบิลเบส กลองชุด กีตาร์ และเปียโน ซึ่งจะบรรเลงเป็นจังหวะและเสียงประสานให้อีกกลุ่มหนึ่ง คือกลุ่มเครื่องดนตรีที่เล่นเป็นทำนอง เช่น แซกโซโฟน, ทรัมเป็ต หรือนักร้อง หรือเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation)

ดนตรีแจ๊ส ได้เริ่มปรากฏในประเทศไทยตั้งแต่ช่วงปลายรัชกาลที่ 6 ภายใต้การนำของหลวงสุขุมณัยประดิษฐ์ หลังจากกลับมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา และได้พัฒนางานดนตรีแจ๊สเป็น 2 รูปแบบคือ วงดนตรีดิกซีแลนด์ และวงดนตรีบิกแบนด์ สำหรับเต้นรำ ประกอบภาพยนตร์ และเพื่อความบันเทิง (กมลธรรม เกื้อบุตร, 2538) อีกทั้งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ทรงโปรดการบรรเลงและการประพันธ์ดนตรีแจ๊สเป็นอย่างมาก ทำให้ดนตรีแจ๊สเป็นที่รู้จักของคนไทย และได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เห็นได้จากการมีงานเทศกาลดนตรีแจ๊ส การมีวงดนตรีแจ๊สบรรเลงในโรงแรมและสถานบันเทิง การมีรายการวิทยุที่เปิดเพลงแจ๊ส การมีการประกวดวงดนตรีแจ๊ส หรือการมีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เปิดสอนสาขาวิชาดนตรีแจ๊สอีกด้วย

การศึกษาดนตรีแจ๊สในประเทศไทยเริ่มจากการได้รับความรู้จากผู้ที่จบการศึกษาจากต่างประเทศ และจากการศึกษาดด้วยตัวเองโดยการนำโน้ตเพลงและแผ่นเสียงที่พอจะหาได้ ซึ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ จากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้นักดนตรีแจ๊สมีช่องทางในการรับรู้ดนตรีแจ๊สในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น เช่น การฟังและชมการบรรเลงดนตรีแจ๊สจากอินเทอร์เน็ต การค้นหาโน้ตเพลงหรือสื่อที่ใช้ในการฝึกจากอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ส่งผลให้มีการเปิด

การเรียนการสอนสาขาดนตรีแจ๊สในสถาบันอุดมศึกษามากยิ่งขึ้น ได้แก่ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล, มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยรังสิต แสดงให้เห็นว่า ดนตรีแจ๊สเริ่มเป็นที่สนใจและได้รับความนิยมในวงการการศึกษามากขึ้น ในขณะที่การจัดการเรียนการสอนดนตรีแจ๊สในระดับมัธยมศึกษาชั้นมัธยมยังไม่แพร่หลาย มีเพียงหลักสูตรเตรียมอุดมดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์และโรงเรียนสาธิตสาสน์เอกตราเท่านั้น โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับการเรียนและการฝึกฝนดนตรีแจ๊สทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ เพื่อให้ได้พื้นฐานที่ดี ที่สามารถใช้ในการต่อยอดและสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

โรงเรียนสาธิตสาสน์เอกตรา เป็นโรงเรียนหนึ่งที่มีการเปิดสอนดนตรีแจ๊สในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วยเครื่องดนตรีเอกได้แก่ กีตาร์, กีตาร์เบส, กลองชุด, เปียโน และซบรอน โดยเน้นการรวมวงเป็นหลัก ที่ผ่านมา การเรียนการสอนวิชาการรวมวงแจ๊ส พบว่า ในช่วงแรกของการเรียน แม้ผู้เรียนจะมีพื้นฐานทางดนตรีที่ดีจากการเรียนและการฝึกฝนที่ผ่านมาแต่ด้วยความที่ดนตรีแจ๊สเป็นดนตรีที่มีความแตกต่างจากพื้นฐานดนตรีที่ผู้เรียนเคยศึกษามาก่อนหน้า ทำให้ผู้เรียนยังขาดความเป็นเอกลักษณ์ทางด้านดนตรีแจ๊ส และไม่มีความเข้าใจในทฤษฎีดนตรีแจ๊ส ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความยากลำบาก โดยเฉพาะการฝึกเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation) ที่ต้องใช้เวลานานในการฝึกฝนให้นักเรียนมีทักษะ มีความเข้าใจในดนตรีแจ๊สจนสามารถปฏิบัติได้ดีจนเป็นที่พอใจ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีแบบฝึกหัด บทเพลง และตำราเกี่ยวกับการฝึกบรรเลงดนตรีแจ๊ส แต่ยังไม่มีความเหมาะสม แบบฝึกหัด หรือแนวทางการสอนที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะพัฒนาชุดการสอนที่ออกแบบขึ้นมา โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และได้ฝึกฝนดนตรีแจ๊สตามศักยภาพผู้เรียน และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ดนตรีแจ๊ส ซึ่งชุดการสอนเป็นชุดการเรียนรู้ต่างที่มีการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบและสมบูรณ์ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ โดยการใช้สื่อหลายชนิดร่วมกัน และยังเป็นเครื่องมือในการช่วยสอนของครูที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้น สามารถเรียนรู้ได้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด (กาญจนา สีลาไหม, 2549)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะนำแนวคิดและวิธีการสอนหลักสูตรการศึกษาดนตรีแจ๊ส จากมหาวิทยาลัย Berklee College of Music และ มหาวิทยาลัย Northern Colorado ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นหลักสูตรการศึกษาดนตรีแจ๊สที่ผู้วิจัย ได้รับการถ่ายทอดมาจากอาจารย์เด่น อยู่ประเสริฐ และอาจารย์ข้างต้น กุญชร ณ อยุธยา อาจารย์ผู้มีความเชี่ยวชาญทางดนตรีแจ๊ส และจากประสบการณ์การสอนการรวมวงแจ๊สมากกว่า 10 ปี มาสร้างเป็นชุดการสอนการรวมวงแจ๊สสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการปูพื้นฐาน

ดนตรีแจ๊ส ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งการรวมวง การฝึกทักษะส่วนบุคคล การเรียนทฤษฎี การฟังเพลง เพื่อให้นักเรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถเล่นและ นำความรู้ดนตรีแจ๊สไปใช้ในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาสาขาดนตรีแจ๊สต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีโรงเรียนสารสาสน์ เอกตรา ก่อนและหลังการเรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
2. เป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษา ในการจัดการเรียนการสอนดนตรีแจ๊สในระดับมัธยมศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสารสาสน์เอกตราปีการศึกษา 2561 จำนวน 400 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เลือกเรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส จำนวน 20 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยทำการทดลองสอนกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชั่วโมงวิชาการรวมวงแจ๊ส เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยทำการทดลองการเรียนการสอนการรวมวงแจ๊สทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ ช่วงเช้าก่อนเข้าเรียน 45 นาที และช่วงหลังเลิกเรียน 1 ชั่วโมง

ตัวแปรที่ใช้ในการทดลอง

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส

2.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

นิยามศัพท์เฉพาะ

ชุดการสอน หมายถึง ชุดการเรียนรู้การรวมวงแจ๊สสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วยหัวข้อการเรียนรู้ดังนี้

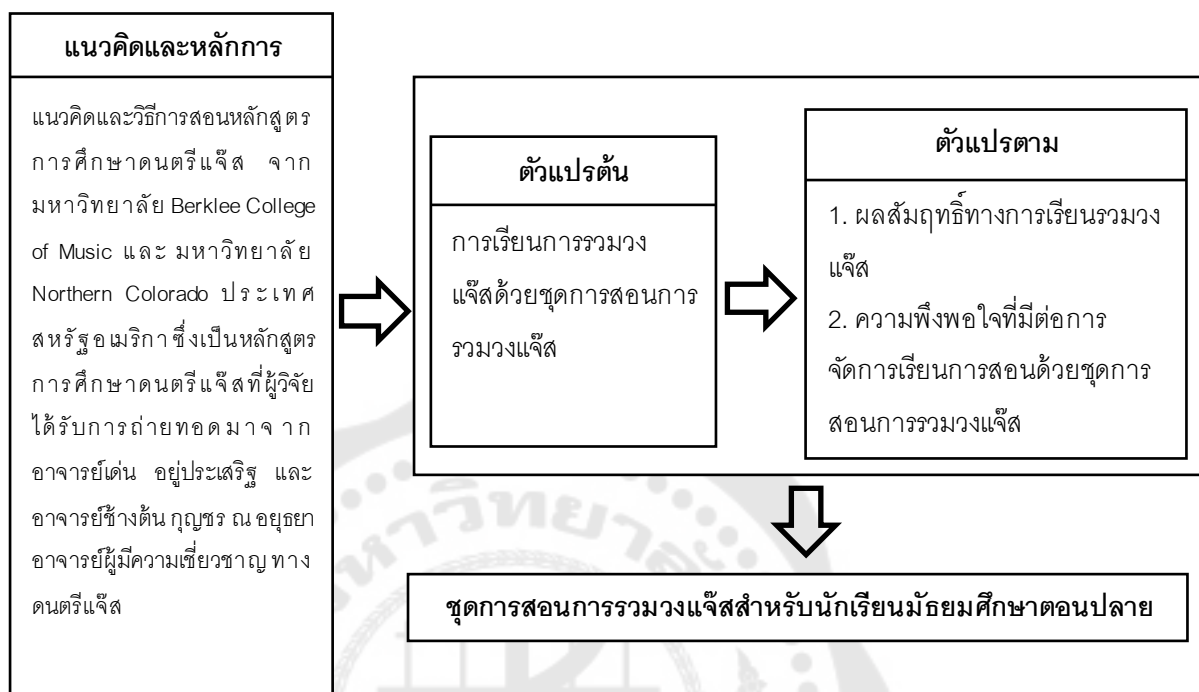
1. ประวัติดนตรีแจ๊สและบลูส์
2. เพลงบลูส์ 12 ห้อง
3. บทเพลง Straight no Chaser
4. การฝึกบรรเลงทำนองหลัก
5. การใช้คีตปฏิภาณโดยใช้ Arpeggio
6. การใช้คีตปฏิภาณโดยใช้ Blue note scale
7. การใช้คีตปฏิภาณโดยใช้ 2-5-1 lick
8. การบรรเลง Comping
9. การบรรเลงโดยใช้ Transcription

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส หมายถึง คะแนนของความสามารถทางด้านสติปัญญาในการเรียนรู้การรวมวงแจ๊ส ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ซึ่งประกอบด้วย การทดสอบการปฏิบัติเดี่ยว 20 คะแนน การปฏิบัติรวมวง 20 คะแนน และการทดสอบความรู้เกี่ยวกับดนตรีแจ๊ส 20 คะแนน

ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการรวมวงแจ๊ส หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ในด้านคุณค่าวิชา ด้านเนื้อหาวิชา ด้านตัวผู้สอน ด้านการวัดผลและการประเมินผล ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีต่อชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

นักเรียนดนตรี หมายถึง นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ที่เลือกเรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส จำนวน 20 คน

กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. หลังจากการเรียนรวมวงแจ๊สด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส นักเรียนดนตรีมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส สูงกว่าก่อนการเรียน
2. หลังจากการเรียนรวมวงแจ๊สด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส นักเรียนดนตรีมีความ พึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สอยู่ในระดับดี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

- 1.ดนตรีแจ๊ส
- 2.ชุดการสอน
- 3.ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
- 4.ความพึงพอใจ
- 5.โรงเรียนสาธิตสนธิ์เอกตรา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ดนตรีแจ๊ส

1.1 ประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส (Jazz History)

ดนตรีแจ๊สถือกำเนิดขึ้น และได้มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนา แดกแขนงออกเป็น ดนตรีแจ๊ส ในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ซึ่งกว่าจะถึงดนตรีแจ๊สในทุกวันนี้ มีเหตุการณ์และ บุคคลมากมาย ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินไปของดนตรีแจ๊ส ซึ่ง Samuel (2017) ได้สรุปประวัติของดนตรีแจ๊สโดยสังเขป ไว้ใน แบ่งเป็นช่วงยุคสมัย และจุดเปลี่ยนสำคัญของวงการดนตรีแจ๊สเป็นหัวข้อได้ดังนี้

1.1.1 ต้นกำเนิดของดนตรีแจ๊ส

แจ๊สถือกำเนิดขึ้นในปลายศตวรรษที่ 19 ในเมืองนิวออร์ลีน เมืองท่าที่เคยเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสและสเปน นิวออร์ลีนเป็นที่รวมวัฒนธรรมที่หลากหลาย จากผู้คนที่พยายามมีชีวิตอยู่ ดิ้นรนทำงาน อยู่ร่วมกันภายในพื้นที่ของถนน โรงเรียนและร้านค้าที่แออัด การเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสทำให้นิวออร์ลีนมีความซับซ้อนทางวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนใคร มีทั้งชาวแอฟริกัน ชาวอเมริกันพื้นถิ่น ชาวแคริบเบียน ชาวละตินอเมริกันที่มีบทบาททางสังคมและการเมือง มาจนถึงปัจจุบัน ดนตรีของชาวนิวออร์ลีนในขณะนั้นมีทั้งโอเปรา, วงมาร์ช, เปียโนเรกไทม์, การเต้นแบบละติน ไปจนถึงวงซิมโฟนีออเครสตรา ดนตรีลีลาศ เพลงสวด เพลงบลูส์ เพลงเต้นรำของชาวแอฟริกัน องค์ประกอบของแนวดนตรีทั้งหมดที่กล่าวมา โดยเฉพาะเรกไทม์, บลู และดนตรีในโบสถ์ รวมอยู่ในดนตรีแนวใหม่ที่เรียกว่า “แจ๊ส”

เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ของชีวิตชาวอเมริกัน แจ๊ส เต็มไปด้วยตำนานมากมาย แม้การกำเนิดของแจ๊สจะยังไม่ชัดเจน แต่เรื่องราวอิทธิพลของนักดนตรี Charls Buddy Bolden ได้รับการยืนยันจากนักดนตรีจำนวนมาก และนักวิชาการ ได้พูดถึงชื่อเสียงของเขา จากการที่เขาเรียกความสนใจจากผู้คนทั้งเมือง ด้วยการเป่า Fanfare อย่างง่าย ๆ แม้ว่าดนตรีที่เป็นตำนานของเขาจะไม่เคยได้บันทึกเสียง ลีลาของจังหวะเพลงที่ดำเนินไปจากวงของเขา ได้บรรเลงจากนักดนตรีชาวนิวออร์ลีนส์นับสิบ ผู้เคยได้ยินเขา “Rag” เพลงที่มีชื่อเสียงทุกประเภท ด้วยน้ำเสียงของเพลง บลูและเพลงในโบสถ์ ด้วยบุคลิกที่มีพลัง และการขับเคลื่อนด้วยจังหวะ Swing ของวงดนตรีของเขา ได้สอนบทเรียนที่ลึกซึ้ง ทำเพลงทุกเพลงให้เป็นเพลงของตนเอง ทำมันให้เป็นจังหวะ Swing ใส่วิญญาณของดนตรีบลู และให้มันออกมาอย่างเป็นตัวของมันเอง

ลักษณะดนตรีที่แสดงความเป็นตัวเองของ Bolden ทำให้นักดนตรีในนิวออร์ลีนส์หันมาประดับประดาท่วงทำนองที่คุ้นเคยและพัฒนาประโยคเพลงและน้ำเสียงให้โดดเด่น จนมาเป็นสัญลักษณ์ของพวกเขาเอง ท่ามกลางผู้บุกเบิก มีนักเปียโน Jelly Roll Morton และนักดนตรี King Oliver ผู้ซึ่งได้ลองการบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ พวกเขาได้ขยายจากการตกแต่งประดับประดาทำนองเพียงแค่ช่วงหนึ่ง มาเป็นการใช้คีตปฏิภาณเล่นทำนองที่ยาวขึ้น และได้หาทางรวมการเล่นอย่างอิสระตามความต้องการแสดงออกของตนเอง เข้ากับการเล่นตามที่ได้เรียบเรียงและบันทึกไว้ โดยทั่วไปจะบรรเลงโดยการรวมวงขนาดเล็กของเครื่องดนตรี Cornet, Clarinet, Trombone, Tuba, Guitar หรือ Benjo และกลอง ดนตรีแจ๊สแบบนิวออร์ลีนส์ในช่วงแรกจะเน้นกลุ่มของนักดนตรีที่บรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ อาจเป็นนักดนตรีจากในวง 2 คน หรือมากกว่า ซึ่งต่อมา Oliver's Protégé ได้นำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากที่เป็นเพียงการบรรเลงดนตรีพื้นบ้าน ไปสู่นักดนตรีที่เป็นศิลปะ

1.1.2 ดนตรีแจ๊สในยุคเริ่มต้น

Louis Armstrong นักทรัมเป็ตและนักร้อง เกิดเมื่อปี ค.ศ.1901 ในเมืองนิวออร์ลีนส์ ในที่ที่เรียกว่า “สนามรบ” เขาเติบโตมากับการบรรเลงเครื่องลมทองเหลืองในแบบของ Bolden และ Oliver ในช่วงเวลาที่เขาได้มาจากชนบท สู่มืองอุตสาหกรรม เหมือนกับนักดนตรีแจ๊ส และชาวแอฟริกันอเมริกันคนอื่น ๆ ที่ต้องเข้ามาอยู่ในเมืองทางตอนเหนือเพื่อมาหางานทำ หลีกหนีจากการเหยียดสีผิวในเมืองทางใต้ พวกเขาและนักดนตรีแจ๊สเข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่อย่างชิคาโก และนิวยอร์ก ที่ซึ่งดนตรีแจ๊สได้ปรับเปลี่ยนไป มีความซับซ้อน ผสมผสานความเป็นดนตรีของคนในเมืองเข้ากับรากเหง้าของชนบททางใต้ ช่วงเวลาเกิดสงคราม ดนตรีแจ๊สยังได้ถูกนำไปสู่ทวีปยุโรป ซึ่งผู้หมวด James Reese Europe ได้นำวงกองพันทหารราบที่ 15 สร้างความบันเทิงกับทหาร และ

พลเรือน ด้วยแนวดนตรีแจ๊สที่ชื่อว่า Martial Ragtime ดนตรีแจ๊สได้มีบ้านที่อยู่อย่างถาวร จากการได้บันทึกเสียง และได้ออกอากาศ ซึ่งก็ได้รับความนิยมมากขึ้นในเวลาถัดมา ความสำเร็จที่น่าอัศจรรย์ของการบันทึกเสียงเพลงแจ๊สครั้งแรก บรรเลงโดยวง Original Dixieland Jazz Band ในปี ค.ศ. 1917 ทำให้ดนตรีแจ๊สเข้าสู่อุตสาหกรรมดนตรี และช่วยให้นำไปสู่ยุคทองของดนตรีแจ๊ส (Jazz Age) ในช่วงปี ค.ศ. 1920s ด้วยเทคโนโลยีในสมัยนั้น ได้นำภาษาของดนตรีแจ๊สไปสู่นักดนตรีรุ่นใหม่ ๆ ให้ได้เข้าใจภาษาดนตรีที่การบันทึกโน้ตไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ จากการผ่านการฟังซ้ำไปมา นักดนตรีรุ่นใหม่ ๆ สามารถเรียนรู้การเล่นโดยใช้คิตปฏิภาณโดยการฝึกที่ละตัวโน้ต ค่อยค่อยซึมซับ และในที่สุด สามารถพัฒนาภาษาทางดนตรีแจ๊สของตนเองได้

1.1.3 ยุคดนตรีสวิง

อิทธิพลที่ยังรากลึกของหลุยส์อาร์มสตรองและการเล่นโดยใช้คิตปฏิภาณ ได้เป็นแรงกระตุ้นให้มีการปฏิรูปวงดนตรีแจ๊สในที่สุด นักดนตรีเปลี่ยนจากวงดนตรีขนาดเล็กในแบบของนิวออร์ลีนส์ไปเป็นวงที่ใช้สำหรับการเต้นลีลาศ ซึ่งได้รับความนิยมในช่วงปี ค.ศ. 1920 วงดนตรี Big Band ใหม่ ๆ เหล่านี้ได้ตัวอย่างมาจาก Fletcher Henderson, Duke Ellington และ Don Redman Orchestras รวมทั้งวง Jean Goldkette Orchestra ร่วมกับกับ Bix Beiderbecke และ Frank Trumbauer ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยเครื่องลมทองเหลือง 4 ชิ้น เครื่องลมไม้ 3 ชิ้น และกลุ่มเครื่องที่เล่นเป็นจังหวะ การจัดเครื่องดนตรีใหม่นี้ได้ทำให้เพิ่มความหลากหลายของเสียงเครื่องดนตรีเหมาะสำหรับการวางแนวเสียงเครื่องดนตรีที่ซับซ้อน และยังคงมีที่ว่างสำหรับการเล่นโดยใช้คิตปฏิภาณ ในช่วงเริ่มต้นของ ยุคดนตรีสวิง ประมาณช่วงปี ค.ศ. 1935 วงดนตรีส่วนใหญ่ได้พัฒนาไปสู่ BigBand ที่แท้จริง ซึ่งประกอบด้วย ทรัมเปต 4 เครื่อง ทรอมโบน 3 เครื่อง เครื่องลมไม้ 4-5 เครื่องและ กลุ่มเครื่องที่เล่นเป็นจังหวะ (เปียโน, เบส, กลอง และกีตาร์) วงดนตรีขนาดใหญ่เหล่านี้สร้างความหลากหลาย แต่ยังคงสามารถสร้างพลังเสียงที่สามารถขับเคลื่อนห้องจัดเลี้ยงที่มีนักเต้นเป็นจำนวนมากโดยไม่ต้องใช้เครื่องขยายเสียง ซึ่งในขณะนั้นเครื่องขยายเสียงยังไม่ได้มีใช้กันอย่างแพร่หลาย ความดังของเสียงขนาดนี้ พร้อมกับความเร็วจังหวะที่เฉียบคมกลายเป็นสิ่งจำเป็นในเวลาที่ยุคสถานเริงรมย์ เริ่มจะมีผู้ฟังหนุ่มสาวที่อยากจะเต้นรำกันมากขึ้น เพื่อที่จะหนีจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ

แม้ว่าจะเป็นช่วงเศรษฐกิจที่ถดถอย หรืออาจเป็นเพราะเหตุนี้ การแพร่หลายอย่างรวดเร็วของดนตรีสวิง ทำให้ดนตรีสวิงกลายเป็นซีพอร์ของชาวอเมริกันรุ่นใหม่ กลุ่มผู้ฟังที่แน่นหนา ในงานเต้นรำขนาดใหญ่ และแม้แต่การฟังเพลงจากวงดนตรี BigBand ที่บ้านในคืนวันเสาร์ที่ถ่ายทอดผ่านวิทยุของพวกเขา บุคคลสำคัญผู้เป็นศูนย์กลางของธุรกิจดนตรีสวิงนี้คือ นัก

คลาริเน็ต และหัวหน้าวงดนตรี Benny Goodman หนึ่งในผู้ร่วมในรายการวิทยุ "Let's Dance" ได้เชิญผู้ฟังทั่วประเทศเข้าสู่ความรู้สึกแบบแจ๊สอย่างแจ่มแจ้ง และที่สำคัญกว่านั้น Goodman ได้ใช้ความสำเร็จที่เป็นที่นิยมของเขาในการต่อต้านการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ โดยการร่วมวงกันในวงดนตรีแจ๊ส เขาได้รับการว่าจ้างนักเปียโนชาวแอฟริกันอเมริกัน เทดดีวิลสันและต่อมาคือนักไวโอลิน Lionel Hampton จากยุคบุกเบิก จนพัฒนาไปสู่การนำดนตรีแจ๊สไปสู่หน้าจอ การบันทึกเสียงในสตูดิโอ และการแสดงบนเวที Bennt Goodman นำดนตรีแจ๊สไปสู่การทำลายกรอบของสิทธิพลเมือง และนำไปสู่การรวมเป็นหนึ่งเดียวของชาวอเมริกัน

ในที่สุด Swing ก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของอเมริกาในช่วงสงคราม โดยมุ่งสู่เมืองเล็ก ๆ ผ่านวงดนตรี "Territory Band" ซึ่งเป็นวงดนตรีเดินทางเปิดการแสดงทั้งตอนกลาง และทางตะวันตกเฉียงใต้ของอเมริกา เริ่มต้นในช่วงทศวรรษที่ 1920s และท้ายที่สุดก็ได้เดินทางไปต่างประเทศกับทหารสหรัฐฯ ด้วยความที่ชาวอเมริกันใกล้ชิดกับดนตรีสวิงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้ดนตรีสวิงมีปริมาณและความหลากหลายที่มากขึ้น Duke Ellington, Count Basie, Tommy Dorsey, Jimmie Lunceford, Fletcher Henderson, Artie Shaw, Benny Carter, Glenn Miller, Claude Thornhill, Benny Goodman, และนักดนตรีอื่น ๆ ที่ได้นำดนตรีสวิงไปสู่ความสำเร็จทั้งในเชิงพาณิชย์และส่วนผสมทางศิลปะ การร่วมมือกันของนักกีตาร์ Charlie Christian, นักทรัมเป็ต Roy Eldridge, นักร้อง Billie Holiday, Teddy Wilson, และนักแซกโซโฟน Coleman Hawkins และ Lester Young พวกเขาสร้างจังหวะเพลงที่ส่งผลต่อแนวดนตรี และหัวใจสำคัญที่ขับเคลื่อนทั้งวง Big Band และวงดนตรีขนาดเล็กในยุคดนตรีสวิง คือจังหวะจังหวะที่ผ่อนคลายและกระตือรือร้นไปพร้อม ๆ กันกับการผลึกและการดึงที่ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งยังคงอยู่ในหัวใจของดนตรีแจ๊ส

1.1.4 การปฏิบัติ เพลง BEBOP

แม้ว่าในยุคดนตรี สวิง วงดนตรี Big Band ยังคงบันทึกเสียงเดินทางเปิดการแสดงต่อไปจนเริ่มเข้าสู่ยุค 50 แต่กลุ่มผู้ฟังก็ไม่ได้ติดตามเสมอไป ความแปรผันของรสนิยมทางดนตรี กับภาวะเศรษฐกิจที่ไม่สู้ดี และภาษีความบันเทิงที่ไม่เอื้ออำนวย ทำให้ค่าใช้จ่ายในการดูแลวงดนตรี Big Band เกือบจะไม่เพียงพอ การแข่งขันรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากเครื่องขยายเสียงที่มีอยู่ในขณะนั้น ทำให้วงดนตรีเล็ก ๆ สามารถเล่นให้มีเสียงดังเท่ากับวง Big Band ได้โดยใช้จ่ายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ความเสื่อมถอยนี้ถือเป็นความท้าทายสำหรับศิลปินกลุ่มหนึ่งซึ่งในช่วงกลางทศวรรษที่ 1940s ได้ให้ความสำคัญ ขยายการบรรเลงที่แสดงออกโดยการใช้คีตปฏิบัติ และเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มนักดนตรีในวง ผลที่ได้คือนดนตรีแจ๊สแบบ bebop การปฏิบัติ

รูปแบบการบรรเลง จากวงดนตรีกลุ่มเล็ก ๆ ที่บุกเบิกโดยนักแซ็กโซโฟน Charlie Parker และนักทรมเป็ต Dizzy Gillespie แม้ว่าการร่วมงานกันครั้งแรกของพวกเขาในปี ค.ศ. 1945 จะเป็นเวลาเพียง 1 ปี แต่เพลงที่พวกเขาสร้างขึ้นได้สร้างมาตรฐานใหม่สำหรับดนตรีแจ๊ส ดนตรีที่น่าเสนอมีความท้าทายที่น่ากลัว ต้องใช้ความสามารถและเทคนิคการเล่นเป็นพิเศษและความสามารถในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงประสานอย่างลึกซึ้ง กับรูปแบบจังหวะที่ไม่เคยมีมาก่อน นักดนตรีจะได้จดจำและมีความสุขกับดนตรีที่มีจังหวะหนักแน่น รุนแรง เสียงประสานที่กระด้าง กันและท่วงทำนองที่คดเคี้ยว แม้ว่าเสียงดนตรีแจ๊สแบบ Bebop จะไม่ได้รับความนิยมมากเช่นเดียวกับในยุคดนตรีสวิง แต่วิถุนาณของดนตรีที่คิดนอกกรอบ ความสามารถเฉพาะตัวของนักดนตรี ที่บรรเลงอย่างอิสระ ล้วนดึงดูดผู้ชมของตัวเองและยึดเหนี่ยวแนวความคิดเรื่องดนตรีแจ๊สเป็นศิลปะที่ดี เป็นเรื่องที่หลายคนคิดว่าเป็นจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส โดยมีอิทธิพลต่อดนตรีแจ๊สในทุกรูปแบบที่ตามมาอย่างไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

1.1.5 การเกิดขึ้นของ Cool Jazz

ดนตรีแจ๊สแบบ Bebop ทำให้เกิดความแตกต่างกับแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในดนตรีแจ๊ส มันวาดเส้นแบ่งระหว่างสิ่งที่ทันสมัยกับสิ่งที่เคยมีมาในอดีต ทำให้เกิดปฏิกิริยาทางดนตรี ที่ดนตรีได้ขยาย และเปลี่ยนแปลงไป ผลคือ เมื่อดนตรีแจ๊สเข้าสู่ยุค 1950s และ 1960s ดนตรีแจ๊สแบ่งแยกออกเป็นหลายแนว กล่าวถึงคลับบนถนน New York 52th street (ต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อ ถนนสวิง) ได้สร้างนักร้องและนักทรมเป็ตชื่อดังอย่าง Louise Armstrong, นักร้องอย่าง Ella Fitzgerald และนักเป่าแซ็กโซโฟน Coleman Hawkins และ Lester Young นักดนตรีผู้มีพรสวรรค์เช่นนักทรมเป็ต Miles Davis, นักแซ็กโซโฟน Stan Getz และเปียโนและนักแต่งเพลง Thelonious Monk มันเป็นจุดเริ่มต้นของการผสมผสานที่เกิดขึ้น และตอนนี้ก็ยังคงส่งผลกระทบต่อดนตรี เส้นแบ่งระหว่าง "ร้อน" และ "เย็น" เกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1949 เมื่อ Miles Davis และ Gil Evans ออกผลงาน The Birth of the Cool ซึ่งเป็นชุดเพลงที่เรียบเรียงอย่างสวยงามสำหรับบทกลอน Nonet ผลงานการบันทึกเสียงชิ้นนี้ มีน้ำเสียงที่หลากหลาย แสดงถึงอารมณ์ ประโยคเพลงที่เต็มไปด้วยความคิด ทำให้แตกต่างไปจากทำนองของ Bebop เป็นการให้กำเนิดลีลาใหม่ของดนตรีแจ๊สที่เรียกว่า Cool Jazz หรือ West Coast Jazz ในขณะที่เพลงยังคงรักษารูปแบบของเสียงประสานและความสามารถทางด้านเทคนิคการบรรเลงส่วนตัวของ Bebop แต่ใช้น้ำเสียงที่อ่อนนุ่มสโลว์ understated และองค์ประกอบ ในการประพันธ์เพลง ทำให้นึกย้อนกลับไปถึงจังหวะที่ผ่อนคลายของวง Basie และประโยคเพลงของ Lester Young (บ่อยครั้งที่มีการทดลองเสียงประสานใหม่ ๆ) ดนตรีของ Lennie Tristano, Lee Konitz, George Russell, Dave Brubeck และ

คนอื่น ๆ . จาก ใช้เวลาไม่นานสำหรับดนตรีแจ๊สแบบ “Hot” ที่จะตอบสนอง อย่างไรก็ดี ในเวลานี้ ดนตรีที่มีพื้นฐานจากเพลงบลูส์ที่บรรเลงอย่างหนัก ที่เรียกว่า “Hard bop” สำหรับบางคน การใช้ ความสามารถเฉพาะตัว ความซับซ้อนของเสียงประสาน ได้ทำให้นดนตรี Bebop ขาดจิตวิญญาณ และที่ขาดไปคือการเล่นแบบ สวิงและการเล่นที่มีจิตวิญญาณ ผู้บุกเบิกดนตรี Hard Bop คือ Miles Davis, นักทรัมเป็ต Clifford Brown, นักเปียโน Horace Silver, นักแซกโซโฟน Hank Mobley, และ มือกลอง Art Blakey และ Max Roach พยายามที่จะเชื่อมต่อไปกับผู้ฟังกับดนตรีบลูส์และดนตรีใน โบสถ์ พวกเขาได้ปรับดนตรี Bebop ด้วยจังหวะหนักชัดเจน ทำนองที่ฟังง่าย น้ำเสียงที่หนักแน่น ซึ่งจะนำดนตรีแจ๊สกลับมาสู่จุดที่ได้รับความนิยมในวงกว้าง ชุ่มเสียงที่ลึกของเสียงแซกโซโฟน เทเนอร์ (ดังตัวอย่างจาก Sonny Rollins) พบว่าโทนเสียงใหม่ การจับคู่ทรัมเป็ตและเทเนอร์แซกโซ โฟน ในไม่ช้าได้กลายเป็นน้ำเสียงที่เป็นแก่นของดนตรีแจ๊สสมัยใหม่ แม้ดนตรี Hard Bop จะสร้าง ความนิยมมาก แต่แรงดึงดูดในการสำรวจของแจ๊สก็ไม่หยุดยั้ง Miles Davis ได้กลับมาอีกครั้งใน การค้นหาเสรีภาพในการแสดงออกมากขึ้น เขาค้นพบอิสรภาพในดนตรีแจ๊สแบบ Modal Jazz เป็น แนวทางในการแต่งเพลงซึ่งอยู่บนพื้นฐานของบันไดเสียง มากกว่าการอยู่บนพื้นฐานของชุดคอร์ด ที่ซึ่งเป็นแนวทางของดนตรีแจ๊สส่วนใหญ่ แม้ว่าดนตรีแจ๊สแบบ Modal Jazz ได้ค้นพบก่อนหน้านี้ โดยนักเปียโน George Russell แต่ก็กลับมาเป็นที่สนใจใหม่อีกครั้งในมือของ Miles Davis และ ผู้ร่วมงานของเขา นักเปียโน Bill Evans การทดลองของพวกเขาได้รับการยอมรับ จากการ บันทึกเสียงในปี ค.ศ. 1959 ในอัลบั้ม Kind of Blue อารมณ์ความรู้สึกแบบบลูส์ที่ใช้อัลบั้มนี้ เป็น แรงบันดาลใจให้กับนักดนตรีนับไม่ถ้วน (รวมถึงนักแซกโซโฟน John Coltrane) เพื่อสำรวจ ความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นไปได้ของวิธีการแบบนี้

1.1.6 ดนตรีแจ๊สรูปแบบอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่นอกเหนือจาก Bebop

การทดลองดนตรีแจ๊สในรูปแบบใหม่ ๆ ไม่ได้มีแต่เพียง Bebop เท่านั้น ในปี ค.ศ. 1939 Dizzy Gillespie และ Mario Bauza มีความสนใจในจังหวะแบบแอฟริกัน-คิวบา ทั้งสองได้ กลับมารวมตัวกันในช่วงกลางของทศวรรษ 1940s ร่วมกับนักตีกลองคองก้า Chano Pozo, หัวหน้าวง Frank “Machito” Grillo, และคนอื่น ๆ เพื่อสร้างสรรค์ดนตรีแจ๊สแบบละติน โดย ผสมผสานจังหวะเต้นรำแบบละติน, เสียงประสานแบบแจ๊ส และการใช้คีตปฏิบัติ

ทศวรรษ 1960s นักแซกโซโฟน Stan Getz, นักกีตาร์ Charlie Byrd และนักแต่ง เพลง Antonio Carlos Jobim และคนอื่น ๆ ได้นำเนื้อเสียงที่บางเบา เสียงประสานที่ท้าทาย และ จังหวะที่ผ่อนคลายของ Cool Jazz มารวมกับจังหวะ Samba ของบราซิล ออกมาเป็นแนวดนตรีที่ ได้รับความนิยม นั่นคือ Bossanova

ทศวรรษ 1950s ได้เกิดการรวมกันของแนวดนตรีอีกครั้ง โดยนักเฟรนช์ฮอธิน Gunther Schuller ได้รวมดนตรีแจ๊ส เข้ากับดนตรีคลาสสิกแบบตะวันตก ถึงแม้ว่าจะเป็นอะไรที่ใหม่มากในขณะนั้น แต่ปรัชญาของ Gunther Schuller ในการประพันธ์เพลงคือ “ดนตรีทุกประเภทสร้างความเท่าเทียมกัน”

ดนตรีแจ๊สที่อาจเรียกได้ว่าแหวกแนวมากที่สุดจากดนตรีแจ๊สที่เคยมีมาแต่ดั้งเดิม คือ ฟรีแจ๊ส (Free Jazz) ซึ่งได้ทดลองดนตรีแจ๊สแบบที่ไม่ใช้ระบบบันไดเสียง (Atonal Jazz) ในช่วงปลาย 1950s จนถึง 1960s บุกเบิกโดยนักแซกโซโฟน และนักแต่งเพลง Ornette Coleman ฟรีแจ๊สเป็นตัวแทนของการออกจากหลักการประสานเสียง และจังหวะของดนตรีตะวันตก เพื่อค้นหาการอิสระในการแสดงออกที่กว้างมากขึ้นไปอีก Coleman ปลกปล่อยตัวเองออกจากธรรมเนียมเดิม ๆ ของดนตรีตะวันตก เพื่อพรรณนาอารมณ์ของมนุษย์ออกมาทางเสียงดนตรีได้อย่างตรงไปตรงมา ในที่สุดเขาได้พัฒนาทฤษฎีของตนเองขึ้นมาชื่อว่า “Harmolodics” ในเพลงของเขาจะหลีกเลี่ยงการใช้คิตลักษณ์แบบธรรมดา แม้จะเป็นดนตรีที่ดูจะมีอิสระ ออกไปจากดนตรีแจ๊สแบบเดิมมากที่สุด แต่ก็ยังคงมีส่วนที่เชื่อมโยงกับดนตรีตะวันตก และตำนานดนตรี Bebop อย่าง Charlie Parker

1.1.7 การดำเนินต่อไปของดนตรีแจ๊ส

ช่วงทศวรรษ 1960s นักดนตรีแจ๊สหลายคน เริ่มพบว่าตนเองเดินทางมาสู่บันปลายของอาชีพ เกือบจะ 40 ปีในเส้นทางนักดนตรีแจ๊ส Duke Ellington ได้จับสัญญาการบันทึกเสียงกับค่ายเพลง เช่นเดียวกันกับ Thelonious Monk ในทศวรรษที่เป็นตำนานดนตรีแจ๊สของมหานครนิวยอร์ก Birdland ก็ปิดตัวลง นักดนตรีแจ๊สที่มีชื่อเสียงมากมายเช่น Ornette Coleman ก็ได้ย้ายไปหางานใหม่ในทวีปยุโรป การเสียชีวิตของ John Coltrane ในปี ค.ศ. 1967 ผู้ซึ่งเป็นนักดนตรีที่พัฒนาสิ่งใหม่ ๆ ให้กับดนตรีแจ๊ส เป็นเหตุให้วงการดนตรีแจ๊สซบเซาลง ช่วงปลายทศวรรษได้เกิดช่องว่างขึ้น ระหว่างดนตรีแจ๊ส กับสาธารณชนทั่วไป ความแตกต่างนี้เป็นแรงบันดาลใจให้ Miles Davis และเพื่อนร่วมงานของเขา ทดลองนำเอาเครื่องดนตรีไฟฟ้า กับจังหวะแบบดนตรี Rock มาใช้กับดนตรีแจ๊ส ออกมาเป็นดนตรีแจ๊สแบบ ฟิวชั่น (Fusion Jazz) หลังจากช่วงเวลาของการดนตรีแจ๊สซบเซา บริษัทแผ่นเสียง, สถานีวิทย์ และไนต์คลับที่เคยปิดตัวลง ก็เริ่มกลับมาเปิดอีกครั้ง ในบางที่ สถานะของดนตรีแจ๊สอาจจะยังคงไม่เปลี่ยนแปลง นับตั้งแต่ดนตรี Bebop แต่ศิลปะของแต่ละบุคคล ไม่อาจโดดเด่นได้จากรูปแบบเดียว บุคคลที่เป็นตำนาน อย่างนักแซกโซโฟน Benny Carter, นักร้อง Betty Carter, และมีเบส Charles Mingus, ได้ฝึกฝนการเล่นแบบฟิวชั่นตามอย่างผู้นำดนตรีแจ๊สแบบฟิวชั่น เช่นมือเบส Jaco Pastorius, นักเปียโน Herbie Hancock,

และนักแซกโซโฟน Wayne Shorter, และนักดนตรีรุ่นใหม่ที่ยึดด้วยพรสวรรค์อย่างนักเปียโน Keith Jarrett, มือเบส Dave Holland, นักแซกโซโฟน Joe Lovano, และนักเป่าทรัมเป็ต Wynton Marsalis. เช่นเดียวกับ Ellington ดนตรีแจ๊ส และนักดนตรีแจ๊ส เป็นมากกว่า และอยู่เหนือแค่คำว่า “การจัดประเภทดนตรี”

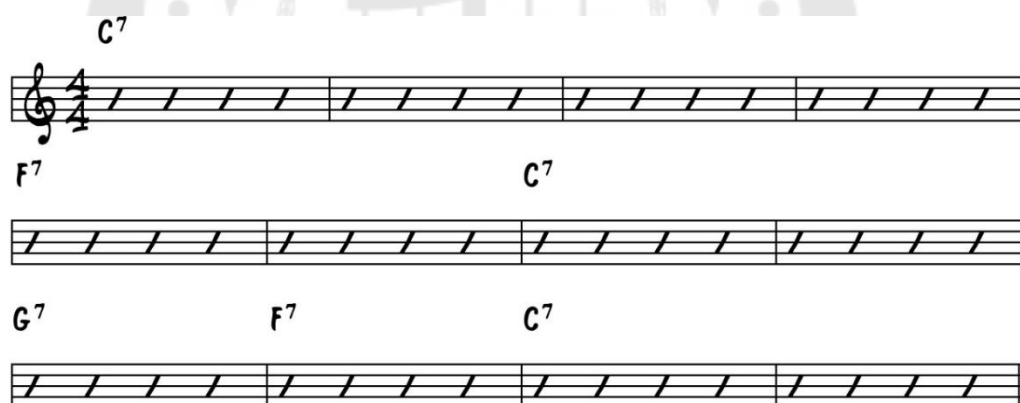
1.2 องค์ประกอบดนตรีแจ๊ส

1.2.1 คีตลักษณ์ของดนตรีบลูส์ (Blues Form)

บลูส์ (Blues) เป็นคีตลักษณ์ (Form) ที่มีความสำคัญในดนตรีแจ๊ส บทเพลงแจ๊สมาตรฐานจำนวนมากมีคีตลักษณ์แบบบลูส์ เนื่องจากลักษณะการดำเนินคอร์ดที่โดดเด่น เชื้อต่อการประยุกต์ดัดแปลงทำนอง เสียงประสาน หรือเพื่อแสดงอัตลักษณ์ในการบรรเลงและการประพันธ์ ทำให้ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากนักดนตรีแจ๊สและนักประพันธ์

โดยทั่วไปคีตลักษณ์ประเภทบลูส์จะมีความยาว 12 ห้อง และมีการแบ่งประเภทย่อยออกไปตามลักษณะการบรรเลง ดังนี้

1) คีตลักษณ์ประเภทบลูส์ในบันไดเสียงเมเจอร์ คีตลักษณ์ประเภทบลูส์ในบันไดเสียงเมเจอร์มีการดำเนินคอร์ดดังนี้

ภาพประกอบ 1 คีตลักษณ์ของเพลงบลูส์ ในบันไดเสียง C เมเจอร์

เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างโน้ตที่ 1 จะพบว่าคีตลักษณ์ของเพลงบลูส์จะมีการดำเนินคอร์ดที่ประกอบด้วยคอร์ด I, IV และ V โดยที่คอร์ดทั้งหมดจะเป็นคอร์ดโดมิแนนท์ ทำให้เพลงบลูส์มีลักษณะของเสียงประสานที่เป็นเอกลักษณ์ แตกต่างจากบทเพลงประเภทอื่น ๆ ที่อยู่ในกุญแจเสียงเมเจอร์ ซึ่งมีคอร์ดโทนิค (คอร์ด I) และคอร์ดซับโดมิแนนท์ (IV) เป็นคอร์ดเมเจอร์

ต่อมาเมื่อดนตรีบลูส์ได้ถูกพัฒนา และได้นำมาผสมผสานกับดนตรีแจ๊ส ทำให้การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น

ภาพประกอบ 2 การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์ได้บันไดเสียง C เมเจอร์ ที่ได้ถูกพัฒนาขึ้น โดยผสมผสานกับดนตรีแจ๊ส

เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างที่ 2 จะเห็นได้ว่า มีการเพิ่มและเปลี่ยนคอร์ดให้มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งมีลักษณะของการดำเนินคอร์ดแบบ II-V-I อันเป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของดนตรีแจ๊ส กล่าวคือ ห้องเพลงที่ 2 เพิ่มคอร์ด F7 ห้องที่ 4 เพิ่มคอร์ด G-7 (II-V-I ในบันไดเสียง F เมเจอร์) ส่วนในห้องที่ 8 มีการเพิ่มคอร์ด E $\flat$ 7 และ A7 $\flat$ 13#9 ห้องที่ 9 – 12 เปลี่ยนเป็นคอร์ด D-7 และ G7 (ii-V-i ในบันไดเสียง D ไมเนอร์) ส่วนในห้องที่ 11 – 12 จะเพิ่มคอร์ด A7 $\flat$ 13b9, D-7 และ G7 ซึ่งเป็นการดำเนินคอร์ดแบบ I-V-ii-V หรือที่เรียกว่า Turn Around ทั้งหมดเพื่อให้การดำเนินคอร์ดแข็งแรงยิ่งขึ้น

2) คีตลักษณ์ประเภทบลูส์ในบันไดเสียงไมเนอร์ คีตลักษณ์ประเภทบลูส์ในบันไดเสียงเมเจอร์มีการดำเนินคอร์ดดังนี้

ภาพประกอบ 3 การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์แบบไมเนอร์แบบทั่วไป ในบันไดเสียง C ไมเนอร์

เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างที่ 3 จะเห็นว่า การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์แบบไมเนอร์ ใช้คอร์ดในบันไดเสียง C ไมเนอร์ทั้งหมด 4 คอร์ด ประกอบด้วย C-7, F-7, Dø7 และ G alt

คือลักษณะบลูส์แบบไมเนอร์ ยังมีการเปลี่ยนแปลงไปในแบบต่าง ๆ อีกหลายรูปแบบ โดยมักเพิ่มหรือเปลี่ยนคอร์ดให้มีความซับซ้อนมากขึ้น หรือผสมผสานลักษณะของดนตรีแจ๊สเข้าไป ทำให้การดำเนินคอร์ดมีความสละสลวยมากขึ้น

ภาพประกอบ 4 การดำเนินคอร์ดของเพลงบลูส์แบบไมเนอร์ ในบันไดเสียง C ไมเนอร์ โดยมีการเปลี่ยน และเพิ่มคอร์ดให้มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาจากตัวอย่าง 4 มีการเปลี่ยนคอร์ดในช่องที่ 9 เพิ่มคอร์ดแบบโครมาติก (คอร์ดที่มีระยะห่างเป็นขั้นคู่ 6 ไมเนอร์จากโน้ตโทนิค) เพื่อเคลื่อนเข้าหาคอร์ด G7 alt ซึ่งเป็นคอร์ดโดมิแนนท์ของบันไดเสียง

1.2.2 บันไดเสียงและโมด

1) บันไดเสียงเมเจอร์ (Major Scale)

บันไดเสียงเมเจอร์เป็นพื้นฐานของดนตรีแทบจะทุกชนิด บันไดเสียงอื่น ๆ มักจะอธิบายโดยอ้างความเกี่ยวข้องกับบันไดเสียงเมเจอร์ ขั้นคู่เสียง คือการวัดระยะห่างระหว่างเสียงสองเสียงนั้นก็จะมีพื้นฐานมาจากบันไดเสียงเมเจอร์ สัญลักษณ์ของคอร์ดนั้น ก็ได้มาจากบันไดเสียงเมเจอร์ ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษากันบันไดเสียงเมเจอร์ (Harnum, 2010)

ความหมายของบันไดเสียงคือ ชุดของเสียงที่ค่อย ๆ ไล่สูงขึ้นหรือต่ำลง โดยระดับเสียงเป็นไปตามระยะห่างที่ได้กำหนดไว้ ตามที่ทุกคนเข้าใจว่า บันไดเสียงโครมาติก โน้ตที่ไล่ขึ้นและลงมีระยะห่างกันครึ่งเสียง แต่สำหรับบันไดเสียงเมเจอร์ ในชุดของระยะห่างจะมีทั้งครึ่งเสียง และ 1 เสียงเต็ม (หนึ่งเสียงเต็มคือ ครึ่งเสียง 1 ครั้ง) เช่นเดียวกับคอร์ด ทุกทุกบันได

เสียงจะมีตัวอักษรที่บอกชื่อของบันไดเสียง และส่วนที่บอกชนิดของบันไดเสียง ชื่อที่เป็นตัวอักษรจะบอกถึงโน้ตตัวแรกของบันไดเสียง ส่วนที่ตามมา จะบ่งบอกชนิดของบันไดเสียงว่าเป็นชนิดเมเจอร์, ไมเนอร์, บลูส์, เพนทาโทนิค ฯลฯ

บันไดเสียงเมเจอร์เป็นบันไดเสียงไดอาโทนิค ลำดับของขั้นคู่ระหว่างโน้ตในบันไดเสียงเมเจอร์มีดังนี้

เต็ม - เต็ม - ครึ่ง - เต็ม - เต็ม - เต็ม - ครึ่ง

ภาพประกอบ 5 บันไดเสียงเมเจอร์

โดยที่ "เต็ม" หมายถึง เต็มเสียง (สัญลักษณ์ W) และ "ครึ่ง" หมายถึง ครึ่งเสียง (สัญลักษณ์ $\frac{1}{2}$) ลำดับขั้นของบันไดเสียง โน้ตในบันไดเสียงแต่ละตัวมีชื่อเรียกดังนี้

- โน้ตตัวที่ 1 เรียกว่า โทนิค (Tonic)
- โน้ตตัวที่ 2 เรียกว่า ซุปเปอร์โทนิค (Super Tonic)
- โน้ตตัวที่ 3 เรียกว่า มีเดียนต์ (Mediant)
- โน้ตตัวที่ 4 เรียกว่า ซับโดมิแนนต์ (Sub Dominant)
- โน้ตตัวที่ 5 เรียกว่า โดมิแนนต์ (Dominant)
- โน้ตตัวที่ 6 เรียกว่า ซับมีเดียนต์ (Sub Mediant)
- โน้ตตัวที่ 7 เรียกว่า ลีดดิ้งโทน (Leading Tone)
- โน้ตตัวที่ 8 เรียกว่า โทนิค (Tonic) (เป็นโน้ตเดียวกับตัวที่ 1)

2) โหมด (Mode)

โหมด เป็นบันไดเสียงประเภทหนึ่ง โหมดใช้ในดนตรีหลาย ๆ ประเภท เช่น แจ๊ส, คันทรี, ร็อค, ดนตรีร็อคของอินเดีย ฯลฯ โหมดที่ใช้บ่อยที่สุด 2 โหมด ซึ่งโดยทั่วไปจะรู้จักกันในชื่อบันไดเสียงเมเจอร์ และเนเชอรัลไมเนอร์ ชื่อของโหมดทั้งสองคือ ไอโอเนียน และ เอโอเลียน ตามลำดับ ส่วนโหมดอื่น ๆ คือ โดเรียน, ฟริเจียน, ลีเดียน, มิกโซลีเดียน และ โลเคเรียน โหมดสามารถอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายโดยวางโหมดแต่ละอันลงบนชุดของระยะห่างเสียง เต็มเสียง และ ครึ่งเสียง ใช้โน้ตในบันไดเสียง C เมเจอร์ (Harnum, 2010)

ระยะห่างของเสียงในโหมดต่างๆ ทั้ง 7 โหมด

(1) ไอโอเนียน (Ionian)

ภาพประกอบ 6 โหมดไอโอเนียน

โหมดไอโอเนียน คือ โหมดที่เหมือนกับบันไดเสียงเมเจอร์ ระยะห่างระหว่างเสียงของโหมดนี้คือ เต็ม – เต็ม – ครึ่ง – เต็ม – เต็ม – เต็ม – ครึ่ง

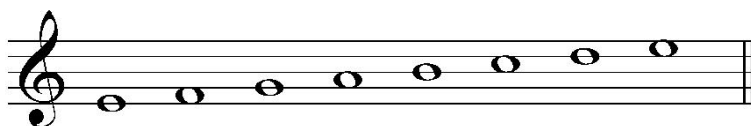
(2) โดเรียน (Dorian)

ภาพประกอบ 7 โหมดโดเรียน

โหมดโดเรียน เริ่มต้นจากโน้ตตัวที่สองของบันไดเสียงเมเจอร์ ซึ่งจากตัวอย่าง เริ่มจากโน้ต D ในบันไดเสียง C เมเจอร์ ระยะห่างเสียงของโหมดนี้คือ เต็ม – ครึ่ง – เต็ม – เต็ม – เต็ม – ครึ่ง – เต็ม โหมดนี้เข้ากันได้กับคอร์ด ii คอร์ดไมเนอร์ และคอร์ดไมเนอร์เซเวน

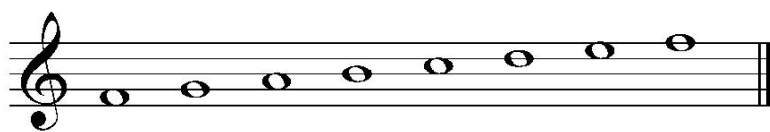
(3) ฟริเจียน (Phrygian)

ภาพประกอบ 8 โหมดฟริเจียน

โหมดฟริเจียนเริ่มต้นจากโน้ตตัวที่สามของบันไดเสียงเมเจอร์ จากตัวอย่าง เริ่มต้นด้วยโน้ต E ในบันไดเสียง C เมเจอร์ ระยะห่างเสียงของโหมดนี้คือ ครึ่ง – เต็ม – เต็ม – เต็ม – ครึ่ง – เต็ม – เต็ม โหมดนี้ใช้ในดนตรีสเปน หรือฟลามenco และใช้ได้ในดนตรีแจ๊สด้วยเช่นกัน

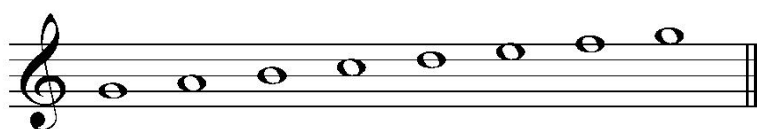
(4) ลิเดียน (Lydian)

ภาพประกอบ 9 โหมดลิเดียน

โหมดลิเดียน เริ่มต้นจากโน้ตตัวที่สี่ของบันไดเสียงเมเจอร์ ซึ่งจากตัวอย่าง เริ่มจากโน้ต F ในบันไดเสียง C เมเจอร์ ระยะห่างเสียงของโหมดนี้คือ เต็ม - เต็ม - เต็ม - ครึ่ง - เต็ม - เต็ม - ครึ่ง โหมดนี้ใช้ในดนตรีแจ๊ส, ฟิวชั่น, ร็อก, คันทรี ลักษณะของโหมดลิเดียน คล้ายกับ บันไดเสียงเมเจอร์ที่ยกโน้ตตัวที่ 4 ขึ้น ซึ่งทำให้ได้เสียงที่ฟังดูแปลกหู

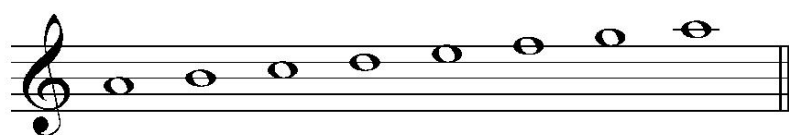
(5) มิกโซลิเดียน (Mixolydian)

ภาพประกอบ 10 โหมดมิกโซลิเดียน

โหมดมิกโซลิเดียน เริ่มต้นจากโน้ตตัวที่ห้าของบันไดเสียงเมเจอร์ ซึ่งจากตัวอย่าง เริ่มจากโน้ต G ในบันไดเสียง C เมเจอร์ ระยะห่างเสียงของโหมดนี้คือ เต็ม - เต็ม - ครึ่ง - เต็ม - เต็ม - ครึ่ง - เต็ม โหมดนี้ใช้ในดนตรีแจ๊ส, บลูส์, ร็อก, คันทรี

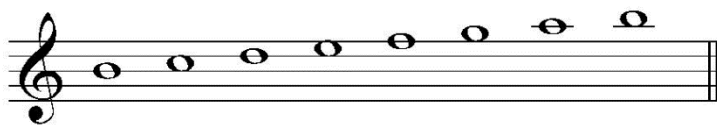
(6) เอโอเลียน (Aeolian)

ภาพประกอบ 11 โหมดเอโอเลียน

โหมดเอโอเลียน หรือที่คุ้นเคยกันในชื่อ บันไดเสียงเนเชอรัลไมเนอร์ เริ่มต้นจากโน้ตตัวที่หกของบันไดเสียงเมเจอร์ ซึ่งจากตัวอย่าง เริ่มจากโน้ต A ในบันไดเสียง C เมเจอร์ ระยะห่างเสียงของโหมดนี้คือ เต็ม - ครึ่ง - เต็ม - เต็ม - ครึ่ง - เต็ม - เต็ม โหมดนี้ใช้ในดนตรีแทบทุกประเภท

(7) โลครีเนียน (Locrian)

ภาพประกอบ 12 โหมดโลเคเรียน

โหมดโลเคเรียน ให้เสียงที่ฟังดูเหมือนมาจากต่างดาว หรือมาจากโลกอื่น ทั้งหมดก็เพราะการแทนที่ของระยะห่างครึ่งเสียง สามารถพบโหมดนี้ได้ในดนตรี แจ๊ส และฟิวชั่น โหมดโลเคเรียนเริ่มต้นจากโน้ตตัวที่หกของบันไดเสียงเมเจอร์ ซึ่งจากตัวอย่าง เริ่มจากโน้ต B ในบันไดเสียง C เมเจอร์ ระยะห่างเสียงของโหมดนี้คือ ครึ่ง - เต็ม - เต็ม - ครึ่ง - เต็ม - เต็ม - เต็ม

1.2.3 Jazz Rhythm

การบรรเลงเพลงแจ๊ส จังหวะที่นิยมเล่น และถือเป็นจังหวะพื้นฐานของ แจ๊ส และบลู คือการบรรเลงด้วยจังหวะสวิง จุดเด่นสำคัญของการเล่นจังหวะสวิงคือการเล่นกระโดดของโน้ตเช็ต 1 ชั้น โดยเน้นบนส่วนที่เบาของจังหวะ และการเน้นที่จังหวะเบา ฉะนั้น หากเล่นโน้ตเช็ต 1 ชั้นติดต่อกัน โน้ตเช็ต 1 ชั้นตัวที่สองของทุก 2 ตัวโน้ต จะเน้นจังหวะมากกว่าตัวแรก

ภาพประกอบ 13 โน้ตที่จะใช้เล่นในจังหวะสวิง

ภาพประกอบ 14 การเล่นโดยเปลี่ยนสัดส่วนโน้ตในจังหวะสวิง

ภาพประกอบ 15 การเน้นเสียงของโน้ตเช็ต 1 ชั้นในการเล่นจังหวะสวิง

จากตัวอย่างโน้ตที่ 13 คือโน้ตของทำนองที่จะเล่นในจังหวะสวิง ในการเล่นด้วย จังหวะ สวิง จะเล่นโดยเปลี่ยนสัดส่วนโน้ต โดยให้โน้ตเบ็ดหนึ่งชั้นตัวแรกของทั้งสองตัว เล่นยาว กว่าและตัวที่สองสั้นกว่าในลักษณะของโน้ตสามพยางค์ ดังตัวอย่างโน้ตที่ 14 สำหรับการเน้น เสียง จะเน้นที่ตัวที่สองของโน้ตเบ็ดหนึ่งชั้นทั้งสองตัว ดังตัวอย่างโน้ตที่ 15

1.2.4 ทูไฟว์วัน (II – V – I)

1) ลักษณะของทางเดินคอร์ดแบบ II – V – I

สำหรับผู้ผู้เล่นดนตรีแนวบลูส์ หรือ ร็อก จะคุ้นเคยกับทางเดินคอร์ดแบบ I-IV-V7 ซึ่งเป็นการเรียงประสานแบบพื้นฐานที่มีอยู่ในเพลงนับไม่ถ้วน และหลากหลายแนวเพลง สำหรับในดนตรีแจ๊ส ii – V7- I เป็นทางเดินคอร์ดที่สำคัญที่สุด และธรรมดาที่สุด เพราะมันให้เสียงที่จะนำไปสู่คอร์ด I

การที่จะเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง จะช่วยได้มากถ้าเราจะคิดถึงคอร์ด I ในทุก ๆ คีย์ให้เป็นเหมือนแม่เหล็กที่จะดึงดูดเข้ามาหา ไดอาโทนิคคอร์ดในคีย์หนึ่ง ๆ จะมีระดับแรงดึงดูด กลับเข้าไปหาที่แตกต่างกัน อย่างเช่นในคีย์ C ถ้าเราเล่นคอร์ด G7 เพียงลำพัง ประสาทหูของเรา จะรู้สึกไม่พอใจ แต่เมื่อเราเล่นต่อด้วยคอร์ด C จะได้ความรู้สึกของการถูกทำให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ทางเดินคอร์ด ii – V – I เป็นเหมือนศูนย์กลางของคีย์อย่างทรงพลัง เพราะแรงส่งของเสียงประสาน จากคอร์ด ii และคอร์ด V7 ดึงเข้าหาคอร์ด I ทุก ๆ คอร์ดในที่สุดก็จะต้องการเข้าไปหาคอร์ด I แต่ มันก็มีแรงดึงดูดเข้าหาคอร์ดอื่นๆ ในคีย์อื่นด้วยเช่นกัน (บางครั้งก็เป็นคอร์ดนอกคีย์)

มีเพลงแจ๊สมาตรฐานมากมาย ที่ใช้ทางเดินคอร์ด ii – V – I ที่ต่างกันหลาย ๆ ครั้ง โดยเดินทางไปยังคีย์ต่างๆ ซึ่งเราจะเรียกว่า “การเดินทางของ ii – V – I” มีสิ่งหนึ่งที่ต้องคำนึง คือ คอร์ด ii และ V7 ยังคงสร้างจุดศูนย์กลางของคีย์โดยไม่คำนึงถึงว่า คอร์ด I จะมีอยู่หรือไม่ เรา จะเห็นได้ว่า นี่เป็นเรื่องปกติ จากตัวอย่างทางเดินคอร์ดต่อไปนี้ อยู่บนพื้นฐานเพลง “Tune Up” ของ Miles Davis ซึ่งแสดงให้เห็นการเดินทางของ ii – V – I ตัวอักษรที่ถูกวงกลม แสดงถึงคีย์ ศูนย์กลางที่ถูกสร้างขึ้น

Diagram illustrating a 16-measure progression of chords in 4/4 time, labeled with Roman numerals and specific chord names:

- Measure 1: ii (E-7)
- Measure 2: V7 (A7)
- Measure 3: I (D MAJ7)
- Measure 4: IV (E^b MAJ7)

ภาพประกอบ 16 ทางเดินคอร์ดที่มีพื้นฐานจากเพลง “Tune Up” ของ Miles Davis

2) การใช้คีตปฏิภาณบรรเลงบนทางเดินคอร์ด ii – V7 – I

กฎของการใช้คีตปฏิภาณบนทางเดินคอร์ด ii – V7 – I นั้นค่อนข้างจะเรียบง่าย คือ ใช้บันไดเสียงเมเจอร์ของคอร์ด I เช่น ถ้าทางเดินคอร์ดคือ G-7 – C7 – Fmaj7 ให้ใช้โน้ตในบันไดเสียง F เมเจอร์ แต่ต้องแน่ใจว่า คอร์ดใน ii – V – I นั้นไม่ใช่คอร์ด Altered หรือคอร์ดที่เสียงที่ 5, 9 และ 11 ถูกทำให้สูงขึ้นหรือต่ำลง ครึ่งเสียง ที่ต้องมีกฎนี้ เพราะเสียงในคอร์ดดังกล่าวไม่อยู่ใน Diatonic (ไม่อยู่ในบันไดเสียงเมเจอร์)

1.2.5 การฟังเพลงแจ๊ส

การฟังเป็นส่วนสำคัญอีกอย่างหนึ่งสำหรับการเป็นนักดนตรีแจ๊สที่ดี ควรฟังเพลงตลอดเวลาที่มีโอกาส ฟังทั้งศิลปินปัจจุบัน และศิลปินที่มีชื่อเสียงในอดีต ฟังอย่างวิเคราะห์ และฟังเพื่อให้การเล่นของตนเองมีการพัฒนา ฟังเพลงในทุก ๆ ประเภท ทุกๆ เครื่องดนตรี การฟังคือวิธีการสื่อสารกับนักดนตรีในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต (Fisher, 2014)

การศึกษาประวัติศาสตร์ดนตรีเป็นสิ่งสำคัญสำหรับดนตรีทุกประเภท เรียนรู้วัฒนธรรมอื่นๆ ด้วยเป็นการเพิ่มมุมมองใหม่ และพัฒนาการเล่นของตนเอง

สำหรับนักเรียนชั้นสูง การศึกษาศิลปินคนใดคนหนึ่งอย่างลึกซึ้งโดยใช้เวลาช่วงหนึ่ง เป็นสิ่งที่ดี ระหว่างการศึกษานั้นให้อ่านทุกอย่างเกี่ยวกับศิลปินคนนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้ เรียนรู้บทเพลงที่ศิลปินผู้นั้นแต่งให้ได้ 2-3 บทเพลง แกะโน้ตการบรรเลงเดี่ยวของเขา ฟังสื่อ

บันทึกเสียงต่างๆ แล้วจึงเปลี่ยนไปศึกษาศิลปินคนอื่น ๆ ต่อไป นี่เป็นทางที่จะได้ศึกษาและพัฒนาความสามารถในการเล่นของตนเอง

ฝึกการฟัง ซึ่งหมายถึงการฟังเพลงใหม่ ๆ โดยฟังตามแนวทางต่อไปนี้

- (1) ฟังทำนองเพลง และฟังวงดนตรีทั้งวงเหมือนเป็นเพลง ๆ หนึ่ง
- (2) ฟังอีกครั้ง เพ่งการฟังไปที่มือกลอง
- (3) ครั่งถัดไป ฟังเฉพาะแนวเบส
- (4) ครั่งนี้ ฟังเฉพาะแนวกีตาร์ที่เล่นเป็น Rhythm และหรือเปียโน
- (5) สุดท้าย ฟังเฉพาะทำนองหลัก

จากนั้น ฟังเพลงทั้งเพลงอีกครั้งเหมือนที่ได้ฟังในครั้งแรก ค้นหาว่าได้ยินรู้อะไรได้แนวทางใหม่ ๆ ในการเล่นของตนเองหรือไม่ นำสิ่งที่ได้มาใช้ในการเล่นของตนเอง

Fisher (2014) ได้เสนอรายการศิลปินที่มีคุณค่า ควรแก่การฟัง เพื่อศึกษามผลงานของศิลปินเหล่านั้น โดยมีรายชื่อศิลปินแยกตามเครื่องดนตรีดังต่อไปนี้

นักกีตาร์ : Kenny Burrell, Scott Henderson, Larry Carlton, Also Holdsworth, Charlie Christian, Barney Keasel John Collins, Steve Khan, Larry Coryell, Pat Martino, Al Dimeola, John McLaughlin, Joe Diorio, Wes Montgomery, Herb Ellis, Oscar Moore, George Van Eps, Joe Pass, Ron Eschete, Django Reinhardt, Tal Farlow, Emily Remler, Bruce Foreman, Lee Ritenour, Frank Gambale, Howard Robert, Mick Goodrick, John Scofield, Ted Greene, Mike Stern และ Jim Hal

นักทรัมเป็ต : Nat Adderly (cornet), Chet Baker, Clifford Brown, Miles Davis, Dizzy Gillespie, Benny Golson, Freddie Hubbard, Louts Armstrong และ Wynton Masalis
นักทรอมโบน

นักทรอมโบน : Tommy Dorsey, Al Grey, J.J. Johnson, Jack Teagarden, Bill Watrous และ Kai Winding

นักไวบราโฟน : Garry Burton, Lionel Hampton, Bobby Hutchinson และ Milt Jackson

นักคลาริเน็ต : Eddie Daniels และ Benny Goodman

นักไวโอลิน : Michael Urbania, Stephan Grappelli, Stuff Smith และ Jean Luc Ponty

นักแซกโซโฟน : Cannonball Adderly, Lee Konitz, Anthony Braxton Yusef Latiff, Michael Brecker, Charles Lloyd, Ritchie Cole, Gerry Mulligan, Ornette Coleman, Charlie Parker, John Coltrane, Sonny Rollins, Paul Desmond, Pharoah Sanders, Stan Getz, Wayne Shorter, Coleman Hawkins, Phil Woods, Joe Henderson และ Lester Young

นักคีย์บอร์ด (เปียโน) : Chick Corea, George Duke, Bill Evans, Russell Ferranre, Erroll Garner, Dave Grusin Herbie Hancock, Earl Hines, Keith Jarrett, Cecil Johnson, Thelonius Monk, Oscar Peterson, Bud Powell, George Shearing, Horace Silver, Martial Solal, Art Tatum, Billy Taylor, McCoy Tyner และ Joe Zawinui

นักเบส : Steve Bailey, Jimmy Johnson, Tim Bogert, Bob Magnusson, Ray Brown, Michael Manring, Ron Carter, Charles Mingus, Paul Chambers, Jaco Pastorius, Stanley Clarke, John Patitucci, Nathan East, Chuck Rainey, Mark Egan, Lee Sklar, Charlie Haden, Steve Swallow, Luther Hughes, Buster Williams, James jarnerson, Victor Wooten และ Alphonso Johnson

นักร้อง : Ella Fitzgerald, Carmen McCray, Billy Holiday, Bobby McFerrin, Eddy Jefferson, Sarah Vaughan, Kevin Letau, Cassandra Wilson และ Nancy Wilson

1.2.6 การทำ Transcription

การฝึกฝนที่เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของการฝึกเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณนั้นคือ การทำ Transcription การทำ Transcription คือ การทำสำเนาการบรรเลงของนักดนตรีแจ๊สที่บรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ ของนักดนตรีแจ๊สชั้นครู จากการบันทึกเสียง ออกมาเป็นตัวโน้ตแบบ โน้ตต่อโน้ต ประโยชน์เพื่อเข้าไปสู่พื้นฐานของภาษาดนตรี ของนักดนตรีผู้นั้น ในอีกทางหนึ่ง Transcription ในดนตรีแจ๊ส เปรียบเสมือนจิตรกร ที่สำเนาภาพวาดของจิตรกรเอก สิ่งที่สำคัญมากไปกว่าการที่สามารถเขียนโน้ตทุกตัวที่ได้ยิน คือการสามารถเล่นได้เหมือนกับต้นฉบับทุกตัวโน้ต (Sarath, 2010)

การทำ Transcription ควรคำนึงอยู่เสมอว่า เป็นไปเพื่อการเรียนรู้ภาษาทางดนตรีของนักดนตรีที่เราจะทำ ไม่ใช่เพื่อฝึกเพื่อที่ดึงนำมาใช้ในการบรรเลงโดยคีตปฏิภาณ ในครั้งแรก ๆ ของการ Transcription จะพบกับความยากลำบาก ผู้เริ่มต้น ควรเลือกบทเพลงที่มีจังหวะช้า ถึงปานกลาง ที่สำคัญ ควรเลือกเพลงที่ชอบ ซึ่งจะทำให้มีแรงบันดาลใจในการทำ และจะต้องทุ่มเทในการทำ บางบทเพลงซึ่งดูไม่ยากมาก แต่ก็อาจมีบางจุดที่ยากบ้าง ไม่ควรทำให้จุดที่ยากเป็นอุปสรรค ให้ทำส่วนอื่นๆ จนจบ แล้วจึงย้อนกลับมาทำส่วนที่ยากทีหลัง เมื่อทำ

Transcription ไปเรื่อย ๆ จะพบว่า ความสามารถของประสาทหูจะดีขึ้น สามารถแกะโน้ตในแต่ละท่อนได้ยาวขึ้น รวมถึงความยากของโน้ตก็จะสามารถทำโน้ตที่ยากขึ้นได้ ในครั้งแรก ๆ อาจจะต้องกดหยุดเครื่องเล่น หลังจากผ่านไปเพียงสองสามตัวโน้ต ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ดี แต่แนะนำให้ร้องโน้ตที่ได้ยินทันทีที่กดปุ่มหยุดเครื่องเล่น แล้วจึงลองเล่นกับเครื่องดนตรี และบันทึกโน้ตตามลำดับ (Sarath, 2010)

การทำ Transcription โดยหลักแล้วจะทำการเดี่ยวโดยใช้คีตปฏิภาณของนักดนตรีแจ๊ส แต่ความท้าทายอย่างหนึ่งของการทำ Transcription คือการแกะ แนวเสียงประสานของเพลงที่ทำ Transcription

1.2.7 การบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation)

ได้มีนักดนตรีแจ๊สที่มีชื่อเสียง และนักการศึกษาดนตรี ได้ให้ความหมายของการบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation) ไว้ดังนี้

ดีน (Dean, 1989) กล่าวว่า “คีตปฏิภาณ คือดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล” และPasqua (2007) กล่าวว่า คีตปฏิภาณ เป็นศิลปะที่ต้องการความสามารถพิเศษ จะบอกได้ถึงความแตกต่างของผู้เล่น แต่ละคนที่เล่นแจ๊สออกมา การใช้คีตปฏิภาณจะพัฒนาได้โดยการฝึกฝน การฟัง และการเลียนแบบจากศิลปินที่มีชื่อเสียง โดยการเล่นและวิเคราะห์ความคิดของศิลปินนั้น การศึกษาด้วยวิธีการต่างๆ จากนักดนตรีที่มีความสามารถ จะกระตุ้น จินตนาการ และความคิดที่มีอยู่เดิมให้เจริญงอกงามแตกฉานขึ้น

เด่น อยู่ประเสริฐ (2549) กล่าวว่าการศึกษาดนตรี คีตปฏิภาณ คือส่วนสำคัญของผู้ศึกษาที่จะเตรียมตัว สำหรับการสร้างสรรค์ และการแสดงออกทางดนตรีซึ่งแตกต่างไปจากประสบการณ์ของผู้ประพันธ์ (Composer) การได้ศึกษาคีตปฏิภาณในดนตรีแจ๊สจะส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในดนตรีสไตล์อื่นๆ ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย

การใช้คีตปฏิภาณคือการประพันธ์ตามธรรมชาติและไม่จำกัดสิ่งที่สร้างสรรค์ ด้วยเหตุนี้นักดนตรีแจ๊สที่เชี่ยวชาญจะพัฒนาทำนองไปตามจินตนาการที่กว้างไกลมีลักษณะเป็นวลีสั้นๆ ที่มีทำนองหลากหลายวลีเหล่านี้มักเรียกกันว่า “ลิกส์” (Licks) แต่ละวลีสามารถใช้ได้ในหลายๆ คีย์ที่แตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่าแนวท่อนที่ใช้คีตปฏิภาณมีการเชื่อมโยงโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเสียงประสานและการต่อเนื่องของคอร์ด การสร้างวลีเหล่านี้จึงต้องระลึกได้ในทุกขณะสร้างสรรค์ในหลายวิธีที่แตกต่างกันอย่างราบรื่นโดยระดับจินตนาการที่ได้แสดงออกมานั้นจะบ่งชี้ถึงความสามารถที่เป็นเลิศของผู้เล่น นักเล่นแจ๊สนั้นเราอาจจะไปได้ถึงเอกลักษณ์ในแนวทำนองของ

เขา ซึ่งเป็นรูปแบบเฉพาะตัว สุดท้ายไม่ว่าจะเล่นเครื่องดนตรีใดก็ตาม พื้นฐานที่เหมือนกันคือต้องใช้เวลาสำหรับฝึกซ้อมพัฒนาแนวคิดในการประดิษฐ์แนวท่วงนอง

การเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ มีมานานตั้งแต่ยุคบาโรก ศตวรรษที่ 17-18 ผู้เล่นคีย์บอร์ดจะอิมโพรไวเซชัน และเล่นคลอไปด้วยกัน ตัวอย่างเช่น บาคและเบโทเฟนก็ได้ชื่อว่าเป็นนักอิมโพรไวเซชันที่มีชื่อเสียง ความจริงผลงานการประพันธ์ดนตรีสำคัญๆหลายชิ้นก็มีลักษณะลื่นไหลที่เกิดจากจากรูปแบบของการใช้คีตปฏิภาณเป็นพื้นฐาน

ปัจจุบันการใช้คีตปฏิภาณ คือบทบาทสำคัญของดนตรีแจ๊ส, ร็อค, ดนตรีอินเดีย และดนตรีคลาสสิกร่วมสมัย การเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ เป็นการผสมผสานระหว่างความรู้ทฤษฎีและสัญชาตญาณ ทักษะการถ่ายทอดความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจ พัฒนาได้โดยการหมั่นเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ อย่างสม่ำเสมอ การบรรเลงเดี่ยวร่วมกับวงดนตรีทำให้รู้ถึงการใช้ความดัง เบาที่เหมาะสม การฝึกบรรเลงเดี่ยวด้วยตนเองทำให้เกิดความที่จะค้นหาความคิดใหม่ๆ ขณะการบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ จะต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองเพราะผลของดนตรีเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มบรรเลงไม่มีโอกาสปรับแต่ง บ่อยครั้งที่นักดนตรีที่เล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ เล่นโน้ตหรือวรรคเพลงไม่มีความหมายอะไร โน้ตที่มีได้ตั้งใจเหล่านี้ ถ้าทำให้ลื่นไหลไปกับความคิดได้บ่อยครั้ง ก็กลับกลายเป็นการบรรเลงเดี่ยวที่ดี

เมื่อคีตปฏิภาณคือชนิดของการประพันธ์แบบทันทีทันใดแต่วลี (Phrases) ทั้งหมดต้องก่อขึ้นมาอย่างมีเหตุผล ไม่ว่าจะเกี่ยวกับโน้ต, โมทีฟ(Motive), จังหวะและคอร์ด การพัฒนาโดยการศึกษาคอร์ด บันไดเสียง การสร้างวลีเพลง และบทบาทอื่นๆ ไว้ก่อนล่วงหน้าจะเป็นผลดีต่อการเล่นมากกว่าการศึกษาเรื่องดังกล่าวในขณะที่กำลังเล่นโดยใช้คีตปฏิภาณ (Gerard, 1978:5)

สาระสำคัญของคีตปฏิภาณคือ เกิดขึ้นเป็นธรรมชาติ กับความสัมพันธ์กันของความคิดทางดนตรี และอารมณ์ ดนตรีแจ๊สมีพื้นฐานมากจากจังหวะและทำนองง่ายๆ ได้พัฒนาขึ้นตามธรรมชาติ และผสมผสานความเป็นดนตรี ความเป็นมนุษย์ และเซาร์ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างเป็นสากล (Coker, 1964)

สิ่งบ่งชี้ผลขั้นสุดท้ายของการใช้คีตปฏิภาณในดนตรีแจ๊สคือความเกี่ยวข้องระหว่างนักดนตรีต่อผู้ฟัง สาระสำคัญคือการสื่อสารที่เป็นระเบียบคล้ายการเล่าเรื่องราวซึ่งจะดึงดูดความสนใจและทำให้ผู้ฟังมีความรู้สึกร่วมไปด้วย (Ballin, 1994)

ถ้าไม่คุ้นเคยกับการใช้คีตปฏิภาณในดนตรีแจ๊สก็อาจบอกไม่ได้ว่ามีการเขียนหรือการจดจำมาก่อนหรือไม่ ร่องรอยที่พอสังเกตได้ คือบางครั้งตัวโน้ตอาจเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ไม่เจตนา

และมีความเป็นระบบน้อยกว่าการเขียนหรือจำทำนอง อย่างไรก็ตามการใช้คีตปฏิภาณที่ดีจะต้องมีโครงสร้างที่ดีด้วยได้เสียงเกือบเหมือนกับการเขียนทำนองไว้ล่วงหน้า (Gridley, 1994)

การเล่นแจ๊สและอิมโพรไวเซชันที่นิยมกันเป็นส่วนมากคือ จะเริ่มกับเพลงที่รู้จักกันเป็นอย่างดีของผู้เล่นทุกคน โดยครั้งแรกจะใช้ เครื่องเป่า เล่นทำนองเพลงทั้งหมดหนึ่งเที่ยว และเที่ยวต่อมา เปียโน เบส และกลอง เล่นคลอ และยังคงเล่นต่อเนื่องไปเช่นเดิม แต่เครื่องเป่าจะสร้างสรรค์ทำนองใหม่ที่เป็นของตนเอง ไปบนคอร์ดเดิมของเพลงที่มีประกอบอยู่ ทาง การต่อเนื่องของคอร์ดที่กำลังเล่นคลออยู่นั้นจะเป็นแนวชี้นำสำหรับการเลือกโน้ต เพื่อสร้างแนวทำนองใหม่ ซึ่งการสร้างทำนองใหม่นี้คือการใช้คีตปฏิภาณ หรือจะกล่าวได้ว่าเมื่อทำนองหลักของเพลงสิ้นสุดลง ต่อจากนั้นก็เป็นการบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณของนักดนตรี

ส่วนมากการจะบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณจนครบทุกเครื่องมือ เมื่อต้องการลงจบก็นำทำนองหลักของเพลงมาบรรเลงใหม่อีกครั้งปิดท้าย วิธีการบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณนี้ ถ้าเป็นนักดนตรีที่มาจากนักดนตรีป๊อปส่วนมากก็จะเป็นเพียงประดับตกแต่งทำนองโดยการเปลี่ยนจังหวะ หรือเพิ่มเติมโน้ตลงไปเท่านั้นแม้ว่าคีตปฏิภาณ จะเน้นหนักในดนตรีแจ๊สก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ วงดนตรีแจ๊สส่วนมากใช้การเรียบเรียงในวงดนตรีแจ๊สขนาดใหญ่ นักดนตรีจะนั่งที่เก้าอี้โดยมีโน้ตจากการเรียบเรียงวางไว้ตรงหน้า ผู้เล่นจะยืนขึ้นในขณะบรรเลงเดี่ยวเสมอ จึงกล่าวได้ว่าดนตรีลักษณะนี้เกิดจากการเขียน ซึ่งบางครั้งอาจมีความจำเป็นเมื่อมีผู้เล่นหลายคนต้องเล่นยูนิชัน (การเล่นโน้ตทำนองเดี่ยวทุกเครื่องดนตรี) กันจึงต้องมีการเตรียมโน้ตไว้ล่วงหน้า (Gridley, 1994)

2. ชุดการสอน

2.1 ความหมายของชุดการสอน

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของชุดการสอนไว้ดังนี้

บุญเกิด คอระหาเวช (2542) กล่าวว่า ชุดการสอนหรือชุดการเรียน มาจากคำว่า Instructional Package หรือ Learning Package เดิมใช้คำว่าชุดการสอนเพราะครูนำมาใช้ประกอบการสอน ต่อมาแนวคิดในการยึดเด็กเป็นศูนย์กลางในการเรียนได้เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้น จึงมีผู้นิยมเรียกว่าชุดการเรียนและบางคนมักจะเรียกรวมกันว่า ชุดการเรียนการสอน

นงลักษณ์ ภูษะกุล (2543) อธิบายว่า ชุดการสอนเป็นชุดสื่อประสม สร้างขึ้นเพื่อช่วยครูให้สามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในกล่องหรือชุด บางครั้งประกอบด้วยสิ่งของหลายสิ่ง บางชุดอาจจะประกอบด้วยเอกสารเพียงอย่างเดียว บางชุดอาจจะเป็นโปรแกรมที่มีบัตรคำสั่งให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง

บุญชม ศรีสะอาด (2545) ให้ความหมายของชุดการสอน (Instructional Package) สื่อการเรียนหลายอย่างประกอบกัน จัดเข้าไว้ด้วยกันเป็นชุด (Package) เรียกว่า สื่อประสม (Multi – Media) เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ มีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น Learning Package, Instructional Package หรือ Instructional Kite นอกจากนี้จะใช้สำหรับให้ผู้เรียน เรียนเป็นรายบุคคลแล้ว ยังใช้ประกอบการสอนสำหรับการเรียนเป็นกลุ่มย่อย จะจัดในรูปของศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2528) กล่าวว่า ชุดการสอนเป็นสื่อประสมประเภทหนึ่ง ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเรื่องที่จะสอน โดยมีระบบการผลิตและการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับวิชา หน่วยหัวเรื่องและวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

กาญจนา สีลาโหม (2549) กล่าวว่า ชุดการสอน หมายถึง ชุดการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบเป็นระบบที่สมบูรณ์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยใช้สื่อหลายชนิดร่วมกันหรือเรียกว่า สื่อประสม อันเป็นเครื่องมือในการช่วยสอนของครูที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้นและสามารถเรียนรู้ไปตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนด

สุรางค์ สามทอง (2550) กล่าวว่า ชุดการสอน หมายถึง ชุดการสอนเป็นสื่อประสมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของเนื้อหาแต่ละหน่วยเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำเท่านั้น ทั้งยังอำนวยความสะดวกให้ครูได้ใช้ชุดการสอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จากแนวคิดดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ชุดการสอน หมายถึง ชุดสื่อประสมที่จัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และเนื้อหา มาช่วยให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้บรรลุผลตามตัวชี้วัดอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยครูให้สามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ประเภทของชุดการสอน

ในการผลิตชุดการสอนจะมีหลายลักษณะ ซึ่งสามารถแบ่งเป็นประเภทตามลักษณะการใช้งานหรือลักษณะบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านแบ่งประเภทของชุดการสอน ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

วันชัย ฉลวยเจริญวงศ์ (2540) ได้แบ่งประเภทของชุดการสอนเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดการสอนสำหรับการบรรยายของครูใช้กับนักเรียนกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น ให้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมากนัก
2. ชุดการสอนสำหรับทำกิจกรรมร่วมหรือศูนย์การเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนในห้องเป็นกลุ่มเล็กลง การเรียนจะเรียนในลักษณะเรียนเป็นกลุ่มด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่

3. ชุติการสอนรายบุคคลจัดให้นักเรียน เรียนตามความสามารถของตนเอง เพื่อแก้ปัญหาเรื่องแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น บทเรียนแบบโปรแกรม

บุญเกื้อ ควรวาเวช (2542) ได้แบ่งประเภทชุติการสอนตามลักษณะการใช้ออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ชุติการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นชุติการสอนสำหรับผู้สอนจะใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการสอนที่ต้องการปูพื้นฐานให้ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้และเข้าใจในเวลาเดียวกันมุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุติการสอนแบบนี้จะช่วยให้ผู้สอนลดการพูดให้น้อยลง และใช้สื่อการสอนที่มีความพร้อมอยู่ในชุติการสอน ในการนำเสนอเนื้อหามากขึ้น สื่อที่ใช้ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง หรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ เป็นต้น สิ่งที่สำคัญคือ สื่อที่จะนำมาใช้ต้องให้ผู้เรียนเห็นอย่างชัดเจนทุกคน ชุติการสอนชนิดนี้บางคนอาจเรียกว่าชุติการสอนสำหรับครู

2. ชุติการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุติการสอนสำหรับผู้เรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5 – 7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุติการสอนแต่ละชุด มุ่งที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียน และให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน ชุติการสอนชนิดนี้มักจะใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม เช่น การสอนแบบศูนย์การเรียน การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ ชุติการสอนแบบรายบุคคล หรือชุติการสอนตามเอกัตภาพเป็นชุติการสอน

3. สำหรับเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือ ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง อาจจะเรียนที่โรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ ส่วนมากจะมุ่งให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนสามารถจะประเมินผลการเรียนด้วยตนเองได้ด้วย

กรมวิชาการ (2545) ได้แบ่งประเภทของชุติการสอนเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. ชุติการสอนแบบบรรยาย เป็นชุติการสอนสำหรับครูที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการสอนให้ครูได้ใช้ประกอบการสอนแบบบรรยาย มีหัวข้อเนื้อหาที่จะบรรยายและประกอบกิจกรรมจัดไว้ตามลำดับขั้นตอน สื่อที่ใช้อาจเป็นสไลด์ประกอบเสียงบรรยายในแถบเสียง แผนภูมิ ภาพยนตร์และกิจกรรมกลุ่ม

2. ชุติการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่ม มุ่งให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันซึ่งอาจจัดการเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียน โดยวางเค้าโครงเรื่องจัดประเด็นเนื้อหาหน่วยความรู้ที่เป็นอิสระจากกันสามารถเรียนรู้จบในหน่วยความรู้ แต่ละเรื่องที่มีสัดส่วนเนื้อหาใกล้เคียงกัน อาจจัดหน่วยความรู้ให้ได้ 3 – 5 เรื่อง ตามสัดส่วนของการแบ่งประเด็นเนื้อหาแต่ละเรื่องและเวลาที่ใช้

ศึกษาในแต่ละศูนย์ กิจกรรมในศูนย์จัดในรูปแบบเป็นรายบุคคลหรือเรียนร่วมกันเป็นเล่ม มีสื่อการเรียน บทเรียน แบบฝึก ครบตามจำนวนผู้เรียนในแต่ละศูนย์

3. ชุดการสอนรายบุคคล เป็นชุดการสอนสำหรับนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนด้วยตนเองตามลำดับนั้น ความสามารถของแต่ละคน เมื่อเรียนจบแล้วจะทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าแล้ว จึงศึกษาชุดอื่น ๆ ต่อไปตามลำดับถ้ามีปัญหาผู้เรียนจะปรึกษากันได้ โดยผู้สอนพร้อมที่จะช่วยเหลือแนะนำชุดการสอน แบบนี้จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลให้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองไปได้จนถึงขีดสุดของความสามารถเป็นรายบุคคล

สรุปได้ว่า การแบ่งประเภทชุดการสอนจะเน้นที่บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ซึ่งสามารถแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. ชุดการสอนแบบบรรยาย ใช้สำหรับประกอบการบรรยายของครูผู้สอนให้กับผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นเรียน
2. ชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม ใช้สำหรับผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มส่วนมากนิยมทำเป็นการจัดการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้
3. ชุดการสอนรายบุคคล ใช้สำหรับให้นักเรียนได้ศึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้เรียนสามารถศึกษาได้ตามความสามารถของตน ซึ่งชุดการสอนแบบนี้เหมาะสำหรับให้ผู้เรียนได้ศึกษาทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนเพิ่มเติม

2.3 ขั้นตอนในการสร้างชุดการสอน

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2541) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดการสอนไว้ 10 ขั้นตอน คือ

1) ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียดว่าสิ่งที่เราจะนำมาทำเป็นชุดการสอนนั้นจะมุ่งเน้นให้เกิดหลักการของการเรียนรู้อะไรบ้างให้กับนักเรียน นำวิชาที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์แล้วมาแบ่งเป็นหน่วยของการเรียนการสอน ในแต่ละหน่วยนั้นจะมีหัวเรื่องย่อย ๆ รวมอยู่อีก ที่เราจะต้องศึกษาพิจารณาให้ละเอียดชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในหน่วยอื่น ๆ อันจะสร้างความสับสนให้กับนักเรียนได้และควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยการเรียนการสอนของแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียงลำดับขั้นตอนของความรู้และลักษณะธรรมชาติในวิชานั้น

2) เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนการสอนได้แล้ว จะต้องพิจารณาตัดสินใจอีกครั้งหนึ่งว่า จะทำชุดการสอนแบบใดโดยคำนึงถึงข้อกำหนดว่านักเรียนคือใคร (Who Learner) จะให้อะไรกับนักเรียน (Give What Condition) จะให้ทำกิจกรรมอย่างไร (Does What Activities) และจะทำได้ดีอย่างไร (How Well Criterion) สิ่งเหล่านี้จะเป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเรียนรู้

3) กำหนดหน่วยการเรียนรู้การสอนโดยประมาณเนื้อหาสาระที่เราจะสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ตามชั่วโมงที่กำหนด โดยคำนึงถึงว่าเป็นหน่วยที่น่าสนใจ น่าเรียนรู้ ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักเรียน หาสื่อการเรียนได้ง่าย พยายามศึกษาวิเคราะห์ให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่งว่า หน่วยการเรียนรู้การสอนนี้มีหลักการหรือความคิดรวบยอดอะไร และมีหัวข้อเรื่องย่อย ๆ อะไรอีกบ้าง ที่รวมกันอยู่ในหน่วยนี้ แต่ละหัวข้อเรื่องย่อยมีความคิดรวบยอดหรือหลักการย่อย ๆ อะไรอีกบ้าง ที่จะต้องศึกษา พยายามดึงเอาแก่นของหลักการเรียนรู้ออกมาให้ได้

4) กำหนดความคิดรวบยอด ความคิดรวบยอดที่เรากำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกันกับหน่วยและหัวข้อ โดยสรุปแนวคิดสาระและหลักเกณฑ์ที่สำคัญเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกัน เพราะความคิดรวบยอดเป็นเรื่องของความเข้าใจอันเกิดจากประสบการณ์สัมผัสกับสิ่งแวดล้อม เพื่อตีความหมายออกมาเป็นพฤติกรรมทางสมองแล้วนำสิ่งใหม่ไปเชื่อมโยงกันกับประสบการณ์เดิม เกิดเป็นความคิดรวบยอดฝังอยู่ในความทรงจำมนุษย์ต่อไป ประสบการณ์ต่าง ๆ พอสมควรจึงจะสรุปแก่นแท้ของการเรียนรู้เกิดเป็นความคิด

5) จุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องให้สอดคล้องกับความคิดรวบยอด โดยกำหนดเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งหมายถึงความสามารถของนักเรียนที่แสดงออกมาให้เห็นได้ภายหลังการเรียนรู้การสอนบทเรียนแต่ละเรื่องจบไปแล้ว โดยครูสามารถวัดได้ จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนี้ ถ้าครูกำหนดหรือระบุให้ชัดเจนมากเท่าใดก็ยิ่งมีทางประสบความสำเร็จในการสอนมากเท่านั้น ดังนั้นจึงควรใช้เวลาตรวจสอบจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อให้ถูกต้อง และครอบคลุมเนื้อหาสาระของการเรียนรู้

6) การวิเคราะห์งาน คือการนำจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อมาทำการวิเคราะห์งาน เพื่อหากิจกรรมการเรียนการสอน แล้วจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้แต่ละข้อ

7) เรียงลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ ภายหลังจากที่เราได้นำจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อมาวิเคราะห์งาน และเรียงลำดับกิจกรรมของแต่ละข้อเพื่อให้เกิดการประสานกลมกลืนของการเรียนการสอน จะต้องนำกิจกรรมการเรียนรู้ของแต่ละข้อที่ทำการวิเคราะห์งานและ เรียงลำดับกิจกรรมไว้แล้วทั้งหมดนำมาหลอมรวมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในการเรียนโดยคำนึงถึงพฤติกรรมพื้นฐานของนักเรียน (Entering Behavior) วิธีดำเนินการให้เกิดมีการเรียนการสอนขึ้น (Instructional Procedures) ตลอดจนการติดตามผลและการประเมินผลพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาเมื่อมีการเรียนการสอนแล้ว (Performance Assessment)

8) สื่อการเรียน คือ วัสดุอุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องกระทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องจัดทำขึ้นและจัดหาไว้ให้เรียบร้อย ถ้าสื่อการเรียนเป็นของที่ใหญ่โตหรือมีคุณค่า ที่จะต้องจัดเตรียมมาก่อนจะต้องเขียนบอกไว้ให้ชัดเจนในคู่มือครู เกี่ยวกับการใช้ชุดการสอนว่าจะไปจัดหาได้ ณ ที่ใด เช่น เครื่องฉายสไลด์ เครื่องบันทึกเสียง และสิ่งที่เก็บไว้ไม่ได้นานเพราะเกิดการเน่าเสีย เช่น ใบไม้ พืช สัตว์ เป็นต้น

9) การประเมินผล คือ การตรวจสอบดูว่าหลังจากการเรียนการสอนแล้วได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่จุดประสงค์การเรียนกำหนดไว้หรือไม่ การประเมินผลนี้จะใช้วิธีการใดก็ตามแต่จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนที่เราตั้งไว้ ถ้าการประเมินผลไม่ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เมื่อใด ความยุติธรรมก็จะไม่เกิดขึ้นกับนักเรียน และไม่ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วยการเรียนรู้ในสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมาก็เป็นการเสียเวลาและไม่มีคุณภาพ

10) การทดลองใช้ชุดการสอนเพื่อหาประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาถึงรูปแบบของชุดการสอนว่าจะผลิตออกมาในขนาดเท่าใด และรูปแบบของชุดการสอนจะออกมาเป็นซอง แฟ้ม หรือกล่อง สุดแล้วแต่ความสะดวกในการใช้ การเก็บรักษาและความสวยงาม การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสม ควรนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเล็ก ๆ ดูก่อนเพื่อตรวจสอบหาข้อบกพร่อง และแก้ไขปรับปรุงให้ดีแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับเด็กทั้งชั้นหรือกลุ่มใหญ่ โดยกำหนดขั้นตอนไว้ดังนี้

- ชุดการสอนนี้ต้องการความรู้เดิมของนักเรียนหรือไม่
- การนำเข้าสู่บทเรียนของชุดการสอนนี้เหมาะสมหรือไม่
- การประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน มีความสับสนวุ่นวายกับนักเรียนและดำเนินไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้หรือไม่

- การสรุปผลการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางไปสู่ความคิดรวบยอดหรือหลักสำคัญของการเรียนรู้ในหน่วยนั้น ๆ ดีหรือไม่ หรือจะต้องตรวจปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมอย่างไร

- การประเมินผลหลังการเรียน เพื่อตรวจสอบดูว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงจากเดิมนั้น ให้ความเชื่อมั่นได้มากน้อยแค่ไหนกับนักเรียน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2547) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดการสอนไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหา ได้แก่ การกำหนดหน่วย หัวเรื่อง และมโนคติ

ขั้นที่ 2 การวางแผนเป็นการวางแผนไว้ล่วงหน้าโดยกำหนดรายละเอียดไว้

ขั้นที่ 3 การผลิตสื่อการเรียน เป็นการผลิตสื่อประเภทต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแผน

ขั้นที่ 4 เป็นการประเมินคุณภาพของชุดการสอน โดยนำไปทดลองใช้ ปรับปรุงให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.4 องค์ประกอบของชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2546) กล่าวว่า ไม่ว่าจะเป็นชุดการสอนประเภทใดจะต้องมีส่วนประกอบ 4 ส่วน คือ

2.4.1 คู่มือครู สำหรับครูผู้ใช้ชุดการสอน หรือและผู้เรียนที่ต้องเรียนจากชุดการสอนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้

2.4.2 คำสั่ง หรือการมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการเรียนให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแต่ละอย่าง

2.4.3 เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปของสื่อการสอนแบบประสม และกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและรายบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.4.4 การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงาน การค้นคว้าและผลของการเรียนรู้ในรูปของแบบสอบต่าง ๆ

ส่วนประกอบข้างต้นนี้จะบรรจุในกล่องหรือซอง จัดเอาไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกแก่การใช้นิยมนำแยกออกเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้

- 1) กล่อง
- 2) สื่อการสอนและบัตรบอกชนิดของสื่อการสอนเรียงตามลำดับการใช้
- 3) บันทึกรายการประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้
 - รายละเอียดเกี่ยวกับวิชาและหน่วยการสอน
 - รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียน
 - เวลา จำนวนชั่วโมง
 - วัตถุประสงค์ทั่วไป
 - วัตถุประสงค์เฉพาะ
 - เนื้อหาวิชาและประสบการณ์
 - กิจกรรมและสื่อการสอนประกอบวิธีสอน
 - การประเมินผล การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
- 4) อุปกรณ์อื่น ๆ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

อุทุมพร จามรมาน (2549) ได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นเครื่องชี้ความสำเร็จในการจัดการศึกษาของหลักสูตรนั้น ๆ ซึ่งการจัดการศึกษาตามหลักสูตรต่าง ๆ มีความเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ การจัดการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้อง

วารี รัททะบุตร (2552) ได้สรุปความหมายของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดจากความรู้ ทักษะและความสามารถในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนจนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะ และความสามารถต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายหลังที่นักเรียนได้รับการฝึกฝนและอบรมสั่งสอนในเรื่องที่เรียนมาแล้ว อันมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 แนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของผู้เรียน และประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ของครู ผู้สอน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอแนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

สมบุรณ์ ดันยะ (2545) ได้นำเสนอแนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) กำหนดสิ่งที่ประเมินและวัดได้ โดยต้องระบุให้ชัดเจนว่าจะประเมินในด้านใด
- 2) วางแผนการประเมินให้รัดกุม สะดวก ประหยัด และเป็นไปได้ โดยการวางแผนการเก็บข้อมูลว่าจะเก็บข้อมูลอะไร โดยวิธีใดจึงจะได้ข้อมูลที่เที่ยงตรง และเชื่อมั่นได้
- 3) ควรใช้เทคนิคหลาย ๆ ด้านที่สามารถวัดให้ครอบคลุม ทั้งด้านความสามารถทางสติปัญญา ทักษะการนำความรู้ไปใช้ และเจตคติต่อวิชาที่เรียนรู้
- 4) เกณฑ์ที่ใช้ต้องมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่วัด และจุดมุ่งหมายของการวัด
- 5) เลือกใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพ เครื่องมือนั้นต้องมีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นในระดับสูง
- 6) เลือกใช้เทคนิคในการวัดให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย และปราศจากความลำเอียง

กระทรวงศึกษาธิการ (2543) ได้นำเสนอแนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถสรุปได้ดังนี้

1) การวัดต้องสอดคล้องกับตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไข นักเรียนที่ไม่ผ่านตัวชี้วัด

2) มีขั้นตอนการวัดอย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่เลือกใช้เครื่องมือให้เหมาะสม ดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดำเนินการวัดผล และนำผลที่ได้ไปใช้ตัดสินผลการเรียน

จากแนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต้องเริ่มจากการกำหนดสิ่งที่วัดให้ชัดเจน และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและจุดประสงค์ มีการวางแผนการเก็บข้อมูลให้มีความเที่ยงตรง เกณฑ์ที่ใช้ต้องมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่วัด และใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพ มีความเชื่อมั่นในระดับสูง ปราศจากความลำเอียง ควรวัดให้ครอบคลุมความรู้ที่ผู้เรียนได้รับ สามารถแปลผล และลงข้อสรุปเกี่ยวกับผู้เรียนได้ตามสภาพจริง

จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต้องพิจารณาถึงพฤติกรรมของผู้เรียนที่ต้องการวัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งถือว่าเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมเนื้อหาความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน

4. ความพึงพอใจ

4.1 ความหมายความพึงพอใจ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

จิตราภรณ์ เฟ่งดี (2541) กล่าวถึง ความพึงพอใจว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคล ในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข สนุกสนาน ปราศจากความรู้สึกเป็นทุกข์ ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าบุคคลจะต้องได้รับการตอบสนองอย่างสมบูรณ์ในทุกสิ่งที่ต้องการ แต่ความพึงพอใจนั้น จะหมายถึงความสุขที่เกิดจากการปรับตัวของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี และเกิดความสมดุลระหว่างความต้องการของบุคคลกับการได้รับการตอบสนอง

อุกฤษฏ์ ทรงชัยสงวน (2543) กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง การชอบหรือไม่ชอบของบุคคลเป็นความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังกับผลประโยชน์ที่ได้รับ

(บุศรา เขินอำนวย, 2546) กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่เกิดการยอมรับและได้รับการสนองที่ดี ทำให้เกิดความสุข ความสบาย ซึ่งมีผลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สิ่งที่แสดงออกทางความรู้สึกเป็นสุขเมื่อได้ปฏิบัติในสิ่งที่ชอบ และอยากที่จะทำสิ่งนั้นอีก

4.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวัตกรรมการจัดการเรียนการสอน โดยใช้เทคนิค SMART โดยมีแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

ภพ เลหาไพบุลย์ (2540) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของบุคคลแล้วตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากผลการเรียนรู้ ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีความรู้สึกแตกต่างกันอันจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่ต่างกันด้วย เนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ

กระจำจิต แก้วชล (2549) กล่าวว่า วิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนเป็นการให้สิ่งเร้า เพื่อให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมหนึ่งซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สิ่งเร้าเป็นสัญญาณให้นักเรียนรู้ว่าควรจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรบ้าง โดยการแลกเปลี่ยนเนื้อหาสาระประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึก อารมณ์ ความสนใจ ความพึงพอใจ เจตคติ ค่านิยม ตลอดจนทักษะและความชำนาญระหว่างผู้ส่งกับผู้รับโดยมีสถานการณ์หรือสัญลักษณ์เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ดังนั้น กระบวนการเรียนการสอนจะต้องมีสื่อที่ดี ถ้าการเลือกใช้สื่อเป็นไปในแนวทางที่เหมาะสมแล้ว ความรู้และความพึงพอใจจะสะสมเป็นระบบแล้วผลของการตอบสนองของผู้เรียนต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากการใช้สื่อการเรียนการสอนก็จะทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความพึงพอใจ

วัลลภ งามกิตติคุณ (2551) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพความต้องการที่ได้รับการตอบสนองเกิดเป็นความรู้สึกที่ดี ที่ชอบ ประทับใจที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ โดยเมื่อพอใจในสิ่งใดแล้วก็จะแสดงออกทางพฤติกรรม โดยเข้าร่วมกิจกรรม อุทิศร่างกาย แรงใจและสติปัญญาที่กระทำในกิจกรรมนั้น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของนักวิชาการแต่ละท่านได้ให้แนวคิดที่ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อวัตกรรมการจัดการเรียน การ

สอนนี้ ซึ่งมีความสำคัญต่อการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข มีความเจริญงอกงาม ทั้งทางสติปัญญา อารมณ์ สังคม จิตใจ และเกิดประโยชน์สูงสุด

สรุปได้ว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดี ที่เกิดจากผลจากการสัมผัส การรับรู้ให้เกิดการยอมรับและส่งผลให้เกิด การสนใจและเกิด การเรียนรู้ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ให้ดียิ่งขึ้น สำหรับกระบวนการเรียนการสอน ความพึงพอใจมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน เมื่อผู้เรียน เกิดความพึงพอใจก็จะส่งผลต่อการเรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและประสบ ความสำเร็จในการเรียนต่อไป

5. โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

5.1 ประวัติโรงเรียน

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เป็นหนึ่งในโรงเรียนเครือสารสาสน์ ได้เปิดตัวโครงการ พัฒนาการสอนแบบ Bilingual เป็นโครงการนำร่องชื่อว่า Extra Class Program ขึ้น โดยมี ลักษณะเด่นพิเศษตรงที่สอนวิชาในหลักสูตรไทยเป็นภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติ ซึ่งได้รับความร่วมมือจากสถาบันการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกาและออสเตรเลียในเรื่องต่าง ๆ เช่น การพัฒนาและผสมผสานหลักสูตร การสรรหาบุคลากรฯ ผลการดำเนินการประสบความสำเร็จ อย่างสูงเป็นที่ยอมรับจากหน่วยงานและบุคคลทั่วไปทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ต่อมาใน ปี พ.ศ.2538 กระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติโครงการอย่างเป็นทางการโรงเรียนแรกในประเทศไทย นับเป็นจุดเริ่มต้นและเป็นแบบอย่างให้กับโรงเรียนสองภาษาประเทศมาจนถึงทุกวันนี้ (โรงเรียน สารสาสน์เอกตรา, 2550)

5.2 ลักษณะทั่วไป

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เป็นโรงเรียนหนึ่งในกลุ่มโรงเรียนเครือสารสาสน์ ที่มีอยู่ ทั้งหมด 26 แห่งโรงเรียนเป็นโรงเรียน แห่งแรกที่เกิดการเรียนการสอน โดยใช้ ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ การสอน ในลักษณะสองภาษา ไทย-อังกฤษ (BILINGUAL Thai-English) ได้รับอนุญาตจาก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวง ศึกษาธิการให้ดำเนินการสอน เมื่อปี พ.ศ. 2538 หลังจากได้รับอนุญาต โรงเรียนได้มีการพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

ปัจจุบันโรงเรียนสารสาสน์เอกตราจัดเป็นโรงเรียนประเภทสามัญศึกษา สังกัด สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการ เปิดทำการสอนในระดับ เตรียม อนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ และจัดการเรียนการสอนโดย ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในลักษณะสองภาษา ไทย-อังกฤษ (BILINGUAL Thai-English)

5.3 หลักสูตรการเรียนการสอน

หลักสูตรการเรียนการสอนในระดับมัธยม ซึ่งเป็นระดับที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทดลองในงานวิจัยนี้ มีโครงสร้างหลักสูตรดังนี้

โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา แผนกมัธยมศึกษา จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการคิด การฝึกปฏิบัติ จนค้นพบความถนัดและวิธีการของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญา หรือ Multiple Intelligences ของ Haward Gardner ศาสตราจารย์ทางการศึกษาและจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ผู้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาซึ่งส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลง และการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นการพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพความถนัดของผู้เรียนตามความถนัดของแต่ละบุคคลเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข โดยยึดตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งโครงสร้างหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น จัดให้มีแผนการเรียนต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัดและความสนใจ แบ่งเป็น 4 แผนการเรียน ดังนี้

- 1) แผนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์
- 2) แผนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์
- 3) แผนภาษาอังกฤษ-ดนตรี
- 4) แผนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ (แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา คือภาษาอังกฤษ-ภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิเศษ ภัทรพงษ์ (2540) ได้สร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชากีตาร์เบื้องต้นสำหรับกลุ่มผู้สนใจ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดนครสวรรค์ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยการจับฉลาก แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ซึ่งผู้เรียนในกลุ่มทดลองจะเรียนวิชากีตาร์เบื้องต้น โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนกลุ่มควบคุมจะเรียนด้วยการสอนแบบปกติ เนื้อหาในชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองจะแบ่งเป็น หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 10 หน่วย ใช้เวลาเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ครั้งละ 3 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 3 ชั่วโมง รวมจำนวนชั่วโมงในการทดลอง 30 ชั่วโมง ผลจากการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ 90.10/93.15 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ที่ 90/90 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

กฤษฎา วงศ์คำจันทร์ (2551) ได้สร้างชุดการสอนการปฏิบัติกีตาร์ในวิชาทักษะดนตรี 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เพื่อใช้กับนักศึกษาชั้นปี ที่ 1 สาขาดนตรีสากล ปี การศึกษา 2550 จำนวน 11 คน ใช้เวลาในการทดลอง 8 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที จากผลจากการวิจัย พบว่า ชุดการสอนดังกล่าวมีคะแนนประสิทธิภาพ 80.13/82.68 สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ 80/80

วราพรณ วัชรรัตน์ (2554) ได้สร้างชุดการสอนเปียโนสำหรับนักเรียนหลักสูตรเปียโน ระดับชั้นต้น โดยได้ทำการทดลองกับนักเรียนเปียโนของโรงเรียนดนตรีลาดพร้าวที่มีอายุระหว่าง 11 ถึง 13 ปี จำนวน 10 คน ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 9 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 9 สัปดาห์ โดยได้จัดการทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอนหลังจากที่ช่วงเวลาเรียนไปแล้ว 4 สัปดาห์ ผลจากการวิจัยพบว่า ชุดการสอนดังกล่าวมีคะแนนประสิทธิภาพ 9.3/94 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับมากที่สุด

กฤษณะ ทิพย์อักษร (2551) ได้พัฒนาชุดการสอนวิชาการปฏิบัติแซกโซโฟน 1 สำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี โดยได้ทดลองกับนักศึกษาสาขาวิชา ดนตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่ปฏิบัติเครื่องมือนอกแซกโซโฟน ภาคเรียนที่ 1/2551 ซึ่ง ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า ชุดการ สอนดังกล่าวมีประสิทธิภาพ 87.20/88.50 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และนักศึกษามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และ นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนดังกล่าวอยู่ในระดับมากที่สุด

ไพโรจน์ มักสัมพันธ์ (2553) ได้สร้างชุดการสอนการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์สำหรับนัก เรียน มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์ โดยได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์ อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 25 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการ สอนดังกล่าวมีประสิทธิภาพ 85.73/81.42 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดการสอนดังกล่าว ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และความพึงพอใจของนักเรียน ที่เรียนโดยชุดการสอนดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 แสดงว่ามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ศรายุทธ ประภา (2559) ได้พัฒนาชุดการเรียน เรื่องการอ่านค่าโน้ตดนตรีสากล สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเลยอนุกุลวิทยา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเลยอนุกุลวิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 40 คน

โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้เรื่อง การอ่าน ค่าโน้ตดนตรีสากล มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.64/80.40 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .001

หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมะขามสรวงเสริญ อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าว มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.16 / 81.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวอยู่ในระดับมากที่สุด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสอนดนตรี รวมถึงการเรียนการสอนในศิลปะแขนงวิชาต่าง ๆ โดยใช้ชุดการสอน สรุปได้ว่าการใช้ชุดการสอน เป็นสิ่งมีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะแขนงวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีทั้งการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เนื่องจากชุดการมีคำแนะนำแนวทางการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยเฉพาะการปฏิบัติ มีการแนะนำแนวทางการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นขั้นเป็นตอน จากง่ายไปยาก และในขณะเดียวกันนักเรียน ได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีที่มีความสัมพันธ์กับภาคปฏิบัติที่กำลังเรียนอยู่ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ ฝึกปฏิบัติ ตามแนวทางที่ถูกต้อง สามารถกลับมาทบทวน ฝึกซ้ำจนชำนาญ และครูผู้สอนที่ไม่มีความคุ้นเคยในการสอนปฏิบัติ สามารถนำชุดการสอนมาเป็นแนวทางในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังจะได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มทดลองก่อนและหลัง (One-Group Pretest-Posttest Design) ดังตารางที่ 3.1 (พวงรัตน์ทวีรัตน์, 2543)

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนทดลอง	ทดลอง	หลังทดลอง
E	T_1	X	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการศึกษา

E แทน กลุ่มทดลอง

T_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง

T_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง

X แทน การดำเนินการทดลองโดยการเรียนการรวมวงแจ๊ส โดยใช้ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

2. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสาธิตสนธิเอกตราปีการศึกษา 2561 จำนวน 400 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เลือกเรียนวิชารวมวงแจ๊ส จำนวน 20 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ

- 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส
- 2) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุด การสอนการรวมวงแจ๊ส

4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ซึ่งมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาสาระการเรียนรู้ เนื้อหาการเรียนและวิธีการสอนการรวมวงแจ๊ส จากเอกสารและ ตำราที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรวบรวม เนื้อหา แนวคิดและวิธีการสอน จากหลักสูตร การศึกษาดนตรีแจ๊ส จากมหาวิทยาลัย Berklee College of Music และ มหาวิทยาลัย Northern Colorado ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นหลักสูตรการศึกษาดนตรีแจ๊สที่ผู้วิจัย ได้รับการถ่ายทอด มาจากอาจารย์เด่น อยู่ประเสริฐ และอาจารย์ข้างต้น กฤษกร ณ อยุธยา อาจารย์ผู้มีความเชี่ยวชาญ ทางดนตรีแจ๊ส

2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมและกำหนดเกณฑ์การ วัดผลประเมินผล

3. ดำเนินการสร้างชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ และการฝึกการรวมวงแจ๊สโดยการเรียนวิชารวมวงแจ๊สที่ใช้ในการวิจัยนี้ ใช้ระยะเวลาการเรียน 8

สัปดาห์ ในแต่ละสัปดาห์นักเรียนที่เรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส ได้เรียนและฝึกการเล่นรวมวงแจ๊สโดยใช้ เวลาในช่วงเช้าก่อนเข้าเรียน 45 นาที และช่วงเย็นหลังเลิกเรียน 1 ชั่วโมง โดยมีเนื้อหาทั้ง ภาควิชาปฏิบัติและปฏิบัติ ดังนี้

- 1) ประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สและบลู
- 2) บลู 12 ห้องเพลง
- 2) การฝึกปฏิบัติบทเพลง Straight no Chaser
- 3) การเล่นคีตปฏิภาณ ด้วย Arpeggio
- 4) การ Comping
- 5) การคีตปฏิภาณเล่นโดยใช้ II – V – I lick
- 6) การเล่นคีตปฏิภาณด้วย Blues note
4. นำชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ
5. นำชุดการสอนเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย
 - ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่น อยู่ประเสริฐ คณบดีวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต
 - อาจารย์ช้างต้น กุญชร ณ อยุธยา รองคณบดี วิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัย รังสิต
 - อาจารย์ ดร.วรวิมล สมัยเทอดศักดิ์ อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เพื่อตรวจพิจารณา ความเที่ยงตรง (Validity) ความเหมาะสมของชุดการสอน เกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้ ประเมินผลโดยใช้แบบประเมิน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 107) โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก
- คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย ยึดเกณฑ์การตัดสินที่คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าเป็นชุดการสอนที่เหมาะสม นำไปใช้ในการสอนรวมวงแจ๊ส

6. นำชุดการสอนการรวมวงแจ๊สมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์มากขึ้นตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดลองใช้กับนักเรียน (ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ แล้วนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงให้สมบูรณ์

7. ได้ชุดการสอนการรวมวงแจ๊สที่มีคุณภาพ นำไปใช้ในการวิจัย

4.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส มีการดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระของการรวมวงแจ๊ส และศึกษาเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อนำมากำหนดกรอบ และขอบเขตเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส โดยแบ่งออกเป็น 1) แบบทดสอบภาคทฤษฎีจำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน และ 2) แบบประเมินภาคปฏิบัติ ประกอบด้วย ปฏิบัติเดี่ยวและปฏิบัติรวมวง คะแนนเต็ม 40 คะแนน

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านประกอบด้วย

- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่น อยู่ประเสริฐ คณบดีวิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยรังสิต

- อาจารย์ข้างต้น ญชรร ณ อยุธยา รองคณบดี วิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยรังสิต

- อาจารย์ ดร.วรวิมล สมัยเทอดศักดิ์ อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลป์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และโครงสร้าง (Content and Construct Validity) ทำการประเมินข้อคำถาม และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ และเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้องมีค่ามากกว่า 0.5 เพื่อใช้ในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส

5. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแฉัส มาปรับปรุงแก้ไขให้ สมบูรณ์มากขึ้นตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

6. ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนการรวมวงแฉัส โดยการทดสอบซ้ำ (Test-retest method) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัว อย่าง จำนวน 5 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.79

7. ได้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแฉัสที่มีคุณภาพ นำไปใช้ ในการวิจัย

4.3 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอน การรวมวงแฉัส

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุด การสอนการรวม วงแฉัส มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระของการรวมวงแฉัส และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับทฤษฎี หลักการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อนำมากำหนดกรอบและขอบเขตในการ สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉัส

2. กำหนดรูปแบบ ลักษณะข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านคุณค่าวิชา ด้านเนื้อหาวิชา ด้านตัวผู้สอน และด้านการวัดและการประเมินผล

ลักษณะของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วย ชุดการสอนการรวมวงแฉัส เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยกำหนด ค่าน้ำหนักไว้ 5 ระดับดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับมาก
- 3 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายคะแนนในแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการ เรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉัส

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง พึงพอใจในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง พึงพอใจในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง พึงพอใจในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.51 หมายถึง พึงพอใจในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ฟังพอใจในระดับน้อยที่สุด

3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุด การสอน การรวมวงแจ๊ส เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่น อยู่ประเสริฐ คณบดีวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

- อาจารย์ช้างต้น กฤษร ณ อยุธยา รองคณบดี วิทยาลัยดนตรีมหาวิทยาลัยรังสิต

- อาจารย์ ดร.วรวิมล สมัยเทอดศักดิ์ อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ทำการประเมินข้อคำถามเป็นรายข้อ และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ และเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 เพื่อใช้ในแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

5. นำแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส มาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์มากขึ้นตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

6. ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยการทดสอบซ้ำ (Test – retest method) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.89

7. ได้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุด การสอน การรวมวงแจ๊สที่มีคุณภาพ นำไปใช้ในการวิจัย

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนการรวมวงแจ๊ส ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

2. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส (Pretest)

3. ดำเนินการจัดการเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในแต่ละสัปดาห์นักเรียนได้เรียนและฝึกการเล่นรวมวงแจ๊ส โดยใช้เวลาในช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน 45 นาที และช่วงเย็นหลังเลิกเรียน 1 ชั่วโมง

4. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส (Posttest)

5. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนคนตรี ที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้การทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t - test แบบ Dependent Sample)

2. ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนคนตรี ที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยใช้การหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

7.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัยมีดังนี้

1. หาความเที่ยงตรง (Validity) ของชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส พิจารณาจากผลการประเมินชุดการสอนการรวมวงแจ๊สโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553) ซึ่งมีสูตรดังนี้

ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

$$S. D. = \sqrt{\frac{n\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ

 ΣX แทน ผลรวมของคะแนน n แทน จำนวนคน

2. หาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรวมวงแจ้ส และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอน การรวมวงแจ้ส พิจารณาจากค่าดัชนีของความสอดคล้อง (Index of Congruency) (ไพศาล หวังพานิช, 2523) ของผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีสูตรดังนี้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency)

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ

 ΣR แทน ผลรวมของคะแนน N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรวมวงแจ้ส และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอน การรวมวงแจ้ส โดยการทดสอบซ้ำ (Test-retest method) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2553) ซึ่งมีสูตรดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

$$r_{xy} = \frac{N\Sigma xy - \Sigma x\Sigma y}{\sqrt{[N\Sigma x^2 - (\Sigma x)^2][N\Sigma y^2 - (\Sigma y)^2]}}$$

เมื่อ

 r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน N แทน จำนวนคน Σx แทน ผลรวมคะแนนการวัดครั้งที่ 1 Σy แทน ผลรวมคะแนนการวัดครั้งที่ 2

7.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแฉ่ง ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2553) ซึ่งมีสูตรดังนี้

t-test แบบ Dependent sample

$$t = \frac{\bar{D}}{S_{\bar{D}}} \quad \text{โดยมี} \quad df = n - 1$$

เมื่อ

$$\bar{D} \quad \text{แทน} \quad \text{ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่} = \frac{\Sigma D}{N}$$

$$S_{\bar{D}} \quad \text{แทน} \quad \text{ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของคะแนนความ}$$

$$\text{แตกต่างแต่ละคู่} = \frac{S_D}{\sqrt{n}} \quad \text{เมื่อ} \quad S_D = \sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n(n-1)}}$$

$$D \quad \text{แทน} \quad \text{ค่าความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่}$$

$$n \quad \text{แทน} \quad \text{จำนวนคน}$$

$$df \quad \text{แทน} \quad \text{ขั้นของความอิสระ}$$

2. ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ซึ่งมีสูตรดังนี้

ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{n}$$

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

$$S. D. = \sqrt{\frac{n\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ

$$\Sigma X \quad \text{แทน} \quad \text{ผลรวมของคะแนน}$$

$$n \quad \text{แทน} \quad \text{จำนวนคน}$$

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ก่อนและหลังการเรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส และเพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เลือกเรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส จำนวน 20 คน การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

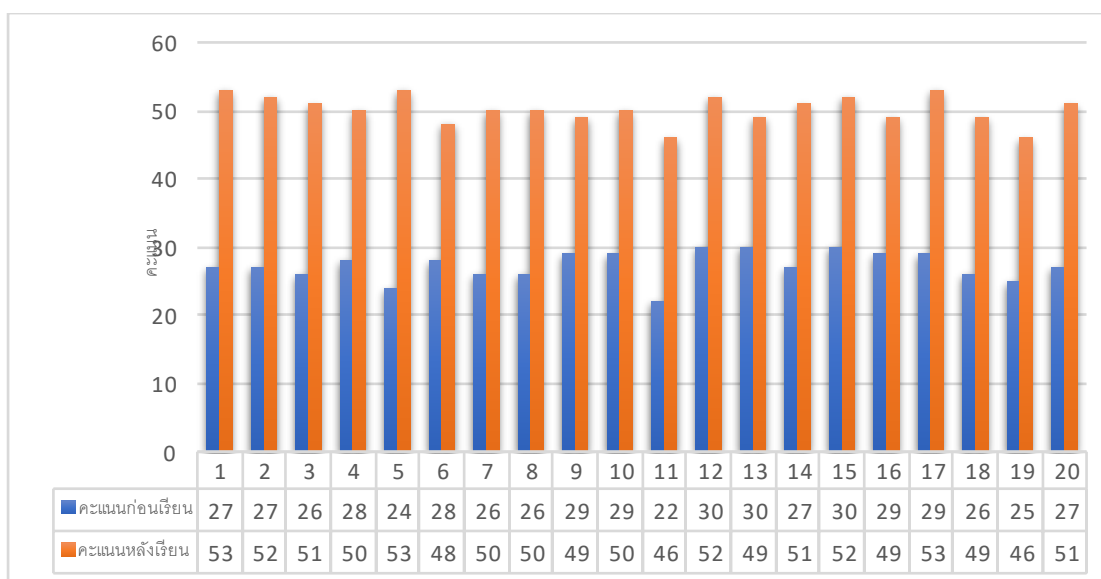
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊สที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\bar{D}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
$S.D.$	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$S_{\bar{D}}$	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติเพื่อใช้พิจารณาในการแจกแจง
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊สที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊สที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส แสดงในภาพประกอบ 17 และตารางที่ 1

ภาพประกอบ 17 แผนภูมิเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง

จากแผนภูมิในภาพประกอบ 17 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแฉ่งของนักเรียนคนตรึจำนวน 20 คน ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง โดยก่อนการเรียนรู้รวมวงแฉ่งด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง ได้คะแนนตั้งแต่ 22 คะแนนถึง 30 คะแนน และหลังการเรียนรู้รวมวงแฉ่ง ด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่งได้คะแนนตั้งแต่ 46 คะแนนถึง 53 คะแนน และนักเรียนคนตรึทุกคน (ร้อยละ 100) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแฉ่งสูงขึ้น

ตาราง 1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง

การทดสอบ	คะแนน		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	S_D	df	t (dependent sample)
	สูงสุด	ต่ำสุด						
ก่อนเรียน	30	22	27.25	2.12	22.95	2.44	19	42.1**
หลังเรียน	53	46	50.2	2.07				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนคนตรึที่เรียนวิชาการรวมวงแฉ่งด้วยชุดการสอนการรวมวงแฉ่ง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.25 และหลังเรียนที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ

50.2 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติค่าที (t - test) พบว่า นักเรียนดนตรีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรวมวงแจ๊ส สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นั่นคือ นักเรียนดนตรีที่เรียนด้วยชุด การสอนการรวมวงแจ๊ส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงสูงขึ้น

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา

ความพึงพอใจ ของนักเรียนดนตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุด การสอน การรวมวงแจ๊ส ดังแสดงในตาราง 2

การแปลความหมายคะแนนในแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียน การสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

4.51 – 5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย
0.00 – 1.50	หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ตาราง 2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

ข้อ	คำถาม	ระดับความพึงพอใจ		
		$\bar{X}$	S.D.	ผลการประเมิน
ด้านคุณค่าวิชา				
1.	ชุดการสอนนี้ควรแก่การเรียนรู้	4.40	0.50	มาก
2.	การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียน	4.50	0.51	มาก
3.	การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีทักษะการรวมวงแจ๊สที่ดีขึ้น	4.60	0.60	มากที่สุด
4.	การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ทำให้ข้าพเจ้าอยากเรียนรวมวงแจ๊สอีก	4.30	0.80	มาก
	คะแนนเฉลี่ย	4.45	0.60	มาก
ด้านเนื้อหาวิชา				
5.	เนื้อหาบทเรียนมีความเหมาะสม	4.40	0.68	มาก
6.	เนื้อหาบทเรียนมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้	4.60	0.50	มากที่สุด
7.	เนื้อหาในการเรียนมีความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน	4.15	0.88	มาก
8.	กิจกรรมการเรียนมีความน่าสนใจ	4.50	0.61	มาก
9.	บทเพลงและแบบฝึกหัดมีความยากง่ายเหมาะสม	4.15	0.75	มาก
10.	บทเพลงและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ฝึก	4.15	0.81	มาก
	คะแนนเฉลี่ย	4.33	0.70	มาก
ด้านตัวผู้สอน				
11.	ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้	4.5	0.51	มาก

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	คำถาม	ระดับความพึงพอใจ		
		$\bar{X}$	S.D.	ผลการประเมิน
12.	ผู้สอนสามารถให้คำชี้แจงต่อข้อซักถาม เมื่อผู้เรียนเกิดความสงสัยได้	4.30	0.86	มาก
13.	ผู้สอนมีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย	4.35	0.81	มาก
14.	ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและการแสดงความคิดเห็น	4.40	0.82	มาก
	คะแนนเฉลี่ย	4.39	0.75	มาก
ด้านการวัดและการประเมินผล				
15.	เกณฑ์การวัดและการประเมินผลในชุดการสอนมีความเหมาะสม	4.35	0.81	มาก
16.	แบบทดสอบนี้ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนครอบคลุมตามเนื้อหาการเรียน	4.15	0.81	มาก
17.	แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนมีความยากง่ายเหมาะสม	4.25	0.72	มาก
18.	การวัดและการประเมินผลมีความครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการเรียน	4.45	0.83	มาก
	คะแนนเฉลี่ย	4.30	0.79	มาก
	คะแนนเฉลี่ยรวมทุกด้าน	4.36	0.71	มาก

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียนดนตรี มีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.71) และเมื่อแยกพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนดนตรีออกเป็นรายด้าน พบว่า ในด้านคุณค่าวิชา นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.60) โดยมีประเด็นการเรียนด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีทักษะการรวมวงแจ๊สที่ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.60) แสดงให้เห็นถึงความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ในด้านเนื้อหาวิชานักเรียนดนตรีมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.76) โดยมีประเด็น เนื้อหาบทเรียนมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.50) แสดงให้เห็นถึงความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ด้านตัวผู้สอน นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.75) และในด้านการวัดผลประเมินผล นักเรียนดนตรีมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.79)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มทดลองก่อนและหลัง (One-Group Pretest-Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีโรงเรียน สारศาสนาเอกตรา ก่อนและหลังการเรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสาร์ศาสนาเอกตรา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสาร์ศาสนาเอกตราปีการศึกษา 2561 จำนวน 400 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เลือกเรียนวิชาการรวมวงแจ๊ส จำนวน 20 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ

- 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส
- 2) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุด การสอนการรวมวงแจ๊ส

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนการรวมวงแจ๊ส ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส
2. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส (Pretest)
3. ดำเนินการจัดการเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในแต่ละสัปดาห์นักเรียนได้เรียนและฝึกการเล่นรวมวงแจ๊ส โดยใช้เวลาในช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน 45 นาที และช่วงเย็นหลังเลิกเรียน 1 ชั่วโมง
4. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส (Posttest)
5. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรี ที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้การทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t - test แบบ Dependent Sample)
2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรี ที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส โดยใช้การหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. นักเรียนดนตรีที่เรียนนิชาวมวงแจ๊สด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.25 และหลังเรียนที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.2 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ ค่าที (t - test) พบว่า นักเรียนดนตรีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส

สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ นักเรียนดนตรีที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงสูงขึ้น

2. นักเรียนดนตรี มีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนดนตรี มีความพึงพอใจในทุกด้านอยู่ในระดับมาก ในด้านคุณค่าวิชา ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.60) ด้านเนื้อหาวิชา ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.76) ด้านตัวผู้สอน ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.75) และด้านการวัดผลประเมินผล ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.79)

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักเรียนดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติค่าที (t-test แบบ Dependent Sample) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สที่เรียนด้วยชุดการสอนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า “หลังจากการเรียนรวมวงแจ๊สด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส นักเรียนดนตรีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส สูงกว่าก่อนการเรียน” แสดงให้เห็นว่าชุดการสอนการรวมวงแจ๊สนี้สามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชา และมีทักษะในการปฏิบัติแจ๊สมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากชุดการสอนการรวมวงแจ๊สนี้ได้ถูกพัฒนาขึ้นมาอย่างเป็นระบบ โดยการนำแนวคิดและวิธีการสอนหลักสูตรการศึกษาดนตรีแจ๊ส จากมหาวิทยาลัย Berklee College of Music และมหาวิทยาลัย Northern Colorado ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นหลักสูตรการศึกษาดนตรีแจ๊สที่ผู้วิจัย ได้รับการถ่ายทอดมาจากอาจารย์เด่น อยู่ประเสริฐ และอาจารย์ช้างต้น ภูษธร ณ อยุธยา อาจารย์ผู้มีความเชี่ยวชาญทางดนตรีแจ๊ส และจากประสบการณ์การสอนการรวมวงแจ๊สมากกว่า 10 ปี และมีการพัฒนาชุดการสอนอย่างมีประสิทธิภาพผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีแจ๊สโดยตรง เพื่อให้หลักการ เนื้อหา กิจกรรมและการวัดและการประเมินผลไปเป็น อย่างถูกต้อง น่าสนใจ ตรงตามศักยภาพของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งหลักการสอนการรวมวงแจ๊สตามแนวคิดดังกล่าวต้องการให้นักเรียนเข้าใจดนตรีแจ๊สอย่างแท้จริง โดยเริ่มจากง่ายไปยาก การเริ่มต้นเรียนดนตรีแจ๊ส ควรให้ความสำคัญกับการเริ่มต้นเรียนมูลส์ เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อนเข้าใจง่าย และเป็นรากฐานของดนตรีแจ๊สที่จะเรียนรู้ในขั้นต่อไป จากนั้นจึงเพิ่มความรู้ แนวคิด แนวทางการเล่น ทฤษฎีดนตรีแจ๊ส สไตล์ต่างๆ ของดนตรีแจ๊ส การสร้างสรรค์

เช่นการเพิ่มคอร์ดใหม่ๆ เพิ่มจังหวะ ต่างๆเข้าไป ทำให้เพลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้นแต่ยังอยู่ในฟอร์มบลูส์เมื่อผู้เรียนเข้าใจหลักการแล้ว ผู้เรียนจะสามารถนำวิธีการต่างๆไปใช้ กับเพลงอื่นๆต่อไปได้ ซึ่งทำให้ชุดการสอนที่ได้พัฒนาขึ้นสามารถปูพื้นฐานดนตรีแจ๊สให้กับนักเรียนก่อนการฝึกบรรเลงรวมวง ทั้งในด้านการเรียนรู้เอกลักษณ์ต่าง ๆ ของดนตรีแจ๊ส การทำความเข้าใจกับดนตรีแจ๊ส เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส ก่อนที่จะเริ่มฝึกสิ่งที่เป็นพื้นฐานต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติรวมวงและการใช้คีตปฏิภาณ (Improvisation) เรียนรู้การปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทีละขั้นตอน จากง่ายไปยาก โดยการนำเนื้อหาที่ได้เรียนมาฝึกปฏิบัติรวมวงผ่านบทเพลง Straight no Chaser ของ Thelinius Monk เพียงบทเพลงเดียว การฝึกปฏิบัติรวมวงของผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการรวมวงไปตามเนื้อหาการเรียนที่ได้เรียนอยู่ อย่างค่อยเป็นค่อยไป จนผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนมาทั้งหมดมาใช้ในการปฏิบัติรวมวงได้อย่างสมบูรณ์ และด้วยลักษณะดังกล่าวของชุดการสอนนี้ ทำให้ชุดการสอนนี้สามารถสร้างความรู้ความเข้าใจ และทักษะในการรวมวงแจ๊สได้ดี ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของชุดการสอนตามแนวคิดของ กาญจนา ลีลาใหม่ (2549) ที่กล่าวว่า ชุดการสอนเป็นชุดการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบเป็นระบบที่ สมบูรณ์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยใช้สื่อหลายชนิดผสมผสานกัน ถือได้ว่าเป็นสื่อที่ผู้สอนนิยมมาใช้ประกอบในการเรียนการสอน เห็นได้จากการวิจัยหลายชิ้นที่สร้างชุดการสอนขึ้นเพื่อพัฒนาความรู้และความสามารถให้กับผู้เรียน ได้แก่ การวิจัยของ หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ที่ได้ทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอน ซึ่งพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับการวิจัยของ ศราวุธ ประภา (2559) ที่ได้ทดลองใช้ชุดการเรียนการอ่านคำโน้ตสากล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 จากประสบการณ์และความสามารถทางด้านดนตรีแจ๊สของผู้สอน ประกอบกับการสร้างชุดการสอนการรวมวงแจ๊สที่มีคุณภาพ ทำให้นักเรียนดนตรีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊สทั้งรายบุคคลและโดยรวมสูงขึ้น

2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส มีผลการประเมินความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า “หลังจากการเรียนรวมวงแจ๊สด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส นักเรียนดนตรีมีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สอยู่ในระดับดี” และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันโดยทั่วไปแล้วความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก

หรือเจตคติที่เกิดการยอมรับและได้รับการสนองที่ดี ทำให้เกิดความสุข ความสบาย ซึ่งมีผลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ บุศรา เชนอำนวย (2546) ซึ่งชุดการสอนการรวมวงแจ๊สนี้ เป็นชุดการสอนที่สามารถสร้างความรู้สึกที่ดี ทำให้เกิดความสุขในการเรียนให้แก่ผู้เรียน โดยเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เริ่มตั้งแต่การปูพื้นฐานทางการรวมวงแจ๊ส ตั้งแต่การสอนประวัติศาสตร์ การฟัง ส่วนประกอบต่างๆ ของดนตรีแจ๊ส การสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบของดนตรีแจ๊ส ซึ่งต่างจากดนตรีที่นักเรียนเคยเรียนมาก่อน เมื่อนักเรียนมีความคุ้นเคย และมีความเข้าใจในองค์ประกอบต่าง ๆ แล้วจึงเริ่มฝึกการบรรเลงจากง่าย ไปยาก จากการฝึกส่วนตัวไปจนถึงการฝึกการรวมวง ซึ่งผู้เรียนจะไม่รู้สึกว่า การรวมวงแจ๊สไม่ เป็นสิ่งที่ยากเกินไป หรือเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคย เล่นแล้วไม่สนุก ไม่มีความสุข เพราะเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ เป็นพื้นฐาน และสร้างความคุ้นเคยกับสิ่งที่ได้เรียน และสามารถปฏิบัติสิ่งที่ได้เรียนได้ดี จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสุข และอยากจะทำซ้ำอีก อีกทั้งการรวมวง ผู้เรียนจะได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมวง และผู้สอน ทำให้บรรยากาศของการเรียนสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียนได้อย่างมาก อันนำไปสู่การมีความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะในการรวมวงที่ดีขึ้น เกิดความสนุกสนาน ความสุนทรีย์ในการบรรเลงรวมวง นำมาซึ่งความพึงพอใจต่อชุดการสอนนี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทัศนนา ชัยวิรัตน์ (2559) ได้พัฒนาชุดการสอนคีย์บอร์ด สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาดนตรีวิทยาโทเปียโน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนคีย์บอร์ดดังกล่าว อยู่ในระดับมาก ($X = 4.5$) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จัตุรชัย จิรลาภวิรุฬห์ (2558) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมวิชาดนตรีสากลโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมดังกล่าว อยู่ระดับ มาก ($X = 4.00$) จากการศึกษาครั้งนี้จะเห็นได้ว่า นักเรียนดนตรีมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊สในระดับมาก เมื่อนักเรียนมีความพึงพอใจ มีความสุขในการเรียนรวมวงแจ๊ส จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงสูงขึ้นเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊สและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส ของนักเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูควรอธิบายชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนให้นักเรียนทราบล่วงหน้า เพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนไปปฏิบัติกิจกรรมในช่วงแรก และเน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการรวมวง การทำงานเป็นกลุ่ม ความสามัคคี มีความรับผิดชอบ ต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อวง ซึ่งนักเรียนอาจจะเคยชินกับการเล่นดนตรีเดี่ยวมาก่อน

2. ครูควรจัดวัสดุอุปกรณ์ เครื่องดนตรีให้พร้อม และเพียงพอกับการรวมวง หรือหากอุปกรณ์บางชิ้นเป็นของส่วนตัวของนักเรียน ควรเน้นย้ำให้นักเรียนนำมาในวันที่มีการเรียนรวมวง และดูแลให้อยู่ในสภาพที่ดีพร้อมใช้งานได้เสมอ

3. การจัดสมาชิกในแต่ละวง ควรมีการประชุมกันกับทั้งครูและนักเรียน เพื่อจัดสมาชิกในแต่ละวง โดยคำนึงถึงพื้นฐานทางดนตรีของนักเรียนแต่ละคน รวมถึงความสมัครใจในการเข้าร่วมวงกับเพื่อนแต่ละคน โดยพิจารณาตามความเหมาะสมในทุกด้าน และใช้ดุลพินิจของครูร่วมตัดสินใจ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมมากที่สุด

4. ควรมีการให้นักเรียนได้ซ้อมส่วนตัวในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบในการรวมวง เพื่อให้วันที่มีการเรียนรวมวง สามารถร่วมบรรเลงกันได้อย่างราบรื่น เพราะถ้าหากมีสมาชิกในวงปฏิบัติได้ไม่คล่อง อาจทำให้การบรรเลงไม่สามารถทำได้ในวันที่มีการเรียนรวมวง

5. ขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม ครูผู้สอนควรดูแลช่วยเหลือ แนะนำนักเรียนเมื่อเกิดปัญหาคอยกระตุ้นให้กำลังใจ คอยควบคุมเรื่องเวลาและพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6. หากการนำชุดการสอนนี้ไปใช้สอนการรวมวงแจ๊ส ที่มีกลุ่มเครื่องดนตรีไม่เหมือนกับที่ใช้ในงานวิจัยนี้ อาจปรับเปลี่ยนให้สามารถนำไปใช้ได้ โดยยังคงเนื้อหาการเรียนตามที่ใช้ในงานวิจัยนี้

7. หากมีการนำชุดการสอนนี้ไปใช้ในโรงเรียน ก่อนที่นักเรียนจะถึงขั้นที่จะได้เรียนวิชาการรวมวง อาจปูพื้นฐานเกี่ยวกับดนตรีแจ๊สให้กับนักเรียนบ้าง เช่น ให้นักเรียนได้ฟังดนตรีแจ๊ส จากทั้งการบันทึกเสียง หรือการแสดงสด หรือการแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎี หรือประวัติศาสตร์ ดนตรีแจ๊ส ไว้ในการเรียนในชั้นก่อนหน้า เพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับดนตรีแจ๊ส และเป็นจุดเริ่มต้นความสนใจที่จะศึกษาดนตรีแจ๊สอย่างจริงจัง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาดูผลการสอนโดยใช้ชุดการสอนในการสอนดนตรีแจ๊ส ที่เป็นการปฏิบัติรายเครื่องมือ เช่นชุดการสอนกีตาร์แจ๊ส ฯ

2. ควรมีการนำงานวิจัยไปพัฒนาเพื่อให้สามารถใช้ได้กับผู้เรียนกลุ่มอื่น ที่มีคุณสมบัติแตกต่างกัน และกับผู้เรียนในสถาบันการศึกษาอื่นๆ จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบ เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นต่อไป

3. การพัฒนาชุดการสอน ควรมีการศึกษาศภาพความต้องการ ปัญหาทางการเรียน รวมถึงศักยภาพของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อ ผู้เรียนได้อย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- Ballin, P. (1994). *Talking Jazz/Playing Jazz Telling a Story Through Your Jazz Improvisation*. Wisconsin: Hal Leonard Corporation.
- Coker, J. (1964). *Improvising Jazz*. New Jersey: Prentice Hall Publishing.
- Dean, R. T. (1989). *Creative improvisation: jazz, contemporary music, and beyond : how to develop techniques of improvisation for any musical context*. (Vol. 1). Michigan: The University of Michigan.
- Fisher, J. (2014). *The Complete Jazz Guitar Method: Intermediate Jazz Guitar*. New York: Alfred Publishing.
- Gridley, M. C. (1994). *Jazz Style : History and Analysis*. New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Harnum, J. (2010). *Basic Jazz Theory* (Vol. 1). South Carolina: CreateSpace Independent Publishing Platform.
- Pasqua, A. (2007). *Architecture of Music: Concepts for improvisation*: Charles Colin.
- Samuel, S. (2017). *Introduction to Jazz (A brief History of Jazz)*. New York: International Association for Jazz Education.
- Sarath, E. (2010). *Music Theory Through Improvisation: A New Approach to Musicianship Training*. Oxford: Routledge.
- เด่น อยู่ประเสริฐ. (2549). การอิมโพรไวส์ (Improvisation) ของจอห์น โคลเทรน (John Coltrane) ในเพลง "Giant Steps". วารสารดนตรีรังสิต, 1(2).
- โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา. (2550). ประวัติโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา. Retrieved from https://www.ektra.ac.th/hp_new/history.html
- ไพโรจน์ มักสัมพันธ์. (2553). การสร้างชุดการสอนการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวินทวงศ์. (วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน)), มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนนครินทร์, ฉะเชิงเทรา.
- ไพศาล หวังพานิช. (2523). การวัดและการประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กมลธรรม เกื้อบุตร. (2538). ดนตรีแจ๊สในสังคมไทยในยุคเริ่มต้น. พิษณุโลก: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กระจำจิด แก้วชล. (2549). การพัฒนาชุดฝึกอบรมเรื่องการอนุรักษ์น้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กฤษฎา วงศ์คำจันทร์. (2551). ชุดการสอน การปฏิบัติกีตาร์ในวิชาทักษะดนตรี 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ดนตรี). มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- กฤษณะ ทิพย์อักษร. (2551). กรพัฒนาคู่มือการสอนวิชาการปฏิบัติแซกโซโฟน 1 สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- กาญจนา สีลาใหม่. (2549). การพัฒนาคู่มือการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- จิตราภรณ์ เฟื่องดี. (2541). ความพึงพอใจของผู้ใช้ที่มีต่อบริการสืบค้นรายการบรรณานุกรมระบบออนไลน์ของห้องสมุดสถาบันราชภัฏสกลนคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2528). เอกสารชุดการสอนวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารทางการศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2546). การผลิตชุดการเรียนรู้ทางอิเล็กทรอนิกส์. กรุงเทพฯ: เอ็มพันธ์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2553). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: บริษัทฐานบัณฑิต.
- นางลักษณ ภูณะกุล. (2543). การสร้างชุดการสอนรายบุคคลเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการบวกเลขโจทย์ปัญหาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- บุญเกิด ควรวาเวช. (2542). นวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: เจริญวิทยการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.

- บุศรา เชนอานวย. (2546). ความพึงพอใจของนักเรียนต่อโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัด กทม., ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิเศษ ภัทรพงษ์. (2540). ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชากีตาร์เบื้องต้นสำหรับผู้เรียนกลุ่มสนใจ ศูนย์
การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษานอกระบบโรงเรียน).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ภพ เลหาไพบุลย์. (2540). แนวการสอนวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2547). เอกสารประกอบการเรียนวิชาสื่อการสอน. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วราพรรณ วัชรรัตน์. (2554). การสร้างชุดการสอนเปียโนสำหรับนักเรียนเปียโนหลักสูตรขั้นต้น.
(วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน)), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนัน
ทา, กรุงเทพฯ.
- วันชัย ฉลวยเจริญวงศ์. (2540). การสร้างชุดการสอนวิชาเขียนแบบเทคนิค 1 เรื่อง การสร้างรูปทรง
ต่าง ๆ ทรงเรขาคณิต และการเขียนภาพลายรูปทรงวัตถุตามหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- วัลลภ งามกิตติคุณ. (2551). การพัฒนาชุดฝึกอบรม เรื่อง การอนุรักษ์พลังงานไฟฟ้าสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญกรุงเทพมหานคร. ปรินญาพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วาริ รัททะบุตร. (2552). การเปรียบเทียบผลการเรียน เรื่อง นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี
ที่ 6 ด้วยโปรแกรมบทเรียนแบบฝึกปฏิบัติกับการเรียนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(เทคโนโลยีการศึกษา). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาสารคาม.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2541). พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ศรายุทธ ประภา. (2559). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านค่าตัวโน้ตดนตรีสากล โดย
ใช้ชุดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเลยอนุกุลวิทยา. (ค.ม. (สาขา
ศิลปศึกษา แขนงดนตรี)), มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, เลย.
- สมบุญรณ์ ดันยะ. (2545). การประเมินทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- สุรางค์ สามทอง. (2550). การพัฒนาชุดการสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านจับใจความกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- หยาดพิรุณ พวงสุวรรณ. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.
- อุกฤษฏ์ ทรงชัยสงวน. (2543). ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการบริหารจัดการโครงการพัฒนาสถานีตำรวจเพื่อประชาชนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์การบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ขอนแก่น.
- อุทุมพร จามรมาน. (2549). การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส
3. แบบทดสอบความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอน การ

รวมวงแจ๊ส

ชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสาธิต เอกตรา

ชุดการสอนนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้สอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสาธิต เอกตรา ซึ่งใช้ระยะเวลาในการเรียนทั้งหมด 8 สัปดาห์ โดยนักเรียน จะใช้เวลาในการเรียนรวมวงทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ แบ่งช่วงเวลาการเรียนในแต่ละวันดังนี้

ช่วงที่ 1 เข้าก่อนเข้าเรียน 45 นาที

ช่วงที่ 2 ตอนเย็นหลังเลิกเรียน 1 ชั่วโมง

ในแต่ละช่วงของการฝึก จะประกอบด้วยกิจกรรมทั้งการเรียนทฤษฎี การปฏิบัติ ทั้งการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีของตนเอง และการปฏิบัติรวมวง การฟัง การฝึกวิเคราะห์เพลง โดยเรียงลำดับเนื้อหาการฝึกจากง่ายไปยาก และสลับกิจกรรมการเรียนรู้ไปตามขั้นตอน โดยกิจกรรมการเรียนการสอน จะเป็นกิจกรรมที่เรียนร่วมกันของสมาชิกในวงแจ๊ส ซึ่งประกอบด้วย เครื่องดนตรี ดังนี้

1. นักร้อง
2. กีตาร์
3. เปียโน
4. กีตาร์เบส
5. แซกโซโฟน
6. กลองชุด

เนื้อหาการเรียนของแต่ละเครื่องดนตรีในวง จะมีเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กัน เพราะในแต่ละสัปดาห์ นักเรียนจะสามารถฝึกรวมวงจากเนื้อหาที่ได้เรียนในแต่ละเครื่องดนตรี ซึ่งในชุดการสอนนี้ จะอธิบายกิจกรรมการสอนรวมวงในแต่ละสัปดาห์ บางกิจกรรมจะสอนร่วมกันทุกเครื่องดนตรี บางกิจกรรม จะสอนเฉพาะเครื่องดนตรี เนื่องจากการเรียนรวมวง จะต้องมีการฝึกปฏิบัติให้เกิดความชำนาญ กิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละวันใน 1 สัปดาห์จึงต้องมีการทบทวน การฝึกซ้ำ ดังนั้นการจัดกิจกรรมในแต่ละวัน จึงสามารถปรับได้ตามความเหมาะสม โดยให้ยังคงเนื้อหาในการเรียนในแต่ละสัปดาห์ครบถ้วนตามตาราง เน้นการทบทวนและการฝึกซ้ำในสิ่งเดิมอย่างสม่ำเสมอ ตลอดสัปดาห์ เพื่อให้กระบวนการเรียนรวมวงแจ๊ส เป็นไปตามขั้นตอน จนผู้เรียนสามารถเพิ่มทักษะการบรรเลงในเครื่องดนตรีของตนเอง ความรู้ ความเข้าใจ ในดนตรีแจ๊ส และการรวมวง จนสามารถปฏิบัติรวมวงได้

สัปดาห์ที่ 1

เนื้อหาการเรียน

1. ประวัติดนตรีแจ๊สเบื้องต้น ในยุคของดนตรีบลูส์
2. ทำความคุ้นเคยกับดนตรีบลูส์ และเพลงบลูส์ 12 ห้อง
3. บทเพลง Straight no chaser ของ Thelonious Monk
4. ฝึกเล่นทำนองของบทเพลง Straight no chaser
5. ฝึกเล่นทำนองของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้ประวัติดนตรีแจ๊สเบื้องต้น ในยุคของดนตรีบลูส์ และสามารถเล่าประวัติของดนตรีแจ๊สในยุคของดนตรีบลูส์พอสังเขปได้
2. ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับเพลงบลูส์ และเพลงบลูส์ 12 ห้อง
3. นักเรียนสามารถปฏิบัติทำนองเพลง Straight no chaser กับเครื่องมือของตนเองได้คล่องแคล่ว
4. นักเรียนสามารถปฏิบัติทำนองเพลง Straight no chaser กับเครื่องมือของตนเองร่วมกับวงได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

1. อธิบายประวัติความเป็นมาของดนตรีแจ๊สเบื้องต้น ในยุคของดนตรีบลูส์
2. ให้นักเรียนฟังเพลงบลูส์ 12 ห้อง ในที่นี้ใช้เพลง Straight no Chaser
3. ทดลองเล่นรวมวงโดยการอ่านโน้ต

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

ฝึกปฏิบัติทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง

เอกสารประกอบการเรียนสัปดาห์ที่ 1

ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊สและบลูส์

ดนตรีบลูส์มีรากฐานหยั่งลึกในสังคมประวัติศาสตร์อเมริกัน โดยเฉพาะชาวแอฟริกันอเมริกัน ดนตรีบลูส์มีต้นกำเนิดจากพื้นที่เกษตรกรรมทางตอนใต้ของอเมริกามานับช่วงศตวรรษที่ 19 ผู้ที่คิดดนตรีบลูส์ขึ้นคือทาส อดีตทาส และลูกหลานของทาส คนงานชาวแอฟริกันอเมริกัน ที่ร้องเพลงไประหว่างการตรากตรำทำงานหนักในไร่ฝ้ายและพืชผัก เป็นดนตรีที่มีส่วนประกอบของดนตรีทางศาสนา, เพลงสวด, เพลงที่ใช้ในการทำงาน, ชีวิตชนบท และเพลงเต้นรำ

ดนตรีบลูส์มีการพัฒนาขึ้นในแถบปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ไม่ไกลจากเมืองนิวออลีน ที่ซึ่งเป็นจุดกำเนิดของดนตรีแจ๊ส ทั้งดนตรีบลูส์และแจ๊สต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน มีการเกี่ยวเนื่องกันอย่างมากมายมาจนถึงทุกวันนี้

ดนตรีบลูส์ต่างจากดนตรีแจ๊สที่ไม่ได้แผ่ขยายออกไปจากทางใต้ไปสู่ทางตะวันตก แต่ดนตรีบลูส์ได้แผ่ขยายความนิยมไปตามแม่น้ำมิสซิสซิปปี ไปสู่เขตเมือง และพัฒนาไปเป็นดนตรีบลูส์แบบต่าง ๆ เช่น ชิคาโกบลูส์ หรือดนตรีบลูส์ที่ผสมผสานดนตรีแจ๊สอีกหลายรูปแบบ และอีกสิบปีถัดมาดนตรีบลูส์ได้สร้างให้เกิดดนตรีแนว Rhythm 'n blues และดนตรี Rock 'n roll.

รูปแบบของดนตรีบลูส์ส่วนมากจะเป็นรูปแบบ 12 ห้องเพลง ชุดของโน้ตที่ใช้ในดนตรีบลูส์จะเป็นโน้ตที่เฉพาะสำหรับดนตรีบลูส์ซึ่งอาจเรียกว่า “Blue notes” หรือบันไดเสียงบลูส์

โครงสร้างของเพลงบลูส์ 12 ห้อง

C⁷

F⁷ C⁷

G⁷ F⁷ C⁷

เพลงบลูส์ถือว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญของเพลงแจ๊ส หลังดนตรีบลูส์ ก็ได้มีการค้นพบดนตรีที่เรียกว่า Ragtime เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนามาเป็นดนตรีแจ๊ส ซึ่งต่างก็มีความเชื่อว่าเพลงแนวนี้มีที่มาคล้ายๆ กันกับเพลงบลูส์ โดยเกิดจากการผสมผสานของจังหวะแบบแอฟริกัน

ในส่วนของการพัฒนามาเป็นดนตรีแจ๊ส ก่อนหน้าที่คนจะมีความรู้ในเรื่องของโน้ตดนตรี ก็มักจะเล่นด้วยการใช้ความน่าจะเป็นในการฟังเสียง แต่ความสามารถพิเศษก็คือสามารถเล่นแบบ

ต้นสดได้ แต่ลึกๆ แล้วก็จะมีทำนองหลักอยู่ในใจ ถือว่าการต้นสดนี้ก็เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของดนตรีแจ๊สด้วย เพราะมันทำให้ดนตรีนั้นมีความสดชื่น มีชีวิตชีวามากขึ้น แถมยังทำให้การบรรเลงแต่ละครั้งจะไม่ซ้ำกันอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามในยุคนั้นก็ยังไม่มีการระบุคำว่า ดนตรีแจ๊ส เกิดขึ้น แต่จะเรียกรวมๆ ว่า Hot Music จนกระทั่งโอดีเจบี โตงดังขึ้นมา จึงได้มีคำว่า Jazz เกิดขึ้น แล้วก็มี การเรียกกันมาอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน หลังจากเวลาผ่านไปดนตรีแจ๊ส ก็ได้รับความนิยมมากขึ้นแล้วก็มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งถึงยุคปัจจุบันนี้

โน้ตเพลง Straight no Chaser ของ Thelonious Monk

STRAIGHT, NO CHASER

-MONK-

10

สัปดาห์ที่ 2

เนื้อหาการเรียน

1. ลักษณะของเพลงบลูส์ 12 ห้อง
2. โครงสร้างคอร์ดของเพลงบลู 12 ห้อง
3. การฝึกเล่นคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser
4. การเล่นคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกลักษณะของเพลงบลูส์ 12 ห้องได้
2. นักเรียนสามารถเขียนโครงสร้างคอร์ดของเพลงบลูส์ 12 ห้องได้
3. นักเรียนสามารถจับคอร์ดในเพลง Straight no chaser กับเครื่องมือของตนเองได้ หากไม่ใช่เครื่องมือที่สามารถเล่นคอร์ด สามารถจับคอร์ดกับเปียโนได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

- ทบทวนการเล่นทำนองหลักของบทเพลง Straight no Chaser
- อธิบายลักษณะของเพลงบลูส์ 12 ห้อง
- อธิบายโครงสร้างคอร์ดของเพลงบลูส์ 12 ห้อง

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

- ฝึกปฏิบัติทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser รวบรวม โดยแต่ละเครื่องมือให้ฝึกรวมนวดังนี้

- นักร้อง และแซกโซโฟน เล่นทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser
- เปียโน เล่นทำนองหลัก พร้อมจับคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser
- กลองชุด ให้เคาะทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง
- กีตาร์เบส เล่นทำนองหลัก และเดินเบสของบทเพลง Straight no chaser

เอกสารประกอบการเรียนสัปดาห์ที่ 2

โครงสร้างของเพลงบลูส์ดั้งเดิม

Diagram illustrating the structure of a traditional blues song in 4/4 time, showing a 12-measure progression across three staves.

Staff 1: C⁷ (Measures 1-4), F⁷ (Measures 5-8), C⁷ (Measures 9-12)

Staff 2: G⁷ (Measures 1-4), F⁷ (Measures 5-8), C⁷ (Measures 9-12)

Staff 3: G⁷ (Measures 1-4), F⁷ (Measures 5-8), C⁷ (Measures 9-12)

โครงสร้างของเพลงบลูส์แจ๊ส

Diagram illustrating the structure of a jazz blues song in 4/4 time, showing a 12-measure progression across three staves.

Staff 1: C⁷ (Measures 1-4), F⁷ (Measures 5-8), C⁷ (Measures 9-12), G⁻⁷ (Measures 13-14), C⁷ (Measures 15-16)

Staff 2: F⁷ (Measures 1-4), C⁷ (Measures 5-8), E^{ø7} (Measures 9-12), A^{7(b9,13)} (Measures 13-16)

Staff 3: D⁻⁷ (Measures 1-4), G⁷ (Measures 5-8), C⁷ (Measures 9-12), A^{7(b9,13)} (Measures 13-14), D⁻⁷ (Measures 15-16), G⁷ (Measures 17-18)

โน้ตสำหรับฝึกจับคอร์ดในเพลง Straight no Chaser

Diagram illustrating the chord progression for the song "Straight no Chaser" in 4/4 time, showing a 12-measure progression across three staves.

Staff 1: F⁷ (Measures 1-4), B^{b7} (Measures 5-8), F⁷ (Measures 9-12), F⁷ (Measures 13-16)

Staff 2: B^{b7} (Measures 1-4), B^{DIM} (Measures 5-8), F⁷ (Measures 9-12), A⁻⁷ (Measures 13-14), D⁷ (Measures 15-16)

Staff 3: G⁻⁷ (Measures 1-4), C⁷ (Measures 5-8), E⁷ (Measures 9-12), D⁷ (Measures 13-14), G⁻⁷ (Measures 15-16), C⁷ (Measures 17-18)

สัปดาห์ที่ 3

เนื้อหาการเรียนในสัปดาห์นี้

1. โครงสร้างคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser
2. ประวัติของ Thelonious Monk ผู้ประพันธ์บทเพลง Straight no chaser
3. การเล่น Arpeggio ของคอร์ดที่อยู่ในบทเพลง Straight no chaser

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายโครงสร้างคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser ได้
2. นักเรียนสามารถเล่าประวัติของ Thelonious Monk ได้
3. นักเรียนสามารถบอกโน้ต Arpeggio ที่อยู่ในคอร์ดในบทเพลง Straight no chaser ได้
4. สำหรับนักเรียนเครื่องมือ เปียโน กีต้าร์ แอ็กโซโฟน และนักร้อง สามารถเล่น Arpeggio ของคอร์ดที่อยู่ในบทเพลง Straight no chaser ได้
5. สำหรับนักเรียนเครื่องมือ กลองชุด สามารถตีจังหวะ Swing เข้ากับเพลง Stright no Chaser ได้
6. สำหรับนักเรียนเครื่องมือกีต้าร์เบส สามารถเดินเบส (Walking Bass) ให้เข้ากับเพลง Straight no chaser

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

1. อธิบายโครงสร้างของคอร์ดที่อยู่ในบทเพลง Straight no chaser
2. อธิบายประวัติของ Thelonious Monk ผู้ประพันธ์บทเพลง Straight no chaser
3. สำหรับเครื่องมือเปียโน, กีต้าร์, แอ็กโซโฟน และนักร้อง อธิบายการเล่น (ร้อง) Apeggio ของคอร์ดที่อยู่ในบทเพลง Straight no chaser
4. สำหรับเครื่องมือกลองชุด ให้อธิบายการตีจังหวะ Swing ให้เข้ากับบทเพลง Straight no chaser
5. สำหรับเครื่องมือกีต้าร์เบส อธิบายการเดินเบส ให้เข้ากับบทเพลง Straight no chaser โดยเน้นที่จังหวะที่ 2 และ 4

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

ฝึกปฏิบัติรวมวง ในบทเพลง Straight no chaser รวมวง โดยแต่ละเครื่องมือให้ฝึกดังนี้

- นักร้อง เป็กร้องทำนองหลักและเนื้อเพลง ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับ

วง

- แซกโซโฟน เล่นทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง
 - เปียโน เล่นทำนองหลัก พร้อมจับคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง
 - กีตาร์ เล่นทำนองหลัก และตีคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง
 - กลองชุด ให้เคาะทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง และฝึก
- ตีจังหวะ Swing ในเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง
- กีตาร์เบส เล่นทำนองหลัก และเดินเบสของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

เอกสารประกอบการเรียนสัปดาห์ที่ 3

ประวัติของ Thelonious Monk ผู้ประพันธ์เพลง Straight no Chaser

Thelonious Monk (เทโลเนียส มังก์) เป็นหนึ่งในนักดนตรีแจ๊สที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล คนหนึ่งของโลก เป็นหนึ่งในผู้สร้างสรรค์ดนตรีแบบ Modern Jazz และ Bebop ซึ่ง Monk มีชีวิตประวัติโดยสังเขปดังนี้

Thelonious Monk เกิดเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 1917 ที่นอร์ธแคโรไลนา สหรัฐอเมริกา Monk เริ่มเรียนเปียโนคลาสสิกเมื่ออายุ 11 ปี และฉายแววการเล่นเปียโนตั้งแต่นั้น ชนัการประกวดนักเปียโนสมัครเล่นตั้งแต่อายุ 13 เมื่ออายุ 17 ปี มังก์หยุดการเรียนในระดับไฮสคูล เมื่อตามหาความฝันในอาชีพนักดนตรี รวมเล่นกับวงดนตรีอาชีพ จนมาตั้งวงดนตรีของตนเอง และเริ่มที่จะทดลองเสียงดนตรีใหม่ ๆ เป็นของตนเอง มังก์เริ่มที่จะพัฒนาดนตรีแจ๊สแบบ Bebop กับวงของเขา ไปพร้อม ๆ กับ Charlie Parker ในช่วงเวลาเดียวกัน ซึ่งต่อมา ก็พัฒนามาเป็น Modern Jazz ในปัจจุบัน

Monk มีรูปแบบการเล่นโดยคีตปฏิภาณที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตน เป็นผู้ประพันธ์เพลงที่เป็นบทเพลงแจ๊สมาตรฐานที่มีชื่อเสียง เช่น Round Midnight, Blue Monk, Straight no Chaser, Ruby, My Dear และ Well, You Needn't. การประพันธ์เพลงและการใช้คีตปฏิภาณของ Monk ใช้ลักษณะของเสียงกระด้าง การดำเนินทำนองแบบหักมุม และการเล่นเปียโนแบบนอกกรอบ รวมกับการเล่นแบบกระแทกเสียง หยุดเสียงอย่างฉับพลัน คู่งเล ซึ่งทำให้นักฟังดนตรีบางคนอาจไม่ชอบการเล่นของ Monk

สำหรับบทเพลง Straight no Chaser ที่ใช้ในการฝึกหัดครั้งนี้ เป็นบทเพลงแจ๊สประเภท Jazz Standard ซึ่งประพันธ์โดย Thelonious Monk เพลงนี้ได้ถูกบันทึกเสียงครั้งแรกในชุด “Blue Note Session ในปี ค.ศ. 1951 และได้ถูกบันทึกเสียงอีกหลายครั้งทั้งโดย Monk เอง และศิลปินแจ๊สคนอื่น ๆ ถือว่าเป็นเพลงที่มีการนำไปบรรเลงและบันทึกเสียงซ้ำมากที่สุดเพลงหนึ่งของ Thelonious Monk. บทเพลง Straight no Chaser เป็นเพลงในรูปแบบ 12-bar blues ในบันไดเสียง Bb ซึ่งเหมือนกันกับเพลงบลูในบันไดเสียง Bb อื่นๆ ของ Monk ที่คิดสร้างสรรค์จากบันไดเสียง Chromatic มาเป็นทำนองเพลง Monk ใช้วิธีการประพันธ์ที่เรียบง่าย ที่ได้ผลลัพธ์ที่ไม่เหมือนใคร บทเพลง Straight no Chaser ประกอบด้วยเพียงแนวความคิดเดียว เล่นซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งในแต่ละครั้งจะเล่นในส่วนของห้องเพลงที่เปลี่ยนไป และการจบที่เปลี่ยนไป การเลือนโน้ตที่เน้นเสียง สะท้อนให้เห็นทักษะการประพันธ์เพลง ที่มีความลึกซึ้งอยู่บนความเรียบง่าย เป็นทำนองที่แสดงถึงความชาญฉลาดในการคิดค้นต่อยอดบนทางเดินคอร์ด แบบ 12-Bars Blues ดังเดิม

การเล่น Arpeggio โดยใช้โน้ตตัวที่ 1-3-5-7 ของคอร์ดในเพลง Straight no Chaser

Chords: F⁷, B^{b7}, F⁷, F⁷, B^{b7}, B^{DIM}, F⁷, A-⁷, D⁷, G-⁷, C⁷, F, D⁷, G-⁷, C⁷

โน้ตกลองสำหรับฝึกตีจังหวะ Swing

Drum notation showing four measures of a Swing rhythm pattern. The pattern consists of a bass drum hit on the first beat, a snare drum hit on the second beat, and a bass drum hit on the third beat. The notation includes a 3/4 time signature and a key signature of one flat.

สัปดาห์ที่ 4

เนื้อหาการเรียนในสัปดาห์นี้

1. การนำโน้ตของ Arpeggio ในเพลง Straight no chaser โดยใช้โน้ตตัวที่ 1, 3, 5 และ 7 มาเรียงต่อกัน ให้อยู่ในระดับเสียงที่ต่อเนื่องกัน
2. การเล่นรวมวงโดยการบรรเลงทำนองหลัก และ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเล่น Arpeggio ของคอร์ดในบทเพลง Straight no chaser โดยนำโน้ตมาเรียงต่อกัน ให้อยู่ในระดับเสียงที่ต่อเนื่องกันได้
2. นักเรียนสามารถเล่นรวมวงในเพลง Straight no chaser โดยการบรรเลงทำนองหลัก และ Arpeggio ได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

อธิบาย Arpeggio ของคอร์ดที่อยู่ในเพลง Straight no chaser โดยใช้โน้ตตัวที่ 1, 3, 5, และ 7 มาเรียงต่อกันให้อยู่ในระดับเสียงที่ต่อเนื่องกัน โดยเล่นเป็นโน้ต เขบ็ต 1 ชั้นทั้งหมด 8 ตัว ใน 1 ห้อง

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

ฝึกปฏิบัติรวมวง ในบทเพลง Straight no chaser รวมวง โดยแต่ละเครื่องมือให้ฝึกดังนี้

- นักร้อง ฝึกร้องทำนองหลัก ร้อง เนื้อเพลง และร้อง Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกัน
- แซกโซโฟน เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกัน
- เปียโน เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio พร้อมจับคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกัน
- กีตาร์ เล่นทำนองหลัก เล่น Arpeggio และตีคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกัน

- กลองชุด ให้เคาะทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง และตีจังหวะ Swing ในเพลง Straight no chaser โดยฝึกเล่นเป็นโน้ตตัวดำ เน้นจังหวะที่ 2 และ 4 พร้อมกับวง
- กีตาร์เบส เล่นทำนองหลัก และเดินเบสโดยใช้ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

เอกสารประกอบการเรียน สัปดาห์ที่ 4

ตัวอย่างการนำ Arpeggio ของคอร์ดในเพลง Straight no Chaser มาเรียงให้โน้ต
ต่อเนื่องกัน

Three staves of music in 4/4 time, key of B-flat major. The notation shows a continuous arpeggiated line across the staves. Chords are indicated above the notes: F⁷, B^{b7}, F⁷, F⁷ b, B^{b7}, B^{DIM}, F⁷, A-7, D⁷, G-7, C⁷, F, D⁷, G-7, C⁷. Measure numbers 5 and 9 are marked at the start of the second and third staves respectively.

ตัวอย่างโน้ตเบส ในการเดินเบสด้วย Arpeggio โดยใช้โน้ตตัวที่ 1, 3, 5 และ 7

Three staves of music in 4/4 time, key of B-flat major. The notation shows a continuous arpeggiated line across the staves. Chords are indicated above the notes: F⁷, B^{b7}, F⁷, F⁷, B^{b7}, B^{DIM}, F⁷, A-7, D⁷, G-7, C⁷, F, D⁷, G-7, C⁷. Measure numbers 5 and 9 are marked at the start of the second and third staves respectively.

สัปดาห์ที่ 5

เนื้อหาการเรียนในสัปดาห์นี้

1. การใช้ Blue note scale ให้เข้ากับเพลง Straight no chaser
2. การเคาะจังหวะ 2/4 ให้เข้ากับการเล่นทำนองหลักของเพลง Straight no chaser
3. การ Comping เบื้องต้น สำหรับบทเพลง Straight no chaser
4. การเล่นโดยใช้คิตปฏิภาณ เบื้องต้น โดยการใช้ Blue note scale และ Arpeggio
5. การเล่นรวมวงโดยการบรรเลงทำนองหลัก การ Comping และการบรรเลงโดยใช้คิตปฏิภาณเบื้องต้น โดยใช้ Blue note scale และ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเล่น Blue note scale อย่างง่ายๆ ให้เข้ากับเพลง Straight no chaser ได้
2. นักเรียนสามารถเคาะจังหวะ 2/4 ให้เข้ากับการเล่นทำนองหลักของเพลง Straight no chaser ได้
3. นักเรียนสามารถ Comping เบื้องต้น ในเพลง Straight no chaser ได้
4. นักเรียนสามารถใช้คิตปฏิภาณ เล่น Blue note scale และ Arpeggio เข้ากับเพลง Straight no chaser ได้
5. นักเรียนสามารถบรรเลงรวมวง บทเพลง Straight no chaser โดยมีการบรรเลงทำนองหลัก การ Comping และการบรรเลงโดยใช้คิตปฏิภาณอย่างง่าย โดยใช้ Blue note scale และ Arpeggio ได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

1. อธิบายการใช้ Blue note scale ให้เข้ากับบทเพลง Straight no chaser
2. อธิบายการเคาะจังหวะ 2/4 ให้เข้ากับทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser และเข้ากับการไล่นั้ดเสียง และ Arpeggio
3. อธิบายการ Comping เบื้องต้น สำหรับ กีตาร์ เปียโน กีตาร์เบส และกลองชุดดังนี้
 - สำหรับกีตาร์ ให้ตีคอร์ดเป็นโน้ตตัวดำ และเน้นที่จังหวะ 2 และ 4
 - สำหรับเปียโน ให้จับคอร์ดเป็นตัวดำ และเน้นที่จังหวะ 2 และ 4
 - สำหรับกีตาร์เบส ให้เดินเบสเป็นตัวดำ และเน้นที่จังหวะ 2 และ 4
 - สำหรับกลองชุด อธิบายการตีจังหวะสวิงให้เข้ากับเพลง และการ Comping บนกลอง Snare ให้เข้ากับเพลงบลูส์ 12 ห้อง

4. ฝึกการ Comping ให้เข้ากับเพลง

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

ฝึกปฏิบัติรวมวง ในบทเพลง Straight no chaser รวมวง โดยแต่ละเครื่องมือให้ฝึกดังนี้

1. นักร้อง ฝึกร้องทำนองหลัก ร้อง เนื้อเพลง และร้อง Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

- แซกโซโฟน เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

- เปียโน ฝึกการ Comping การ เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio พร้อมจับคอร์ดของ บทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

- กีตาร์ ฝึกการ Comping การ เล่นทำนองหลัก เล่น Arpeggio ร่วมกับวง

- กลองชุด ให้เคาะทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง และฝึก ตีจังหวะ Swing ในเพลง Straight no chaser พร้อมกับวง

- กีตาร์เบส เล่นทำนองหลัก และเดินเบสโดยใช้ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

2. ทดลองการบรรเลงโดยคีตปฏิภาณ จากการใช้ Blue note scale และ Arpeggio โดย ครูผู้สอนเล่นให้ดูเป็นตัวอย่าง

เอกสารประกอบการเรียนสัปดาห์ที่ 5

ตัวอย่างการใช้ Blue note และ Arpeggio ในการเล่นเพลง Straight no Chaser

5

9

Chord progression: F⁷, B^{b7}, F⁷, F⁷, B^{b7}, B^{DIM}, F⁷, A^{M7}, D⁷, G^{M7}, C⁷, F, D⁷, G-7, C⁷

ตัวอย่างโน้ตสำหรับการเล่น Comping

5

9

Chord progression: F⁷, B^{b7}, F⁷, F⁷, B^{b7}, B^{DIM}, F⁷, A-7, D⁷, G-7, C⁷, F, D⁷, G-7, C⁷

สัปดาห์ที่ 6

เนื้อหาการเรียนในสัปดาห์นี้

1. การใช้ 2-5-1 Lick โดยใช้ Arpeggio ให้โน้ตตัวที่ 7 ของคอร์ดที่ 2 เข้าหาโน้ตตัวที่ 3 ของคอร์ดที่ 5 แล้วโน้ตตัวที่ 7 ของคอร์ดที่ 5 เข้าหาโน้ตตัวที่ 3 ของคอร์ดที่ 1
2. การเล่นโดยคีตปฏิภาณ โดยใช้ 2-5-1 Lick ในช่วงของคอร์ด A7-D7/G-7 และ Gm7/C7/F7 ในบทเพลง Straight no chaser
3. การเล่นรวมวงโดยการบรรเลงทำนองหลัก การ Comping และการบรรเลงโดยใช้คีตปฏิภาณ ด้วย Blue note scale, Arpeggio และ 2-5-1 Lick ของบทเพลง Straight no chaser

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายลักษณะของ 2-5-1 Lick ได้
2. นักเรียนสามารถการเล่นโดยคีตปฏิภาณ โดยใช้ 2-5-1 Lick ในช่วงของคอร์ด A7-D7/G-7 และ Gm7/C7/F7 ในบทเพลง Straight no chaser
3. นักเรียนสามารถบรรเลงรวมวง บทเพลง Straight no chaser โดยมีการบรรเลงทำนองหลัก การ Comping และการบรรเลงโดยคีตปฏิภาณ โดยใช้ Blue note scale, Arpeggio และ 2-5-1 Lick ได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

1. อธิบายการใช้การใช้ 2-5-1 Lick โดยใช้ Arpeggio ให้โน้ตตัวที่ 7 ของคอร์ดที่ 2 เข้าหาโน้ตตัวที่ 3 ของคอร์ดที่ 5 แล้วโน้ตตัวที่ 7 ของคอร์ดที่ 5 เข้าหาโน้ตตัวที่ 3 ของคอร์ดที่ 1
2. ฝึกแบบฝึกหัด ในการเล่น 2_5_1 Lick โดยใช้ Arpeggio

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

1. ฝึกปฏิบัติรวมวง ในบทเพลง Straight no chaser รวมวง โดยแต่ละเครื่องมือให้ฝึกดังนี้
 - นักร้อง ฝึกทำนองหลัก ร้องเนื้อเพลง และร้อง Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกัน

- แซกโซโฟน เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

- เปียโน ฝึกการ Comping การ เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio พร้อมจับคอร์ดของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

- กีตาร์ ฝึกการ Comping การ เล่นทำนองหลัก เล่น Arpeggio ร่วมกับวง

- กลองชุด ให้เคาะทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง และฝึกตีจังหวะ Swing ในเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

- กีตาร์เบส เล่นทำนองหลัก และเดินเบสโดยใช้ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

2. ฝึกการเล่นคีตปฏิภาณ โดยใช้ 2_5_1 Lick ในช่วงของคอร์ด A7_D7/G-7และ Gm7/C7/F7

3. ฝึกการบรรเลงโดยคีตปฏิภาณ จากการใช้ Blues scale, Arpeggio และ 2_5_1 Lick โดยครูผู้สอนเล่นให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน

เอกสารประกอบการเรียน สัปดาห์ที่ 6
ตัวอย่างการใช้จิตปัญญาในการเล่นคอร์ต II-V-I

4

7

10

13

16

19

22

25

Chords: D_{mi}^7 , G^7 , C_{maj}^7 , $E_{mi}^7(b5)$, A^7

2 $E_{mi}^{7(b5)}$ A^7 D_{mi}^7 TWO-FIVE-ONE G^7

28 C_{MAJ}^7 E_{mi}^7 A^7 D_{mi}^7

31 D^{b7} C_{MAJ}^7 $E_{mi}^{7(b5)}$ A^7

34 D_{mi}^7 D^{b7} C_{MAJ}^7

37 $E_{mi}^{7(b5)}$ A^7 F_{MAJ}^7 D_{mi}^7 A^{b7}_{mi} D^{b7}

40 C_{MAJ}^7 G_{mi}^7 C^7 D_{mi}^7

43 F_{mi}^7 B^{b7} C_{MAJ}^7 E^{b7}_{mi} A^{b7}

46 D_{mi}^7 $G^{13(\sharp 11)}$ C_{MAJ}^{13}

49

สัปดาห์ที่ 7

เนื้อหาการเรียนในสัปดาห์นี้

1. การวิเคราะห์บทเพลงเบื้องต้น
2. การบรรเลงโดยใช้ Transcription
3. การแกะเพลงจากการฟัง
4. การเล่นจาก Transcription ในการรวมวง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถวิเคราะห์บทเพลงเบื้องต้นได้
2. นักเรียนสามารถบรรเลงโดยใช้ Transcription ได้
3. นักเรียนสามารถบอกวิธีแกะเพลงจากการฟัง และการเลือกท่อนที่ควรแกะ
4. นักเรียนสามารถใช้ Transcription ในการเล่นรวมวงได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน

1. เปิดเพลง Straight no chaser ให้นักเรียนฟังพร้อมวิเคราะห์ตามบทเพลงไปด้วย
2. อธิบายลักษณะของ Transcription ที่เป็นเพลงบลูส์ 12 ห้อง ในบันไดเสียง F
3. อธิบายวิธีการแกะเพลงให้นักเรียนเข้าใจวิธีการแกะเพลง และรู้ว่าควรแกะท่อนไหน

ของการฟังเพลงบ้าง

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

1. ฝึกปฏิบัติรวมวง ในบทเพลง Straight no chaser รวมวง โดยแต่ละเครื่องมือให้ฝึก

ดังนี้

- นักร้อง ฝึกร้องทำนองหลัก ร้องเนื้อเพลง และร้อง Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกันวง

- แซกโซโฟน เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกันวง

- เปียโน ฝึกการ Comping การ เล่นทำนองหลัก และ Arpeggio พร้อมจับคอร์ดของ บทเพลง Straight no chaser ร่วมกันวง

- กีตาร์ ฝึกการ Comping การ เล่นทำนองหลัก เล่น Arpeggio ร่วมกันวง

- กลองชุด ให้เคาะทำนองหลักของบทเพลง Straight no chaser พร้อมกันวง และฝึก ตีจังหวะ Swing ในเพลง Straight no chaser ร่วมกันวง

- กีตาร์เบส เล่นทำนองหลัก และเดินเบสโดยใช้ Arpeggio ของบทเพลง Straight no chaser ร่วมกับวง

2. ฝึกการเล่นคีตปฏิบัติภาณ โดยใช้ 2_5_1 Lick ในช่วงของคอร์ด A7_D7/G-7และ Gm7/C7/F7

3. ฝึกการเล่นจาก Transcription ร่วมกับวง

4. ฝึกการบรรเลงโดยคีตปฏิบัติภาณ จากการใช้ Blues scale, Arpeggio และ 2_5_1 Lick โดยครูผู้สอนเล่นให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน

เอกสารประกอบการเรียนสัปดาห์ที่ 7

Transcription Blue in F

MEDIUM SWING F^7 B^b7 F^7

Chord progression: F^7 B^b7 F^7

Measure numbers: 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22, 25

Chord changes: C^{mi7} , F^7 , B^b7 , B^{dim7} , F^7 , D^{7ALT} , G^{mi7} , C^{13} , F^7 , $D^{13(b9)}$, G^{mi7} , $C^{13(b9)}$, F^7 , B^b7 , F^7 , C^{mi7} , F^7 , B^b7 , B^{dim7} , F^7 , D^{7ALT} , G^{mi7} , C^{13} , F^7 , $D^{13(b9)}$, G^{mi7} , $C^{13(b9)}$, F^7 , B^b7 , F^7

2 **F BLUES**

28 C_{MI}^7 F^7 B^b7 B_{DIM}^7

31 F^7 D^7_{ALT} G_{MI}^7

34 C^{13} F^7 $D^{13}(b9)$ G_{MI}^7 $C^{13}(b9)$

37 F^7 B^b7 F^7

40 C_{MI}^7 F^7 B^b7 B_{DIM}^7

43 F^7 D^7_{ALT} G^{13}

46 C^{13} F^7 $D^{13}(b9)$ G_{MI}^7 $C^{13}(b9)$

สัปดาห์ที่ 8

เนื้อหาการเรียนในสัปดาห์นี้

1. การจับคอร์ดในรูปแบบต่างๆ โดยใช้วิธีการ Drop 2 Voicing
2. การสร้าง Motive ในการเล่นโดยใช้คืตปฏิภาณ ให้น่าสนใจ
3. การเล่นโดยใช้คืตปฏิภาณ ด้วยการสร้าง Motive ตาม-ตอบ จาก Blue note scale และ Arpeggio ทั้งแบบสั้นและแบบยาว
4. การบรรเลงโดยใช้คืตปฏิภาณ ด้วยการผสมผสานสิ่งที่ได้เรียนมาทั้งหมด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถจับคอร์ดโดยใช้วิธีการ Drop 2 Voicing
2. นักเรียนสามารถสร้าง Motive ในการเล่นโดยใช้คืตปฏิภาณ ให้น่าสนใจ
3. นักเรียนสามารถบรรเลงโดยใช้คืตปฏิภาณ ด้วยการสร้าง Motive ตาม-ตอบ จาก Blue note scale และ Arpeggio ทั้งแบบสั้นและแบบยาวได้
4. นักเรียนสามารถบรรเลงรวมวง โดยใช้คืตปฏิภาณ ด้วยการผสมผสานสิ่งที่ได้เรียนมาทั้งหมด

กิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมช่วงเช้าก่อนเข้าเรียน

1. อธิบายการจับคอร์ดในรูปแบบต่างๆ โดยใช้วิธีการ Drop 2 voicing
2. อธิบายการเรียงการสร้าง Motive ในเล่นโดยใช้คืตปฏิภาณ ให้มีความน่าสนใจ
3. อธิบายพร้อมวิเคราะห์เพลงที่มอบหมายให้นักเรียนแกะมา

กิจกรรมช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

1. ให้นักเรียนฝึกเล่น Transcription พร้อมกับวง
2. รวมวงโดยใช้สิ่งที่ได้เรียนมาในการเล่นโดยใช้คืตปฏิภาณ สร้างประโยคขึ้นเอง
3. พลัดกันบรรเลงโดยใช้คืตปฏิภาณ ฟังกันและกันกับสมาชิกในวง
4. สรุปผลที่ได้เรียนมาตลอด 8 สัปดาห์

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการรวมวงแจ๊ส

คำชี้แจง แบบวัดผลสัมฤทธิ์การรวมวงแจ๊ส ประกอบด้วยการวัดผลประเมินผล 3 ส่วนดังนี้

1. การประเมินการปฏิบัติเดี่ยว 20 คะแนน
2. การประเมินการปฏิบัติรวมวง 20 คะแนน
3. การประเมินโดยแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับดนตรีแจ๊ส 20 คะแนน

สำหรับการประเมินภาคปฏิบัติ ทั้งการปฏิบัติเดี่ยวและรวมวง จะใช้เกณฑ์การประเมินโดยผู้สอน โดยให้คะแนนตั้งแต่ ดีมากดี พอใช้ และควรปรับปรุง แทนด้วยคะแนน 4,3,2 และ 1 ตามลำดับ มีหัวข้อการให้คะแนน 5 หัวข้อแต่ละการประเมิน ส่วนการแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับดนตรีแจ๊ส ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 10 ข้อ 20 คะแนน

แบบประเมินการปฏิบัติเดี่ยว

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง
1.การเล่นบันไดเสียงเมเจอร์, ไมเนอร์และ บลูส์				
2. การเล่นคอร์ดใน Diatonic Key				
3. การเล่นทำนองหลัก				
4. การเคาะจังหวะ 2 และ 4				
5. การฟังเพลงและให้ตอบคำถามว่าในจุดที่กำหนดให้เป็นคอร์ดที่เท่าไรในคีตลักษณ์บลูส์ 12 ห้อง				

รวมคะแนน.....

แบบประเมินการปฏิบัติรวมวง

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง
1. เล่นท่าของหลักได้ถูกต้อง				
2. เล่นแบบ Swing Feel ได้ถูกต้อง				
3. ความสามารถในการฟังสมาชิก อื่นในวงขณะที่เล่นเป็นวง				
4. การเล่นโดยคีตปฏิภาณ - มีการเล่นแบบถามตอบ - มีการเล่นแบบเล่าเป็นเรื่องราว - ใช้สิ่งที่เรียนมา มาใช้ได้อย่าง ถูกต้อง				
5. บุคลิกภาพ ความกล้าแสดงออก ความมีชีวิตชีวา				

รวมคะแนน.....

แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับดนตรีแจ๊ส

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 ข้อ

1. ข้อใดบอกลักษณะของดนตรีแจ๊สได้ดีที่สุด

ก. เป็นดนตรีที่มีชีวิตชีวา ข. มีลักษณะของการใช้คีตปฏิภาณ(ด้นสด)

ค. ดนตรีที่เล่นเป็นจังหวะสวิง

ง. ดนตรีที่ใช้เครื่องดนตรีหลักเป็น กีต้า, กีต้าร์เบส, กลองชุด, เปียโน และ แซกโซโฟน

2. ดนตรีแจ๊สมีต้นกำเนิดมาจากที่ใด

ก. เมืองชิคาโก สหรัฐอเมริกา ข. กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ค. เมืองนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ง. ริโอเดอจาเนโร บราซิล

3. ข้อใดไม่จัดอยู่ในกลุ่มนักดนตรีแจ๊ส

ก. จอห์น วิลเลียม ข. เอลนีเยส มังค์

ค. หลุยส์ อาร์มสตรองค์ ง. จอห์น โคลเทรน

4. ดนตรีบลูส์ มีพื้นฐานมากกลุ่มชนใด

ก. ชาวอเมริกันที่อพยพมาจากยุโรป ข. ชาวอเมริกันที่ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม

ค. ชาวแอฟริกันในทวีปแอฟริกา ง. คนผิวดำที่เป็นทาสใช้แรงงานเกษตรในสหรัฐอเมริกา

5. เนื้อหาเพลงบลูส์ในยุคแรกจะมีลักษณะอย่างไร

ก. เศร้า ขมขื่น จากการถูกกดขี่ใช้แรงงานอย่างหนัก

ข. เศร้า ขมขื่น จากการผิดหวังจากความรัก

ค. สนุกสนาน จากการร่วมกันทำงานเกษตรเป็นหมู่คณะ

ง. เศร้า เหงา จากการที่ต้องจากบ้านเกิดมาใช้แรงงานในต่างแดน

6. คีตลักษณ์ (Form) ของเพลงบลูส์ดั้งเดิม มีกี่ห้อง

ก. 12 ห้อง

ข. 16 ห้อง

ค. 12 หรือ 16 ห้อง

ง. ไม่แน่นอน

7. ลักษณะของ Jazz Blues จะแตกต่างอย่างชัดเจนกับ Blues แบบดั้งเดิมอย่างไร

ก. จะมีจำนวนห้องมากกว่า

ข. จะมีลักษณะของ ii7-V7-I

ค. จะเล่นเป็น Swing Feel

ง. จะใช้คอร์ด Major7th แทนคอร์ด Dominant 7th

8. ทางเดินคอร์ด Dm7 – G7 -- คอร์ดในช่องว่างควรจะเป็นคอร์ดใด

ก. Cm7

ข. C7

ค. Cmaj7

ง. Fmaj7

9. โน้ตใน F Blues Scale มีองค์ประกอบเป็นโน้ตอะไรบ้าง

ก. F – G - Ab – Bb – B – C - D – Eb - F ข. F – Ab – Bb – C - D – Eb - F

ค. F – G - A – Bb – B – C – Eb – F

ง. F – Ab – Bb – B – C – Eb – F

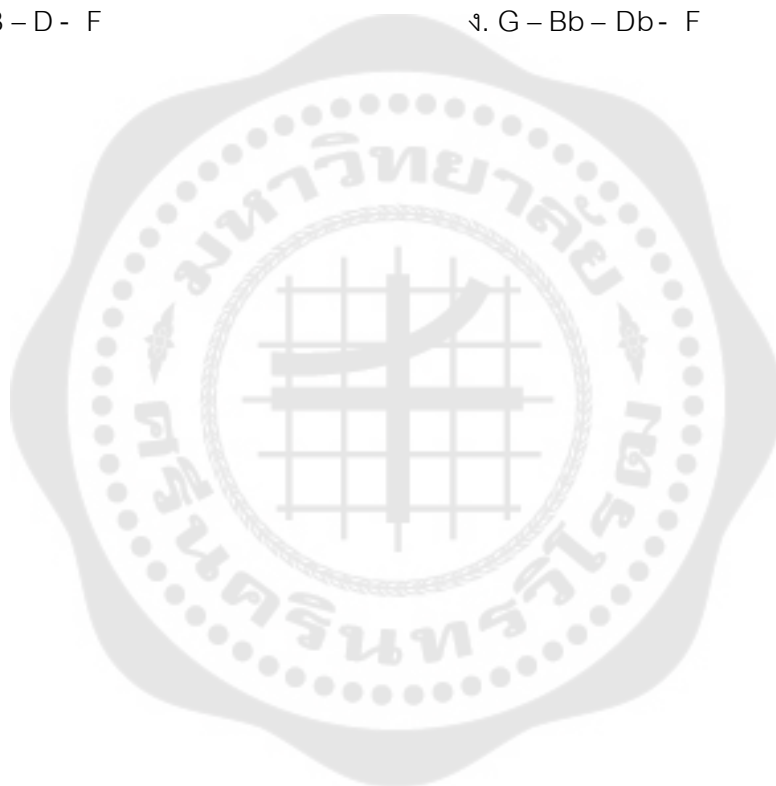
10. จงบอกองค์ประกอบของคอร์ด Gm7

ก. G – Bb – D - F

ข. G – B – Db - F

ค. G – B – D - F

ง. G – Bb – Db - F

**แบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยชุดการสอนการรวมวง
แจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียน
การสอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส สำหรับนักเรียนดนตรี โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดย

ข้อ	คำถาม	ระดับความพึงพอใจ				
		เห็นด้วยน้อยที่สุด	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยมากที่สุด
ด้านคุณค่าวิชา						
1.	ชุดการสอนนี้ควรแก่การเรียนรู้					
2.	การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียน					
3.	การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีทักษะการรวมวงแจ๊สที่ดีขึ้น					
4.	การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ทำให้ข้าพเจ้าอยากเรียนรวมวงแจ๊สอีก					
ด้านเนื้อหาวิชา						
5.	เนื้อหาบทเรียนมีความเหมาะสม					
6.	เนื้อหาบทเรียนมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้					
7.	เนื้อหาในการเรียนมีความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน					
8.	กิจกรรมการเรียนมีความน่าสนใจ					
9.	บทเพลงและแบบฝึกหัดมีความยากง่ายเหมาะสม					
10.	บทเพลงและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ฝึก					

ข้อ	คำถาม	ระดับความพึงพอใจ				
		เห็นด้วยน้อยที่สุด	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยมากที่สุด
ด้านตัวผู้สอน						
11.	ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้					
12.	ผู้สอนสามารถให้คำชี้แจงต่อข้อซักถาม เมื่อผู้เรียนเกิดความสงสัยได้					
13.	ผู้สอนมีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย					
14.	ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและการแสดงความคิดเห็น					
ด้านการวัดและการประเมินผล						
15.	เกณฑ์การวัดและการประเมินผลในชุดการสอนมีความเหมาะสม					
16.	แบบทดสอบนี้ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนครอบคลุมตามเนื้อหาการเรียน					
17.	แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนมีความง่ายเหมาะสม					
18.	การวัดและการประเมินผลมีความครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการเรียน					

ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ

1. ผลประเมินของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส
2. ผลประเมินของผู้เชี่ยวชาญแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ๊ส
3. ผลประเมินของผู้เชี่ยวชาญแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการ

สอนด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

ผลประเมินของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		ผู้ทรงคุณวุฒิ				
		คนที่				
		1	2	3		
ด้านวัตถุประสงค์การเรียนรู้						
1	วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
2	มีการกำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังไว้ อย่างชัดเจน	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
3	ระบุพฤติกรรมด้านทักษะเปียโนได้อย่าง เหมาะสม	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
4	วัตถุประสงค์การเรียนรู้สามารถวัด ประเมินผลได้	3	4	5	4.00	เหมาะสมมาก
ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน						
5	เนื้อหาบทเรียนสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์การเรียนรู้	3	3	5	3.67	เหมาะสมปาน กลาง
6	เนื้อหาบทเรียนมีความถูกต้อง	3	4	3	3.33	เหมาะสมปาน กลาง
7	เนื้อหาบทเรียนมีความเหมาะสมกับ เวลาในการเรียนการสอน	3	3	3	3.00	เหมาะสมปาน กลาง
8	เนื้อหาบทเรียนมีความง่ายเหมาะสมกับ ผู้เรียน	4	5	4	4.33	เหมาะสมมาก
9	แบบฝึกหัดในบทเรียนมีความเหมาะสม	3	2	3	2.67	เหมาะสมน้อย
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
10	จัดเรียงลำดับกิจกรรมการเรียนการสอน ตามความยากง่ายได้อย่างเหมาะสม	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน			ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		ผู้ทรงคุณวุฒิ				
		คนที่				
		1	2	3		
11	กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจในการเรียน	5	5	4	4.67	เหมาะสมมาก
12	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างแท้จริง	5	5	5	5.00	เหมาะสมมาก
13	กิจกรรมการเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหา	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
ด้านสื่อการสอน						
14	ชุดการสอนมีรูปแบบที่เหมาะสม	3	4	4	3.67	เหมาะสมปานกลาง
15	เอกสารประกอบการเรียนในชุดการสอนมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	3	3	3	3.00	เหมาะสมปานกลาง
16	ชุดการสอนมีการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับระดับผู้เรียน	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
17	ชุดการสอนช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์	4	5	4	4.33	เหมาะสมมาก
ด้านการวัดและการประเมินผล						
18	การประเมินการปฏิบัติเดี่ยว สอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรม	4	4	5	4.33	เหมาะสมมาก
19	การประเมินการปฏิบัติรวมวง สอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรม	5	4	5	4.67	เหมาะสมมาก
20	แบบทดสอบความรู้ทั่วไปสามารถวัดระดับความรู้ของนักเรียนได้	3	4	5	4.00	เหมาะสมมาก

ผลประเมินของผู้เชี่ยวชาญแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงแจ้ง

เกณฑ์การประเมิน/ข้อคำถาม	คะแนนของผู้ทรงคุณวุฒิท่านที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
การประเมินการปฏิบัติเดี่ยว					
ข้อที่ 1	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 2	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 3	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 4	1	0	1	0.67	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 5	0	0	1	0.33	ปรับปรุง / ตัดทิ้ง
การประเมินการปฏิบัติรวมวง					
ข้อที่ 1	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 2	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 3	1	0	1	0.67	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 4	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 5	0	1	1	0.67	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อคำถามความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีแจ๊ส					
ข้อที่ 1	0	1	0	0.33	ปรับปรุง / ตัดทิ้ง
ข้อที่ 2	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 3	0	-1	0	-0.33	ปรับปรุง / ตัดทิ้ง
ข้อที่ 4	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 5	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 6	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 7	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 8	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 9	1	0	1	0.67	สามารถนำไปใช้ได้
ข้อที่ 10	1	1	1	1	สามารถนำไปใช้ได้

**ผลประเมินของผู้เชี่ยวชาญแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
ด้วยชุดการสอนการรวมวงแจ๊ส**

ข้อคำถาม	คะแนนของ ผู้ทรงคุณวุฒิท่านที่			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1.ชุดการสอนนี้ควรแก่การเรียนรู้	1	1	1	1	ใช้ได้
2.การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียน	1	1	1	1	ใช้ได้
3.การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีทักษะการรวมวงแจ๊สที่ดีขึ้น	1	1	1	1	ใช้ได้
4.การเรียนรู้ด้วยชุดการสอนนี้ทำให้ข้าพเจ้าอยากเรียนรวมวงแจ๊สอีก	1	1	0	0.67	ใช้ได้
5.เนื้อหาบทเรียนมีความเหมาะสม	1	1	0	0.67	ใช้ได้
6.เนื้อหาบทเรียนมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้	1	1	1	1	ใช้ได้
7.เนื้อหาในการเรียนมีความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน	1	1	1	1	ใช้ได้
8.กิจกรรมการเรียนมีความน่าสนใจ	0	1	1	0.67	ใช้ได้
9.บทเพลงและแบบฝึกหัดมีความยากง่ายเหมาะสม	1	1	1	0.67	ใช้ได้
10.บทเพลงและแบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ฝึก	1	0	1	0.67	ใช้ได้
11.ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจได้	0	1	1	0.67	ใช้ได้
12.ผู้สอนสามารถให้คำชี้แจงต่อข้อซักถาม เมื่อผู้เรียนเกิดความสงสัยได้	1	1	1	1	ใช้ได้
13.ผู้สอนมีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย	1	0	1	0.67	ใช้ได้
14.ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและการแสดงความคิดเห็น	1	1	1	1	ใช้ได้
15.เกณฑ์การวัดและการประเมินผลในชุดการสอนมีความเหมาะสม	1	1	1	1	ใช้ได้
16.แบบทดสอบนี้ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนครอบคลุมตามเนื้อหาการเรียน	1	1	1	1	ใช้ได้
17.แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนมีความยากง่ายเหมาะสม	1	1	1	1	ใช้ได้
18.การวัดและการประเมินผลมีความครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการเรียน	0	1	1	0.67	ใช้ได้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ณัฐพล สุทธิเกษม
วัน เดือน ปี เกิด	1 ธันวาคม 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดราชบุรี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2541 สำเร็จการศึกษา ระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนวัดวังยาว อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ. 2544 สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนบ้าน ลาดวิทยา จังหวัดเพชรบุรี พ.ศ. 2448 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียน อรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี พ.ศ. 2552 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตรบัณฑิต จากวิทยาลัย ดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต
ที่อยู่ปัจจุบัน	45/19 หมู่ 1 ตำบลนาข่วง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี